

Ở LÚNG CHÚNG NHÌN XUỐNG NGUYỄN VINH NGUYỄN ĐAM DÔNG

HÀ NỘI NHÀ VĂN

Dò sâu trải nghiệm, thậm chí hướng đến xác lập tọa độ về những cơn chấn động, đổ vỡ, phá hủy trong tinh thần con người đương đại bằng một thứ văn chương phức tạp đôi khi cực đoan đến mức không khoan nhượng.

Soi tỏ vùng tối của những điều dị thường, những động lực phản tiến hóa đang có nguy cơ trở nên bình thường hóa mà ở đâu đó trong thế giới hỗn loạn này, con người ta vẫn sống chung, nung nấu, giãy đạp...

Cuốn sách này dành riêng cho những ai coi việc đọc như là một quá trình chủ động sáng tạo.

Cái lỗ đen càng mở rộng. Mở rộng vô cùng. Ước lượng, vừa cho cái đầu bồm xồm ngu muội của anh rúc vào. Và toàn cơ thể phì nộn bủn nhủn của anh lọt vào.

Sẽ không một tiếng kêu cứu nào kịp thoát ra.

Tất cả sẽ Biến Mất.

Những ý nghĩ trong đầu cũng Biến Mất.

[bản tường trình kèm theo những tra cứu khác nhau xoay quanh một sự cố không khớp]

Đám đông bây giờ đã dạt vào phía cây xăng. Một số khác loạng choạng chạy ra đại lộ, mắt nhìn hốt hoảng.

Họ vừa chạy đi vừa ngoái nhìn lại cái sự lạ đang phô bày giữa thanh thiên bạch nhật. Bên dưới hắt bầy giờ là một khoảng trống. Đám đông lo sợ bị hắt rơi trúng.

[ở lưng chừng nhìn xuống đám đông]

Tôi lùi dần vào phòng và đóng chốt lại.

Tôi cởi nhanh chiếc quần sọt quăng lên trên giường. Rồi sau đó cởi chiếc quần sịp bên trong ra.

Hãy tự cứu mình trước khi chờ trời cứu. Một chính trị gia đã nói như thế.

Tôi quăng mình trên nệm và chống hai chân lên trời.

Hai tay tôi nắm chặt vào lưng dây thun của chiếc quần sịp và cố kéo trật nó xuống.

Nhưng khốn nạn thay, nó đã thít chặt vào da tôi.

[phiên bản khác về người đàn ông ăn rau răm]

Chế bản này được thực hiện bởi Minh Kav và lemontree123 (thành viên diễn đàn TVE)

Ebook © Romance Book, 2013.

fb.com/romanbook

SỰ THẬT VỀ NHỮNG LÙM CÂY LẠ ĐANG PHỦ LÊN thành phố

VÀO MỘT SÁNG THÁNG CHÍN, khi đang ngồi thiền trên sân thượng, Dzu thấy cả thành phố phủ đầy dây leo. Anh la thất thanh. Rồi sau đó mọi thứ tối sầm.

Sau khi tỉnh dậy trong phòng cấp cứu với một tờ chẩn đoán rằng anh đang bước vào thời kỳ đầu của chứng rối loạn thần kinh, Dzu hỏi: “Cánh rừng ấy đâu rồi?”. Ông già ghé sát tai anh, mùi mồ hôi chua nồng quen thuộc, thủ thỉ: “Cánh rừng nào hả con?”. “Cánh rừng có dây leo xanh!”, ông già ngơ ngác nhìn ra không gian bên ngoài cửa sổ bệnh viện, chỗ treo lòng thòng những áo quần bệnh nhân, tanh tanh mùi xà bông, nhóm nháp mùi rêu ẩm và lá mục đọng trong máng thoát nước, cái miệng móm sệu thoát ra một giọng rền rền, không tròn từng âm tiết: “Con đừng làm cha lo lắng nghe con. Ở đây làm gì có cánh rừng nào. Chỉ có cha con mình với nhau thôi!”

Cha anh luôn chăm sóc anh ân cần như chăm sóc một thằng bé chưa biết cách tự bảo vệ. Tuổi già cũng làm cho chính ông gần như trở về với bản chất trẻ thơ. Hai cha con sống với nhau trong một căn phòng trọ hai chục mét vuông, nói với nhau những chuyện hằm bà lằng trên trời dưới đất, Dzu hình dung mình và ông già không phải là hai cha con, mà là hai đứa nhóc bị cuộc đời run rủi ném vào một hành tinh mơ tưởng. Biệt lập. Và thơ mộng. Hay cũng có thể coi là một cái hốc bình yên và không có mặt sự phiền muộn. Ở đó, tình thân, sự trung thành và thấu hiểu đủ để

hai đứa trẻ an tâm đến nỗi chẳng cần đến một mối quan hệ rầy rà nào khác.

Sau giờ làm, Dzu tạt xe qua quán cháo dinh dưỡng ở ngã tư, mua bốn hộp cháo. Cha Dzu thích ăn cháo thịt lươn, rau má xay. Còn Dzu thích món cháo chim bồ câu và cải xanh thái mỏng. Hôm nào về, Dzu cũng nhìn thấy ông đứng trên sân thượng một mình, bên cạnh cái chậu cây hoàng ngọc, chờ đợi, lóng ngóng.

Chậu hoàng ngọc ông trồng hai năm nay để làm thuốc, mỗi ngày nhai sống bảy lá, nghe bảo ngừa ung thư, nhưng theo Dzu thấy, thì chắc rằng chữa tâm bệnh là chính. “A, con đi làm về. Mệt không con? Tắm rửa đi rồi lên đây cha con mình ăn cháo. Con mua cháo lươn cho ba à?”. “Dạ. Ba đợi con về, có đói bụng không?”. “Không. Việc cơ quan bữa nay có gì vui kể ba nghe?”. “Dạ cũng... Mà thôi, bữa nay ba nhai lá hoàng ngọc chưa?”. “Chưa. Hồi sáng, ba quên tưới nước nên trưa bụi cây thuốc héo rũ. Cây cũng như người, lúc ứ rữ thì không nên làm gì cả, không nên vặt lá. Để chừng nào nó khỏe mạnh, lá xanh tốt thì hãy hái làm thuốc...”. “Dạ, cho cái cây nó nghỉ vài hôm đi ba!”

Vậy là có thêm một đối tượng xen vào câu chuyện giữa hai cha con. Đối tượng ấy là cây hoàng ngọc. Hôm nào chủ đề về cái cây cũng rôm rả. Tươi, héo, mọc thêm nhánh non, có con sâu đậu trên đó hay đơm chùm hoa vàng... đều trở thành đề tài để hai cha con bàn tán.

Thời sự về cái cây bao giờ cũng được hai cha con Dzu bình luận tán nhảm trong suốt thời gian bữa ăn tối.

Dzu ăn một lúc 2 hộp cháo. Ba Dzu chỉ ăn một hộp. Còn một, Dzu treo ở đó, mười một giờ lại đánh thức ba dậy ăn khuva.

Bác sĩ nói rằng, trước khi đột quỵ, thần kinh điều khiển trạng thái xúc cảm sẽ dẫn dắt anh đến một cảnh giới lạ lùng. Có người thấyv ma quỷ gọi mời, có người thấy thiên thạch rơi, có người lại thấy đom đóm

bay đầy trời, có người thấy mình đang làm tình với đàn bà góa và cũng có kẻ, như Dzu, là thấy trước mắt mọc lên một cánh rừng. Mọi thứ ấy chỉ là cái phong nền hiện ra trước khi cái “đền hình” trong vỏ não chấp chừa rồi tắt ngúm.

Dzu mê đọc sách khoa học và triết học. Có cuốn sách nói rằng não bộ của con người cũng như cái máy tính, có hệ điều hành, hoạt động, lưu trữ tuân theo nguyên lý vật lý, ngưỡng chế độ nào đó. Nói chung là nếu biết cách vận hành khéo thì mọi thứ sẽ chạy trơn tru, phát huy tính hữu dụng, bằng không, ôm đồm thì bộ xử lý tốc độ sẽ chịu áp lực, trở nên chậm chạp và có nguy cơ lỗi hệ thống, dẫn đến treo máy hay không xử lý được các chương trình.

Nhưng, như đã nói, Dzu là người sống hài hòa, không phải gu sôi động hay ôm đồm. Thậm chí Dzu hơi già. Bằng chứng là ở tuổi Dzu mà lại chơi thân một cách hòa hợp với ba Dzu, đâu phải ai cũng làm được!

Ba Dzu nói rằng: “Giá như ở đây là đất của mình, không phải nhà thuê thì hay biết mấy”. “Chi vậy ba?”. “Thì ba sẽ trồng cây kín cả khoảng sân thượng này, chỉ dành một lối đi vào đi ra (ông vừa nói vừa chỉ bàn tay tưởng tượng vạch một lối trước mặt như thể hai bên đã là cây cối um tùm thật) - Ba sẽ biến nó thành một cánh rừng!” (nói đến đây, mắt ông nhìn lên cao và nhắm nghiền như mình đang tận hưởng không gian của khu rừng tưởng tượng đó). “Chi vậy ba? Con thấy tình hình vậy là không ổn - Dzu kéo cha ra khỏi sự viển vông - vì con chúa ghét những loại bonsai!”. “Không. Ba cũng không thích bonsai. Ba sẽ trồng cây cỏ tự nhiên cho chúng mọc cao phú ngập đầu người. Rồi thì dây leo. Ủ, có nhiều loại dây leo hay lắm. Nó biến cả ngôi nhà thành một lùm cây. Giống như những lùm cây trong cánh rừng ngày trước ba con mình hay nghỉ trưa đó...”. “Ngày trước là hồi nào ba?”. “Ủ, thì hồi đó đó...” - Cha

Dzu nói như thế “hồi đó đó” là một mốc thời gian hay điểm ký ức nào đã mặc định sẵn trong đầu Dzu, chỉ cần điểm vào là nó hiển thị ngay.

Trí óc của Dzu cũng tốt lắm. Nhưng không tài nào nhớ nổi những chi tiết hình ảnh hai cha con rúc vào bụi cây ăn trưa từ cái đời thuở nào. Mỗi lần như vậy, cha Dzu lại cung cấp thêm dữ liệu về cái “thời đó đó”, cụ thể là: “Thời mà ba con mình còn đi làm cỏ mướn cho nhà ông Tư sún, cái ông Tư sún có đưa con gái lột hầm cầu chết đó, mày không nhớ à?”. “À, ông Tư con nhớ rồi. Con nhỏ đó học lớp con. Nhưng mà cái lùm cây thì...”. Cha Dzu có biểu lộ sự nản lòng vì cái đầu óc củ chuối của đứa con trai, ông tỏ vẻ hơi khó chịu vì cái chi tiết hình ảnh làm nên kỷ niệm, thậm chí, có thể là bí mật chung mặc nhiên là phải nhớ thì thằng con đểnh đoãng lại chẳng mấy may lưu lại gì trong trí não. Ông tỉ mỉ nhắc đủ thứ chi tiết nhằm gợi lại hình ảnh cái lùm cây đã biến mất trong đầu óc anh, nào là lùm cây cạnh bến sông, chỗ có tổ ong vò vẽ, ở gần gốc mít hoang... “Nhớ chưa?”. Dzu gật đầu. “À, dạ nhớ, nhớ!”. Dzu nói nhớ nhưng khuôn mặt ngờ nghệch và như thể đang hình dung một cái lùm cây khác cái lùm cây trong dữ liệu cha anh cung cấp - một cái lùm cây do trí tưởng tượng anh tự vẽ nên.

(Cái thời cực khổ và tủi thân đó, người ta không bao giờ dám nghĩ lại thì có gì hay ho để cha Dzu khoác lên những chuyện bay bổng lí tưởng chứ. Khổ thân, với những người già, trải nghiệm về cái nghèo luôn là một điều kiện tuyệt vời để đánh dấu cảm xúc và kỷ niệm. Nghĩ đến thế thì dù cuộc sống có khấm khá hơn đi nữa, người ta cũng không hề thỏa mãn; cũng thòm thèm lưu luyến quá khứ, cái quá khứ mà mỗi giọt mồ hôi và nước mắt được ngưng đọng, tôn thờ trong tâm tưởng như một viên ngọc lấp lánh chẳng cho ai vô tình chạm vào hay làm sút mẻ!)

“Có gì hay ho chuyện phải rúc vào lùm cây trốn nắng ăn trưa mà ba cứ nhắc hoài?” - Dzu cần nhắc. Cha Dzu nhìn ra khoảng trời trước mặt

ngõ ngang mái nhà và ăngten. Câm lặng. Từ một góc ngồi ngược sáng, anh thấy bóng ông nhấn đen trên một khung vuông sáng lòa, với một hậu cảnh ngõ ngang dây nhợ, tầng cao mái thấp nhà phố. Cha Dzu không nói. Dzu có cảm giác sự lặng thinh của ông là một lời hờn trách nhẹ nhàng (Mày đã quên những kỷ niệm đẹp thời khốn khổ của hai cha con mình rồi sao?) hay cũng có thể là sự lặng im tự trấn tĩnh kịp thời (Ấy dà, mình lắm lắm thật, chuyện ngồi trong bụi cây ăn cơm trắng với mắm cà, vả mồ hôi hột thì có gì mà nhắc hoài chứ?)

Nhưng, giống Dzu, cha Dzu là người bảo thủ triệt để. Nghĩa là rất khó thay đổi. Điều đó trở thành một đặc điểm không chỉ của tính cách mà còn ở mặt thể trạng. Ví dụ, ông có bệnh nứt gót chân vào tháng chạp, lúc thời tiết trở lạnh. Dzu bảo rằng, đúng là đến cái bệnh của cha cũng rất khó chịu. Ở thành phố cả chục năm, không chân lắm tay bùn vậy mà còn bị phèn ăn gót chân. Cha Dzu cười móm mém, tựa cằm lên đầu gối, lấy cắt móng tay bấm bấm mấy nếp da bong ra, nhậy ra một vết nứt đỏ tấy, nói: “Tao quen rồi. Giờ không làm rầy thì đến mùa nó cũng lại nứt như thường. Nó nứt vì nhớ đồng, nhớ rầy!”. Dzu đùa: “Con chưa thấy ai bảo thủ như ba. Từ nay con sẽ gọi ba là ông già bảo thủ!”. Cha Dzu cười móm, hai nếp nhăn đuôi mắt trĩu xuống: “Cha mày, bán cái bảo thủ ấy cũng mua được vài sào đất cho sự nghiệp của mày đó nghe con!”

Buổi tối ở nhà thương, cha Dzu trải chiếu nằm dưới giường bệnh của anh. Thi thoảng, ông lại trở mình ngồi dậy, nhướng mắt kính lão sầm soi sợi dây lòng thòng trên bình truyền nước. Rồi lại rón rén nằm xuống. Dzu biết là ông không ngủ được. Mùi mồ hôi của ông chua khét thoang thoang vẫn xộc lên mũi Dzu như thể anh sờ chạm được cả hơi ấm tỏa ra, nghe được nhịp tim âu lo phấp phồng của người cha. Dzu nhắm mắt nghe từng tiếng cựa mình khe khẽ quen thuộc, cả tiếng hít sâu và nén hơi thở dài âu lo. Anh phát hiện ra rằng, ông không chỉ bảo thủ ở cái bệnh

nứt gót chân, mà còn bảo thủ cả mùi mồ hôi, cả tiếng cựa mình và hơi thở dài hàng đêm. Ý nghĩ đó làm Dzu càng chập chờn. Anh cảm nhận sự lưng chừng của từng giọt nước chảy theo cọng dây, mũi kim bé tí đi vào và lan ra những mạch máu trên cánh tay tê lạnh của mình.

Đến gần sáng, anh chớp mắt. Và cánh rừng ấy hiện về, toàn dây leo xanh, những chiếc lá hình trái tim, hình bàn tay phủ che tất cả mọi mái nhà. Cả thành phố chìm dưới độ phủ che rậm rạp của lá, của dây, của sự chằng chịt răng rịt mạnh mẽ um tùm, đáng sợ. Và trên những con đường mòn cỏ dại, mọi thứ vẫn hoạt động. Người. Xe. Khói. Bụi. Không banner, áp phích, không logo bảng hiệu, không bê tông cốt thép... Thay vì chạy ra chạy vào nhà này nhà kia, thì người ta rúc vô những lùm cây như những bầy muông thú vào ra những hang trú ẩn rậm rạp, bí mật. Trường học, công sở và những cơ quan hành chính đều biến thành các lùm cây lớn. Kể cả nhà thờ và đền chùa đều xanh hóa dưới lá cành. Người ta thực hành tôn giáo, cúng quảy, làm tình, ra quyết định chính trị, họp đồng làm ăn hay vui đùa, thư nhàn đều dưới những vòm cây, cửa hang lớn, nhỏ khác nhau. Thế giới như thể đại đồng trong những thước phim siêu trường. Nếu là một viễn cảnh, thì chẳng biết đáng vui hay đáng buồn. Không biết là thiên đường hay hỏa ngục. Và vì thế, càng không biết là giấc chiêm bao đẹp hay là ác mộng tồi tệ giữa ban ngày?

Dù sao thì nó cũng phải kết thúc. Nó làm cho Dzu toát mồ hôi lạnh. Bật dậy, ngồi thừ một lúc để những trải nghiệm ấy nguôi dần trong trí não.

Khi Dzu bật dậy, trấn tĩnh thì trời đã sáng. Cha Dzu ngồi đối diện, mắt mở sục, nói: “Ba chớp mắt cũng mơ thấy mấy cái lùm cây đã rậm rạp, lan rộng hem. Nhưng mà bụi cây hoang ngộc... ba thấy nó héo queo. Mấy bữa nay trời nồm, không ai chăm sóc, chắc nó khô rạc thiệt...”

Đàn ông bảy lá đàn bà chín lá. Cha Dzu nói: “Phải chi ngày trước có cây hoàng ngọc thì mẹ con đã không bị bệnh ung thư đánh gục sớm như vậy!”, Thế nên, mỗi lần nhai lá hoàng ngọc là ông lại nhắc đến cái chết đau đớn của mẹ Dzu. Dzu đùa rằng: “Cha mà cũng lụy tình, nhớ người yêu dữ à?”, “Ừ, cha mà còn có người yêu để mà nhớ. Còn mà thì chẳng chịu có đàn bà để nhớ cho tao nhờ!” Dzu ngồi tựa vào tường và lật sách triết của Hegel đọc. Được chừng vài mươi trang, Dzu lại gấp sách nói, không rõ sâu sắc hay lãng xẹt, nhưng đúng là chẳng ăn nhập gì: “Ý niệm Sự sống không chỉ tự giải phóng mình ra khỏi Một cái này [tồn tại] trực tiếp (đặc thù) nào đó, mà tự giải phóng khỏi sự trực tiếp đầu tiên này nói chung. Qua đó, Ý niệm Sự sống đi đến với chính mình, hay, đi đến với Chân lý của mình; và, vì thế, nó đi vào bên trong sự hiện hữu cho - chính - mình với tư cách là Loài tự do. Cái chết của cái hữu cơ - chỉ đơn thuần cá biệt, trực tiếp - là sự ra đời của Tinh thần”. Cha Dzu ngồi nhìn con ngồi niệm triết, ông bỗng bật cười. Cái cười cũng chẳng ăn nhập gì. Không biết cái cười khó hiểu hay sự trầm tư là khó hiểu giữa hai cha con.

Những cái Dzu đọc chỉ để mà đọc. Việc ở cơ quan của Dzu không cần đến những thứ đó. Công việc của Dzu cần đến những kiến thức thực hành cụ thể, thậm chí xảo ngôn và mì ăn liền. Lúc đầu Dzu buồn. Nhưng sau, tập thiền, hít thở đều mỗi sáng, Dzu nhận ra, đó là những chuyện thường thôi. Không ăn thua. Sách triết có chỗ của sách triết và mì ăn liền có chỗ của mì ăn liền. Ý này cũng giúp Dzu đã thông thắc mắc xưa nay là tại sao cái thành phố này dân thất nghiệp đầy rẫy mà lúc nào cũng có đông người xúm lại chỗ mấy kệ sách triết. Toàn những kẻ xanh xao nhếch nhác. Như Dzu!

*

Dzu còn nhớ buổi sáng tháng chín ấy, khi anh ngồi ở tư thế kiết già và chuẩn bị hít thở thì chứng rối loạn thần kinh kéo đến. Chứng bệnh ấy

quá sớm với tuổi 30. Cha Dzu nói như tổng kết từ một quá trình suy nghĩ thấu đáo lâu ngày: “Qua chuyện này, con cũng không nên ưu tư nhiều quá và cũng đừng đọc những cuốn sách nặng nề. Ba thấy đọc sách nặng hơn cả đi cày. Nhất là cày còn trở được luống, trồng được cây, ngó cái cây lớn lên, còn đọc sách hành xác như mày hình như chẳng giải quyết được cái mớ đời gì. Sách nó hành, sống nặng nề u uất lắm. Phải thương lấy mình con ời. May là hôm nào ba con mình về quê một chuyến, vác cần câu vô suối, câu cá, rồi rúc vào *lùm cây đó* nướng cá ăn rồi ngủ một giấc cho đã. Có đến chục năm nay ba con mình chẳng có giấc ngủ nào ngon. Ba cũng muốn về thấp nhang cho ông bà nội. Sống vậy, đâu cũng là chốn trọ, thức hay ngủ cũng cứ bồng bênh như ngồi trên mặt nước, chẳng đâu là nhà. Cũng may, hằng ngày ba còn có bụi hoàng ngọc làm bạn. À, nhưng mấy hôm nay ba đâm lo. Ba tính rồi, cứ mỗi ngày hái bảy lá như vậy thì sợ bụi cây không kịp ra lá non để bù vào chỗ lá mình đã ngắt đi. Nhìn cái bụi cây ngày càng tiêu tụy, ba thương nó quá. Cây không khỏe thì sao người ăn lá cây ấy mà khỏe được!”

Bây giờ là mùa thu. Dzu thấy những mái nhà đã siết vào nhau bởi những nhánh dây leo, thành phố biến thành một khu rừng già chập chùng xanh lá. Rồi từ bên dưới những tán xanh ấy, đùn lên mấy tầng cổ thụ đón chim chóc về. Những âm thanh ầm ào rộn ràng của động cơ đã được thay bằng tiếng suối thác chảy và vọng âm gió reo bên dưới các vòm xanh. Chỗ cha con anh đứng không còn là một sân thượng lát đá vuông vắn như một chiếc lồng nữa, mà cây cỏ đã phủ lên mát mẻ. Và bụi cây hoàng ngọc um tùm lá non, trổ những chuỗi hoa vàng bình dị, Cha Dzu ngồi thành thơi, ngắt từng cọng lá cho vào miệng, nhom nhem nhai. “Con ời, cái *lùm cây* chỗ ba con mình ngồi ở kia. Đó, ở kia, con có thấy không?”. “Ở đâu? Ở đâu ba?”

Cánh rừng ấy đang tiếp diễn, những cuộn dây leo xanh đang mọc vươn ra tứ phía và lan dần phủ kín cả giấc mơ của Dzu. Dzu đọc được một cuốn sách ở đâu đó nói về tiềm thức con người. Sách viết rằng, có những hình ảnh đã thực sự không còn hiện hữu nhưng mà nó lại lớn dần lên trong tâm tưởng, vô thức. Điều này Dzu không nói với cha anh và cũng chẳng thổ lộ với bác sĩ. Nếu nói ra, cha anh thế nào cũng khuyên đừng đọc loại sách nặng nề đó nữa, chẳng *ăn nhậu* gì được đâu, Vả lại, đây cũng là bí mật anh chẳng muốn tiết lộ cho ai cả. Cứ để mọi người nghĩ mình bí ẩn, hóa ra lại hay!

Dzu cần nằm lại ở phòng điều trị tâm thần vài hôm nữa. Dù cha Dzu sốt ruột bảo rằng: “Nếu tình hình cứ thế này thì mà để ba bắt xe bus trở về phòng trọ mang nước lên sân thượng tưới cho bụi hoàng ngọc rồi sẽ quay lại ngay!”

Quả táo, con rắn, người nam, người nữ, khu vườn và kẻ ẩn mặt

Có nhiều lí do để những gì thuộc về khu vườn phải ra đi; và cả khu vườn nữa, cũng rời bỏ chính nó.

Sau đây là câu chuyện.

VỀ ĐỌC CỦA CON RẮN VÀ SỰ DI CƯ CỦA CÂY TÁO

QUẢ TÁO MÀ TRUYỆN NGẮN NÀY nói đến có thể là loài táo Tây, tên khoa học là *Malus domestica*, thuộc họ hoa hồng.

Làm sao một quả táo lại mang họ của hoa hồng? Đó là một câu chuyện tiến hóa rất dài dòng, thách thức mọi nỗ lực tìm kiếm của các nhà di truyền thực vật học. Nhưng tự xét thấy những nỗ lực ấy, trong bối cảnh của những dòng truyện này là một thứ thừa thãi, nên dữ liệu trên chỉ có tính chất gợi mở mà không diễn giải gì thêm.

Sử dĩ phải nêu đến danh pháp, nguồn gốc khoa học là vì có sự phân biệt rạch ròi giữa quả táo đang nói đến với các loài táo khác, ví dụ: táo ta có danh pháp khoa học là *Ziziphus mauritiana* và *Ziziphus nummularia*. Loài này sống ở miền nhiệt đới Trung Quốc nên còn gọi nôm na là táo Tàu, đại táo hoặc hồng táo (枣, 棗, 红枣), người Nhật gọi là natsume.

Ban đầu người ta nói rằng, khu vườn cho quả táo đầu tiên trong lịch sử thuộc về phần đất Bắc Phi và Syria. Nhưng về sau, qua hành trình hơn bốn ngàn năm, quả táo di cư từ Tây sang Đông, thay hình đổi dạng cho thích nghi với thổ nhưỡng, khí hậu nhiệt đới của phương Đông (Ấn, Trung...) và nó mang vào vô vàn tên gọi, cách trình bày lí lịch.

Người ta xác định bản thân khu vườn đã có một sự dịch chuyển nhất định. Hay nói cách khác, căn cứ trên quả táo, người ta xác định được cả bóng dáng, hành trình di cư của khu vườn từ nơi này đến nơi kia. Quả táo mang trong nó sự xê dịch có tính chất lịch sử và có thể là đóng góp vào kho tàng các biểu tượng của tôn giáo, văn hóa... từng vùng miền khác nhau nữa.

Trên lí thuyết là như thế. Vì vậy, sự phân biệt táo Tây hay táo ta, táo Tàu hay táo Nhật thì cũng để đi đến một hướng nghĩ rằng, đặc tính của nó có một sự đồng nhất trong đa dạng, tiếp biến và di truyền.

Quan trọng là điều gì tiếp tục xảy ra với quả táo?

Con rắn nói, đó không phải là thức ăn ưa chuộng của tôi. Đó chỉ là nơi ký gởi nọc độc. Vì sao tôi chọn nơi này để cư ngụ ư? Đơn giản, vì gai trên cành táo khiến tôi thấy an toàn. Sống giữa bụi gai là một giải pháp yên thân khi những vảy da trên mình quá yếu đuối và mềm mại, khi sự chuyển động của tôi quá mức trơn tru, cần càng nhiều điểm tựa càng tốt. Vậy là, bụi gai mang trong nó những gì ẩn mật nhất. Tôi yên tâm ăn ngủ và cố thủ bên trong đó từ mùa xuân xanh lá đến mùa đông gầy trơ mà không sợ loài người hay thú dữ đến gây sự, tấn công.

“Kìa, hình như con rắn trong bụi táo đang trở về từ Thánh Kinh!” - ai đó reo lên. Mặc. Tôi sẽ không diễn giải, chú thích gì thêm. Tôi cuộn thành một khoanh tròn như chiếc bánh bột chiên khổng lồ, phì nộn. Tôi bảo vệ giấc ngủ vẹn toàn của mình. Mặc cho người đời lên án. Tôi đã ngủ như thế qua những ngàn năm dằng dặc. Và trong giấc mơ thăm thẳm ấy, tôi thấy gốc táo mọc ra những cái chân ngoằn ngoèo, chuyển động trên mặt đất, từ nơi này đến nơi khác, từ vùng khí hậu này đến miền khí hậu kia, từ nền văn hóa này đến nền văn hóa nọ. Gốc táo chở tôi đi trong một cuộc du hành mê man xuyên thời gian nhưng an toàn tuyệt đối.

Ô hô, ai bảo khu vườn là cố định? Làm sao họ có thể tin được khi những gốc cây, những chiếc lá, những vật cở bên trong nó đang chuyển động theo những hướng khác nhau, tùy thuộc vào từng cơn mưa, từng mùa gió, các mùa chim thiên di hay những âm ỉ đổi thay của cuộc đất trời sục bên trong vỏ địa cầu? Họ chỉ nhìn nó với đôi mắt bị phủ mờ huyền thoại và sáng tạo ra vô vàn sự tích cho câu chuyện kể thêm phần huyền hoặc!

Trong giấc mơ của con rắn, khu vườn đang dịch chuyển không ngừng, nó không ngừng xô đẩy, không ngừng chổng lặn, không ngừng bị truất hữu bởi những khu vườn khác, và, đến lượt nó, không ngừng tấn công những khu vườn khác. Mọi cây cối, động vật trong nó đang giao chiến với nhau từng giờ - một cuộc nội chiến âm ỉ, bất tận, đồng thời, chúng giao chiến với những loài ở các khu vườn lân cận để xâm lược và chống lại ngoại xâm. Trong thế hỗn loạn đó, có những cây tự xưng mình là cây Bản Xứ, cây Bản sắc bị thất trận, phải nhường chỗ cho những loài cây Lạ Lùng; và các loài cây Lạ Lùng, đến lượt nó, tự biết mình phải biến đổi Lạ Lùng hơn, hoặc bị những loài cây mới đến lấn chiếm. Bản Xứ, Lạ Lùng không còn là những từ chỉ khái niệm, mà chúng là những cái tên trống rỗng vì chúng tự biết phẩm tính của sự tồn tại mong manh và phù du trong mình.

Điều gì đang xảy ra với những khu rừng và những mảnh vườn? Đó chỉ là một cuộc tranh giành chẳng thư nhân như vẻ ngoài vốn có, hay như người đàn ông và đàn bà kia từng nghĩ về nó? Chỉ có con rắn là cảm nhận được rõ ràng nhất trong giấc ngủ li bì miên man. Nó tìm thấy câu trả lời trong giấc ngủ. Nó ngủ trong tiếng cọt két trầy xước thương vong của các loài cây, trong tiếng mủ cây đang bục ra từng ngum quăm đỏ hay nhều nhệu vàng, trong tiếng gãy đổ bi thương, trơ ra những lõi gỗ hêu hếu đỏ, cả những cú vắn mình rên xiết trong cơn hạn hán, trong sự gào

thét những cuộc đấu tranh sinh tồn và tranh giành lãnh địa từ muông thú cho đến côn trùng...

Nó đã chọn đúng, một loài cây có gai, một bụi rậm để nấu mình. Nó chưa từng ân hận về điều này. Nó xác định vị trí của mình là đồng lõa với bóng tối. Ở đây, nó không phải lo sợ đám Cây Lạ tấn công bất ngờ, không sợ lũ động vật khác đột nhập một cách sỗ sàng, ngược lại, nó tìm thấy một chốn yên thân để thỏa mãn cơn *khát mộng* muôn đời.

Ơ hờ, một con rắn *khát mộng* muôn đời?

Phải, đó là một con rắn đã quen trú ẩn. Xin đừng đánh thức và hỏi han điều gì nhé! Nó có đôi mắt lim dim và sắc bén của quỷ Satan, chiếc lưỡi nó có thể thè ra liếm chết bất kì một loài nào khác ngay cả lúc nó ngủ, nó có chiếc mồng màu đỏ như mào gà có thể làm mê hoặc và uy hiếp mọi kẻ thù. Cái mồng ấy sẵn sàng thu những tần sóng âm thanh diễn ra chung quanh, từ tiếng cựa quậy một lá cỏ cho đến tiếng rình rập của một bước chân loài mèo hoang.

Con rắn xác nhận rằng, chọn cách ngủ trong bụi táo đầy gai, nó trở thành giống quỷ quyết hơn hết mọi thứ quỷ quyết trên đời. Nó cảm nhận được những nọc độc đang lớn dần lên trong mình. Túi nọc độc làm cho nó tri nhận cơ thể nặng nề hơn nhưng cũng bí hiểm hơn với kẻ khác, vì vậy, khả năng tự bảo vệ và tấn công của nó lớn hơn khả năng hòa hợp hay hòa bình.

Ban đầu, nó là kẻ phải mang vác túi chất độc. Nhưng càng về sau thì nó càng nhận ra, mình chỉ là kẻ tôi tớ của những nọc độc, một kẻ nô lệ phải mang vác và gìn giữ thứ nọc độc ấy nhưng chẳng để làm gì. Nó đã có những cành nhánh đầy gai của cây táo bảo vệ. Nó đã được ngủ say từ ngàn năm này sang ngàn năm khác mà không mảy may lo lắng. Thậm chí, có lúc nó nhận ra, chính những giấc mơ đang làm cho túi nọc độc của mình không ngừng lớn lên. Vì sao? Xung lực, mùi vị từ cuộc nội chiến và

ngoại chiến của khu vườn hàng giây đã đi vào vô thức của nó, lâu ngày hình thành một vùng tối tăm mà bản thân nó không kiểm soát được, tất cả diễn ra thường xuyên đến độ, dưỡng chất bên trong đã bị tiêu nhiễm, lớn mạnh lúc nào không hay. Nó thấy khối độc ngày càng phát triển dần lên, cơ thể nó đầy cứng, chất ngất. Và để có sức khỏe mang lấy túi độc ấy thì nó càng cần phải ngủ nhiều hơn, phải mơ nhiều hơn. Càng mơ, thì cơ thể càng tiết ra nhiều chất độc. Cái vòng luẩn quẩn nhân quả ấy tuần hoàn trong chuỗi sống của nó. Nó không sao thay đổi được lập trình vận mệnh của mình. Nó nằm nhìn khu vườn dịch chuyển như một kẻ đi trên chuyển xe xuyên thời gian, đầy dần vật và nó đã nghĩ ra một cái tên để diễn tả tình trạng đó: Quy Luật.

Con rắn có nhớ về quê xứ của mình không? Nó đã từng tự vấn như thế. Nhưng rồi bản thân nó không trả lời được. Chỉ những giấc mơ của nó mới là câu trả lời rõ ràng nhất.

Giấc mơ bây giờ lại trở thành hiện thực của nó. Còn khối nọc độc chính là suy nghĩ của nó. Những suy nghĩ sẽ chủ động bắn ra bên ngoài để bảo vệ nó mà không cần dùng đến nhanh vuốt của loài hổ báo, cái sừng loài tê giác hay sự đổi màu toàn thân để lẫn trốn như loài tắc kè.

Suy Nghĩ Nọc Độc ban đầu chỉ là một khoanh vùng nhỏ, sau lan rộng tỏa ra bên ngoài và nó trải qua quá trình lột xác. Da nó bong ra vất trên các cành cây, lớp da non mềm mại dễ tổn thương óng ánh dưới nắng thành một bảng chuyển sắc mượt mà nhất thế gian, và có ai biết, trong giờ khắc nó lộng lẫy, rón rén khẽ khàng tưởng chừng yếu đuối ấy, cũng là lúc vùng độc lan rộng, phá vỡ những biên độ cố định bên trong cơ thể, tản ra mọi góc ngách, biến thân thể dài ngoẵng thành một khối độc khổng lồ, sừng lên và dần dà co lại, rắn chắc, treo vất vẻo trong bụi cây.

Rồi khi lớp da đủ cứng cáp, nó khoanh tròn lại, nằm như cố thủ, lại vừa như một cạm bẫy. Một cạm bẫy không nguồn gốc, không quê xứ và

ký ức. Nó chỉ việc tiếp tục mơ mộng để làm giàu thêm vốn trải nghiệm chiến tranh như nguyên liệu sẽ chuyển thành chất độc rồi sản sinh Suy Nghĩ Nọc Độc. Đó như một cơ chế sinh học tự cung cấp thức ăn, tự trao đổi chất.

Như thế, rốt cục, những cuộc chiến tranh, đồn đuổi, giết chóc của các loài cây trở nên thứ thức ăn không thể thiếu với nó, con rắn độc địa và quỷ quyệt. Nó ăn những giấc mơ đầy giết chóc của chính mình. Những giấc mơ đó nuôi sống nó.

Cây táo vẫn ra lá, rụng lá, trổ hoa, kết trái, rụng quả và lại ra lá, rụng lá, trổ hoa, tạo quả, đánh rơi những quả đơm men rượu trong lúc đang di chuyển về phương Đông. Sau lưng, nó để lại những vườn táo mùa hè đầy gai nhọn trơ cành, nóng bỏng, mùa thu đầy lá và hoa non li ti, mùa đông là nơi trú ngụ của lũ dơi mặt quỷ và mùa xuân đầy chim phượng hoàng hát ca. Những cây táo nhân thêm những cây táo, những khu vườn nhân thêm những khu vườn. Và bây giờ, thậm chí người ta không còn có thể biết được, con rắn thực sự đang ngủ quên trong bụi táo nào. Người ta dò dẫm trong sợ hãi. Nó đâu? Câu hỏi đó luôn khiến cho những bụi táo dần dần được con người phủ lên một cái nhìn dè chừng, cảnh giác. Cây táo trở thành bối cảnh để phả ra những câu chuyện có màu sắc linh thiêng.

“Anh biết không, nếu chúng ta xác định con rắn nằm ở đâu thì lập tức sẽ biết ngay quê xứ của khu vườn địa đàng!”

“Để làm gì?”

“Để biết chúng ta bắt đầu từ đâu...”

“Nhưng ngay cả khi biết được chúng ta bắt đầu từ đâu thì cũng chẳng để làm gì! Triết học đã hỏi và chỉ để sinh ra một chuyên ngành khiến con người không ngừng vật lộn, câu bần với những câu hỏi! Biết, để làm gì? Người ta vẫn có thể sống trước rồi biết sau mà!”

Mọi giả thiết đều có nguy cơ bị chặn đứng khi kẻ còn lại giữa chúng ta cứ gàn dở hỏi ngược chiều rằng, tất thấy mọi tìm kiếm rốt cuộc là để làm gì? Chẳng làm gì cả. Chẳng thể tác động gì cả. Con rắn nói. Con rắn biết, cả những cuộc chiến tranh đang diễn ra quanh nó, quả thực cũng chẳng để làm gì cả. Khối độc của nó, cũng như một tay độc tài đang trang bị thứ vũ khí hạt nhân có thể chỉ khẽ nhấn nút là đủ sức tiêu diệt cả nhân loại, khi được hỏi, cũng sẽ bảo rằng, những thứ vũ khí này, thực ra có để mà có. Việc của kẻ sản xuất vũ khí chân chính đó là, hãy tạo ra khả năng tàn phá và sát thương cao nhất, chứ không phải là một tiếng nổ làm sao cho êm tai và hợp luân lý nhất. Rõ là hữu dụng nhưng không hữu ích. Nó phục vụ cho các cuộc chiến tranh. Hay nói cách khác, là mối hoài nghi về sự sống ngày càng dày lên, mách bảo rằng, cứ phải sống và không nên đặt câu hỏi là mọi thứ có mặt để làm gì, vận hành thế nào, suy vong ra sao. Khi chúng ta đưa ra lập luận phản văn minh đó thì những cuộc chiến cây cỏ cứ từng giây truyền vào giấc mơ con rắn. Và những giấc mơ cứ sản xuất nọc độc. Rồi nọc độc lại hòa vào nuôi sống cơ thể để cơ thể lại tái sản xuất giấc mơ.

Con rắn rất bận rộn với giấc ngủ.

Về ký ức của người đàn ông và người đàn bà

Họ ngồi bên nhau và hình dung thuở chưa có ký ức. Người đàn ông nói, quả táo lúc đó chắc sẽ phải lớn bằng bầu vú người nữ. Nhưng cả vườn táo chỉ sinh ra mỗi một quả. Ở vị trí giữa khu vườn. Họ gọi đó là loài cây Khôn Ngoan, biết thiện biết ác, biết xấu biết đẹp, biết tìm kiếm cái biết và khai mở những bí mật của đời sống này. Lúc đó, con rắn ngủ im lìm dưới gốc cây. Nó được sinh ra cho gốc cây. Và sinh ra để gắn với một thứ hệ lụy, mà ở thời chưa có ký ức, họ chưa thể nhớ ra.

Người nữ đã đánh thức con rắn để hỏi thăm về quả táo.

Và khu vườn bắt đầu xao động. Gió mách bảo cho người nam về một viễn cảnh bất an sẽ thổi tràn qua trong chốc lát nữa đây, làm thay đổi cả tương lai của họ và cả khu vườn.

- Hãy nói cho tôi biết, ai là người mang tôi đến đây?

- Ha ha. Chẳng phải các người tự nhồi sợ rằng, các người là được nặn lên từ đất của khu vườn này ư? - con rắn nói.

- Tôi không hề hay biết gì. Tôi được ném vào đây với một giấc mơ lấp lửng. Trong giấc mơ tôi thấy mình chỉ là một chiếc xương sườn của anh ta! - người nữ nói.

- Vậy xem như đó là một mặc khải. Cuộc đời một con rắn như tôi cũng chỉ gắn với những mặc khải từ các giấc mơ. Nhưng tôi xác định được, đó là mặc khải của khu vườn. Tôi ăn những giấc mơ, chị không thấy đó sao? Chúng ta cũng như nhau. Vậy chị còn muốn biết cái kẻ ném chị vào khu vườn này để làm gì?

- Chỉ để hỏi rằng, vì sao mọi thứ xung quanh chúng tôi yên ổn đến bất động như vận hành theo một công thức, cả cuộc sống của chúng tôi nữa, cũng đều được quy định sẵn theo một hình mẫu, dù hình mẫu ấy đang vờ khoác lên lớp áo huyền hoặc. Ngày rắn, mi hãy nhìn người đàn ông kia, một kẻ không biết khóc, suốt ngày chỉ đùa nghịch với những hòn đá cuội ở cuối vườn, hân hoan với cây cỏ mưa gió và vui cười một mình. Thậm chí gã không biết cả nỗi cô đơn của chính gã. Nhưng ta thử đặt mình vào trạng thái người điên, ta hiểu trong tiếng cười và nỗi hân hoan của gã chất chứa đầy ắp cô đơn và vong thân. Ta phải làm gì để cứu gã chứ? Cùng nhập cuộc vào trò chơi vô vị của gã hay là giết chết gã?

- Tại sao chị không chọn giải pháp thứ hai, giết chết gã, nếu chị thấy gã thật sự chướng tai gai mắt?

Không được. Tôi giết gã chẳng khác nào triệt tiêu chính mình. Tôi phải soi vào sự lãnh đạm với nỗi cô đơn của gã để thấy mình hiện hữu.

Nhưng mặt khác, khi soi vào gã, tôi thấy sự trống rỗng của mình, Tôi không có ý niệm ký ức, hiện tại và tương lai. Cũng như khu vườn này. Cũng như sự sống của người, một con rắn, chỉ tìm thấy chút ý nghĩa quẩn quanh trong các giấc mơ sắc mùi chiến tranh. Phải thế không? Nhưng rồi chúng ta vẫn phải sống chung. Chúng ta phải sống với sự nhàm chán đơn điệu này. Nếu tôi giết gã thì xem như đã góp phần xóa sổ lịch sử khu vườn, không còn một dấu vết nào. Muôn loài sẽ oán thán tôi.

- Vậy chị đã nhập cuộc vào trò chơi “thầy đá cuội và nhe răng cười” mà gã đang chơi hay chưa? - con rắn mỉa mai.

- Tôi đâu biết làm gì khác!

- Ta bày cho chị cách này. Nếu chị biết rằng quả táo trên cành kia mang chứa những ham muốn, biến những giấc mơ viển vông thành hiện thực và biến mọi hiện thực trong khu vườn này thành viển vông, làm cho kẻ mới đang cười đùa trong trò chơi thầy đá cuội bỗng trở nên âu sầu khóc than và biến kẻ mới khổ đau khóc than trở nên hoan hi, thì sao không sở hữu nó, nhất là nó sẽ cung cấp cho chị muôn vàn câu hỏi và sau đó, sẽ mặc khải cho chị muôn vàn câu trả lời. Chị sẽ đánh thức người đàn ông ra khỏi trạng thái mơ tưởng vô minh để điều khiển cảm xúc và hành vi của người đàn ông trong khu vườn. Chị sẽ làm cho hắn trở nên mù mịt điên đảo bởi sự hấp dẫn lẫn khôn ngoan khuyến dụ của chị. Chị sẽ bước qua giới hạn của chiếc xương sườn để trở thành kẻ thống trị bằng não bộ. Khu vườn này sẽ thay đổi nhanh hơn. Tôi cũng cần thay đổi...

- Tại sao người không làm điều đó mà ủy thác cho ta?

- Tôi chỉ là một con rắn. Nếu một con rắn tỉnh táo thì nó có còn là nó hay không? Một con rắn thì cần bóng tối để cuộn mình ngủ ngon và săn mồi là những giấc mơ.

Con rắn đã thuyết phục người nữ cho đến lúc, chị với tay lên phía trái táo. Đó là thời khắc những pho chính sử của khu vườn bị đốt cháy.

Từ nay, một pho sử mới không phải được viết từ Kẻ Ẩn Mặt mà bằng chính lịch sử riêng tư của từng sinh vật sống trong khu vườn.

Những trang Sáng thế của khu vườn được viết rằng: “Khu vườn bắt đầu chuyển động về phương Đông. Nó liên tục bị đánh đuổi bởi những khu vườn khác. Những bãi đá cuội nơi người đàn ông đùa giỡn đã biến mất, thay vào đó là sa mạc hoang vu. Những dòng sông chảy tràn mật ong đã được thay bằng những dòng chảy ngẫu đục. Và gió đã không còn thổi với âm hưởng của những lời ru say đắm nữa, vì người nam và người nữ biết rằng, thực chất đó chỉ là tiếng thở than...”

Người ta gọi đó là những ảo giác mới xuất phát từ mặc cảm tội lỗi của những kẻ thức tỉnh.

Ký ức của người nam và người nữ thực sự bắt đầu từ tiếng cựa mình của cây táo.

Con rắn khoanh tròn và bắt đầu công việc đớp lấy những giấc mơ đầy náo động.

Sự hóa thạch của gốc táo và Kẻ Ẩn Mặt

Chúng ta đã ra đi cùng với khu vườn, như trong một lời nguyện. Chúng ta chạy trốn con rắn nhưng sẽ chẳng bao giờ thoát được. Những suy nghĩ của nó vẫn tiêm nhiễm vào chúng ta từng giờ - ham muốn, chiến tranh và lo âu. Chúng ta trốn chạy khỏi khu vườn trước cơn gào thét tuyệt vọng của Kẻ Ẩn Mặt. Và chúng ta không thể biết rằng, trong khi đó, khu vườn cũng đang đuổi theo, bủa vây lấy chúng ta, chúng ta chạy mãi nhưng không sao ra khỏi nó. Từ nay, kẻ tác động chúng ta là những suy nghĩ của con rắn chứ không còn là mặc khải giấc mơ của Kẻ Ẩn Mặt.

Con rắn nói, Kẻ Ẩn Mặt đã chết. Chính nó đã chôn ông ta ở cuối vườn, ở trên bãi đá cuội ngày xưa. Nó thuyết phục chúng ta tin điều đó để sống không lo sợ, không cầu khẩn. Ông ta chết với những chiếc khuôn hình người trống rỗng trong xưởng Tạo Người của mình. Ông ta

chết trong sự ngổn ngang của những mẻ người đang dở chưa thành hình. Và về sau ta gọi những phế phẩm này là nửa người nửa ngợm.

Điều nguy hại hơn là con rắn đã làm cho chúng ta tin rằng, chính nó, mới là kẻ tạo nên chúng ta, chứ không phải là Kẻ Ẩn Mặt kia. Chính hắn đã làm cho chúng ta được sinh ra cái thế giới này một cách toàn diện bằng suy nghĩ; với việc, hấp thu giấc mơ và phóng xuất những Suy Nghĩ Nọc Độc vào không gian. Hắn sinh ra để suy tư về thân phận chúng ta.

Bây giờ, hắn vẫn cuộn tròn trên một gốc táo hóa thạch ở một khu vườn phương Đông. Chúng ta đến và hỏi hắn, vì sao trong những năm xa xưa, mi đã dạy người đàn bà cách phản bội Kẻ Ẩn Mặt thay vì giết người đàn ông? Hắn cười hahaha và đáp: “Vì ta nhìn thấy ở đây có một cuộc tình tay ba sẽ gây ảnh hưởng đến sự tồn vong của khu vườn”. “Cuộc tình tay ba nào?” anh hỏi. “Này ông kia, ông thật là cả tin và mất khả năng suy xét. Cuộc tình tay ba giữa người đàn bà với hai kẻ đàn ông. Một kẻ sáng tạo ra khu vườn và người đàn bà. Còn một kẻ tham gia nguyên liệu - chiếc xương sườn - tạo ra người đàn bà và thế giới của thị. Một kẻ hồn nhiên, yếu đuối sống trong viễn vông còn một kẻ đầy quyền uy, sức mạnh lại sống trong hệ quy chiếu thực tại cứng nhắc. Việc của ta là phải bênh vực kẻ viễn vông yếu đuối. Ta không sao cảm được câu chuyện một nghệ nhân làm gốm vì quá yêu tác phẩm mình nặn ra mà bao bọc bằng cách đặt nó biệt lập trong một không gian chân không tẻ ngắt như một sự đày ải. Ta phải giết chết cái thực tại bị tẩm tưới huyền thoại đó để cứu vãn các người, ta đập vỡ cái vỏ bọc chân không để đưa các người ra bên ngoài, cảm nhận hiện hữu... Thế thì tại sao các người quay lại oán thán ta?”. “Nhưng người đã đẩy chúng ta vào một tình cảnh phải phản bội, phải sống trong mặc cảm tội lỗi?”. “Điều đó nằm ngoài mọi sự hình dung của ta. Cả khu vườn này trôi tuột đi thất thoát biết bao huyền thoại, cả cái gốc rễ của cây táo, nơi trú ngụ của ta cũng đã hóa

thạch. Ta cùng chung chia số phận với các người!”. “Nghĩa là chính người cũng hối hận về những việc làm tiêu diệt Kẻ Ẩn Mặt?”. Con rần lặng thinh. Nó sẽ không trả lời những câu hỏi hóc búa và mang tính truy vấn. Nó nhường lại cho Socrates và các hậu duệ của ông. Vì nếu càng trả lời, Suy Nghĩ Nọc Độc của nó càng phóng vào không gian một cách ồ ạt. Mức độ tiêm nhiễm nọc độc cao sẽ làm thế giới náo loạn bởi chiến tranh và suy tàn.

Chất độc cũng làm cho người nó cương phù và tím tái.

Sáng thế ký của con rần

Vào chiều Ngày Thứ Tám trong tuần, nó thở phì phì những vệt khói trắng mê hoặc vào không gian khiến cho mọi tạo vật trong khu vườn rạo rực hân hoan, riêng chúng ta thì dễ dàng bị cuốn vào trạng thái hưng phấn và phấn khích đảo điên. Chúng ta chơi với nhảy nhót và bắt đầu trút bỏ mọi xiêm y, ném ra khỏi đầu những suy nghĩ, toan tính, thả nổi mọi thứ cho ham muốn vận hành. Chúng ta chìm ngập trong không gian đầy khói trắng và nhảy múa lả lổ bông bênh theo những vũ điệu ngợi ca xác thân và hoan lạc. Những đoạn đối thoại gây vụn như những công án bị tước mất ngụ ý. Chúng ta bay trong chữ, trong lời, trong sự ngập ngụa của những nỗi thống khổ và hỉ hoan. Và lúc bấy giờ, tiếng kêu cứu của Kẻ Ẩn Mặt vào chiều thứ sáu trong tuần ở trên ngọn đồi ký ức, ở vị trí cuối khu vườn về sau bị búng khỏi não bộ. Chúng ta không khóc, không mảy may tự hỏi, cõi hoan lạc và khổ đau mù mịt chóng vánh này có thực là đã tồn tại đâu đó vào những ngày đầu tiên của khu vườn hay không, ngày người đàn ông chơi trò tung hứng với mấy hòn đá cuội và người đàn bà đang mê hoặc kẻ nặn ra mình?

Ôi không, chưa bao giờ, dường như là vậy. Vì ký ức của chúng ta đã bị chặn lối vào cái thời điểm mà quả táo bị cắn lẹm trên môi người đàn bà, vào cái thời mà khu vườn bắt đầu chuyển động.

Con rắn vẫn không trả lời. Nó nằm vùi mình trong đông hóa thạch của gốc táo mà thở. Hơi thở của nó thành những đám khói xám mù mịt cõi nhân gian, rồi đến lúc nào đó sẽ tỏa lên cao thành các tầng mây lớn che chắn cái nhìn chúng ta vào bầu trời. Bầu trời lúc này là một vùng ẩn mật chứa mọi lời thở than và nguyện cầu. Vì chúng ta tin Kẻ Ẩn Mặt chưa chết thực sự, mà đang tiếp tục nấu mình ở đó.

“Khu vườn ở đâu? Quê xứ chúng ta ở đâu. Có phải là phía sau màn mây bông bênh kia?”

Ziziphus mauritiana, Malus domestica hay Malus domestica?

Theo sách y thực, táo mang lại sự tươi trẻ và sức sống trường sinh. Dù y thực không nói chắc là loài nào, *Ziziphus mauritiana*, *Ziziphus nummularia* hay *Malus domestica*. Nhưng điều đó thì quan trọng gì?

Con rắn giữ bí mật. Chỉ nó mới biết rằng, quả táo duy nhất thuở xưa có xuất thân thế nào. Nhưng giờ thì nó đang bận ngủ.

Này khu vườn, khi rời phương Đông, mi còn thiên di về đâu?

Bản tường trình kèm theo những tra cứu khác nhau xoay quanh một sự cố không khớp

BAN ĐẦU, anh chủ động hướng suy nghĩ về nó. Nhưng sau, những suy nghĩ, mỗi bận tâm quay trở ngược lại, chiếm lĩnh anh. Biến anh thành kẻ nô lệ. Anh rơi vào tình trạng bị mất kết trong thực tại, không thể vùng vẫy để thoát được cái bẫy mà chính mình cài đặt. Hay nói cách khác, càng giãy mạnh, thì càng bị rối, xoắn chặt, siết chặt và lìm yên. Anh bó tay trong sự rối rắm vô tận của nó.

Thực ra, chuyện cũng không có gì là phức tạp lắm.

Mùa hè trước, cô đến.

Họ yêu nhau.

[Xin bỏ qua một số chi tiết rườm rà mô tả tỉ mỉ về quá trình làm quen, tán tỉnh, rủ rê, hẹn hò lãng mạn, ngắm mưa, rầu nắng, nắm tay, chạm chán, dư vị hôn hít, gợi ý quan hệ tình dục, ghen tuông tá lả hay nói chuyện mơ hồ bay bổng... mà một số nhà văn đã dành hết tâm lực mô tả trong suốt hai mươi thế kỷ văn học nhân loại. Đại để đã có tên Cuộc Tình, nên cuộc tình này cũng có cái chung chung của bao cuộc tình khác. Cái riêng trong cách yêu đương hiện cũng khan hiếm. Nên tôi đề nghị quý bạn đọc tham khảo ở những truyện mô tả trai gái yêu đương khác của cùng tác giả hoặc những tác giả khác để đỡ nhọc công mô tả dài dòng ở đây]

Xin trở lại đoạn họ yêu nhau.

Thì chuyện đó đã xảy ra.

Như nhất định phải thế.

*

Suốt đêm hôm đó, anh đã loay hoay và nỗ lực thật nhiều để làm sao cho khớp.

Lần đầu tiên anh lâm vào tình trạng oái oăm này. Khi kích thước Cái Cửa Anh quá nhỏ nhoi trong khi đó Cái Cửa Cô lại lớn quá khổ. (*Tình em quá lớn sóng cũng vỡ tan đời tôi đánh mất* - có một câu hát như thế!) Nhưng giá mà đánh mất Cái Cửa Anh như trong câu hát thì đã may. Vấn đề là mọi thứ sờ sờ ra đó, chênh lệch và trêu người. Mọi sự bắt đầu trật chĩa. Nhưng trật chĩa theo hình thức lỏng lẻo. Quả tình là trước nay anh chưa từng nghĩ rằng có lúc mình rơi vào tình trạng trật chĩa lỏng lẻo như vậy.

Trong khi, theo kinh nghiệm sở đắc được từ quá khứ đầy lòng lầy thì Cái Cửa Anh có thể đút khít vào [mọi] cái cửa [mọi] người khác, trong đó, dĩ nhiên là có Cái Cửa Cô. Ngược lại, theo quy luật thì Cái Cửa Cô cũng thường vừa vặn khi đút các thứ của những người khác vào mà không cần xoay trở nhiều quá để chống lại sự lỏng lẻo hay chật chội.

Thực tế xảy ra thật tréo ngoe.

Cô bắt đầu mất hứng. Nhưng cố kiên nhẫn:

- Anh thử lại xem sao. Em chẳng cảm thấy gì. Mọi thứ cứ tuồn tuột thế nào đó! Hay là nó chưa đi vào nhau?

- Ừ. Anh cũng chẳng cảm thấy gì! - anh nói giọng mệt mỏi. Nhưng anh chắc là nó đã đi vào rồi. Anh kiểm tra lại rồi mà! - anh lấy tay và nắn vuốt lại cái cửa mình để kiểm chứng.

- Có gì đó không khớp ở đây! - cô nói, giọng âu lo.

- Em đừng nóng lòng - anh trấn an - để anh xem thử lại lần nữa! - anh vừa thở hển hển vừa rút Cái Cửa Anh ra và xem lại.

Cô nhìn anh. Đôi mắt tràn trề thất vọng. Trong thâm tâm, nếu anh là thằng đàn ông khác, chắc cô đã mất hẳn kiên nhẫn. Nhưng cô kiên nhẫn, hẳn, vì anh là anh. Cô vẫn hy vọng anh là anh, nên Cái Cửa Anh cũng có thể vớt vát phần nào nếu cô biết chờ đợi. (Có một nhà hiền triết bảo rằng, hạnh phúc là phải biết chờ đợi mà!)

Nhưng không. Đẳng này anh là anh. Là người mà cô đang yêu. Người đang xúc tác tạo ra thứ hormone hưng phấn dồi dào ở cô. Người cho cô ý thức rằng, mình đang ở giai đoạn tình cảm khá ổn. Nên cô đã cố gắng. Cô ngồi dạng hai chân ra và dựa lưng vào tường. Hừ hững và trề nải. Ngực cô hơi chảy xệ hững hờ trên cái viền áo ren khoét rộng. Anh ngồi đối diện và lúi húi vuốt ve lại phần đầu Cái Cửa Mình như một đứa bé vừa phạm phải lỗi lầm và đang cố vá vú sữa chữa hơn là một kẻ phạm tội đang ở trại phục hồi vớt vát chuyện đã rồi. “Trò chơi, Đơn giản mà!” - anh nghĩ vậy.

Một lúc sau, sự lì lợm chống lại ý chí của Nó khiến anh đâm câu bản, lằm bằm chửi rủa. Cô không nghe chính xác. Bản thân anh cũng đang cặm dằn kiên nhẫn trước tình trạng cắc cớ này. Nhưng vì chút thể diện còn sót, nếu chửi rủa lớn tiếng thì cũng chẳng ra cóc nhái gì. Càng khoét sâu thêm nỗi bất lực và phô bày sự ti tiện đồi bại bên trong. Nên thôi. Đã lâm vào tình thế này thì phải biết kiên nhẫn và sống chung với Nó để cải tạo Nó.

Không cách nào thoái lui.

*

Xin phép gián đoạn tác phẩm tại đây để giải nghĩa hai từ Cái (trong Cái Cửa Anh, Cái Cửa Cô) và từ Nó (kiên nhẫn với Nó) để bạn đọc đỡ rơi vào tình trạng bần khoản.

Bạn đọc có thể đọc hoặc không đọc phần này.

NÓ

Đại từ ngôi thứ ba số ít

Chỉ người ở cấp dưới hoặc chỉ một vật gì vừa nói đến.

Ví dụ:

Thằng cháu nó ngoan, dễ bảo.

Một chè, một rượu, một đàn bà, ba cái lằng nhằng nó quấy ta (Trần Tế Xương)

Cách phát âm: IPA:/ nɔ̌ʔ/

(Theo vi.wiktionary.org)

CÁI

Danh từ:

1. (Từ cũ, nghĩa cũ). Mẹ, má.

Ví dụ:

Con đại cái mang (tục ngữ) - con đại thì mẹ phải chịu trách nhiệm

Nàng về nuôi cái cùng con... - (ca dao)

2. (Khẩu ngữ). Từ dùng để gọi người con gái ngang hàng hoặc hàng dưới một cách thân mật.

Ví dụ:

Cháu rủ cái Hoa đi học.

3. Giống để gây ra một số chất chua.

Ví dụ:

Cái mẻ, Cái giấm.

4. Vai chủ một ván bài, một đám bạc hay một bát họ.

Ví dụ:

Nhà cái, Làm cái, Bắt cái.

5. Phần chất đặc, thường là phần chính trong món ăn có nước.

Ví dụ:

Ăn cả cái lẫn nước.

Khôn ăn cái, dại ăn nước. (tục ngữ)

6. Từ dùng để chỉ cá thể sự vật, sự việc với nghĩa khái quát; đồng nghĩa với vật, sự, điều.

Ví dụ:

Đủ cá, không thiếu cái gì.

Lo cái ăn cái mặc.

Phân biệt cái hay cái dở.

Cái bắt tay.

Cái không may.

7. Từ dùng để chỉ từng đơn vị riêng lẻ thuộc loại vật vô sinh, thường đứng trước danh từ.

Ví dụ:

Cái bàn này cao.

Hai cái nhà mới.

8. (Từ cũ, nghĩa cũ) Từ dùng để chỉ từng cá thể động vật thuộc một số loại, thường là nhỏ bé hoặc đã được nhân cách hóa.

Ví dụ:

Con ong, cái kiến,

9. Từ dùng để chỉ từng đơn vị riêng lẻ động tác hoặc quá trình ngắn, thường đứng sau số lượng.

Ví dụ:

Ngã một cái rất đau.

Nghỉ tay cái đã. (khẩu ngữ)

Loáng một cái đã biến mất. (khẩu ngữ)

Đùng một cái.

Phó từ:

Từ biểu thị ý nhấn mạnh về sắc thái xác định của sự vật mà người nói muốn nêu bật tính chất, tính cách nào đó.

Ví dụ:

Cái cây bưởi ấy sai quả lắm.

Cái đời tũn nhục ngày xưa.

Tính từ:

1. (*Động vật học*) Thuộc về giống có thể đẻ con hoặc đẻ trứng.

Ví dụ:

Chó cái.

2. (*Hoa quả*) Không có nhị đực, chỉ có nhị cái, hoặc cây chỉ có hoa như thế.

Ví dụ:

Hoa mướp cái, Đu đủ cái.

3. Thuộc loại to, chính so với những vật thể cùng loại.

Ví dụ:

Cột cái, Rế cái, Ngón tay cái, Sông cái, Đường cái...

Cách phát âm: IPA: / ke:j¹ /

(Theo vi.wiktionary.org)

*

“Em chán anh quá!”. Đối với anh, bầu trời như sụp xuống tới mái nhà khi từ chính miệng môi cô thốt ra điều đó cùng với những trách móc dồn nén sau thời gian giả lả và im lặng.

Dù lúc bấy giờ họ đang ngồi trên giường nệm màu hồng nhạt, trong một căn phòng thuộc tầng thứ mười bảy của building bốn mươi tầng. Nhưng sức nén từ bên trên, với anh, là rất rõ. Đầu anh trĩu nặng. Anh thở hì hục. Mắt nổi lên một bầu đom đóm bay loạn xạ. Anh rơi vào một tình trạng mất kiểm soát. Ban đầu là với Cái Cửa Anh, sau là những ý nghĩ

hần học, bức tức sĩ diện trương nở. Cô nửa nằm nửa ngồi. Vẫn dạng căng hai chân. Cặp giò dài sải đến gần hết phần ngang của giường. Trắng mịn. Có một vết phồng bô ở phần dưới mé phải đầu gối chân phải đã lành, đám da non chỗ vết thương đang hòa màu với đám da cũ chung quanh làm nên một cuộc nhòe lẫn, sắc độ nham nhở, biến mất ký ức về một tai nạn nhỏ trên đôi chân xinh xắn dài nuột.

“Anh chẳng làm được điều gì!”.

Cô nằm cong người. Chiếc gối chèn lưng làm cho cơ thể cô căng bật. Chiếc áo vải cotton rộng phần ngực mở phoir hai bầu vú tròn, đỉnh vú hồng mẩy lên sau làn áo mỏng thấp thoáng tăng thêm phần gợi tình. Cô phát ra một hấp lực mạnh mẽ và thừa thãi chẳng khác nào một trạm phát sóng vô tuyến mạnh được đầu rư giữa vùng hoang vu chỉ toàn cây cối cóc nhái và động vật hoang dã, chẳng có lấy một bóng người dùng đến máy thu nhận tín hiệu nào.

Anh vẫn loay hoay với Cái Cửa Anh một lúc. Rồi lại cúi xuống, nhìn vào Cái cửa Cô. Anh ghé sát miệng vào nó, môi anh gần chạm đến nó. Thiếu điều anh muốn liếm láp và ngoạm chặt, cắn xé nó ra như một con thú dữ trước một con mồi trên người bất trị đang uy hiếp lại chính kẻ chinh phục. Nhưng, trong đầu anh đang diễn ra một ảo giác, xuất phát từ trí tưởng tượng và sự nhạy cảm quá mức. Anh tự trấn an, nghĩ: “Có bao giờ nó nuốt chúng mình vào trong đó? Phải thật coi chừng nó. Độ rộng của nó có thể hút cả cái đầu, hay bất kỳ bộ phận nào khác của cơ thể mình. Và như thế là xảy ra một vụ mất tích. Hahaha...”. Sau ý nghĩ nực cười đó, anh lấy làm choáng váng khi tưởng tượng ra hình ảnh một thằng người quờ quạng, bị ngoạm mất cái đầu bởi một tai nạn gây ra từ Cái Cửa Cô. Thật đáng làm trò cười cho thiên hạ biết bao.

Sự nghịch ngợm của ý nghĩ đó làm cho anh thấy bứt căng thẳng. Quả là một màn cứu vãn thực tại đầy lợi hại của trí tưởng tượng.

“Em cứ kiên nhẫn thêm chút nữa! Anh sẽ làm cho nó tương thích!”- anh nói, giọng điềm tĩnh. Dù trong thâm tâm, đã quá mệt mỏi với cái trò đút vào lôi ra mà chẳng thu gặt gì. Cả hai đều đi tìm khả năng cảm thấy. Mỗi lần đút vào rồi rút ra, anh nhận thức rằng Cái Cửa Cô mỗi lúc một mở rộng. Trong khi đó, Cái Cửa Anh, dù được vuốt ve, giày xéo, nâng niu, đánh lừa, kích thích, dỗ dành, năn nỉ, kéo nài... thì nó vẫn cứ ở kích thước cũ, thậm chí có nguy cơ ngày một teo tóp và khiêm tốn hơn. Anh nhận ra dần dần, những nỗ lực đã hết mức. Hướng đến tầm cực đại đó là một khát vọng hào huyền, có thể chẳng bao giờ đạt được. Và mọi nỗ lực cải thiện đều chỉ diễn ra trong sự tẩn mẩn tỉ mỉ, chỉ chút kiết xác trong cái ý thức bủn xỉn mọn hèn của kẻ bất lực, chỉ còn mỗi thứ có thể châm chước là chút sĩ diện bèo nhèo. Nào còn cứu vãn được gì!

“Hay là để em dùng miệng!”- cô nói.

“Không. Nó sẽ nhiễm trùng. Nó sẽ làm miệng em đau! Vả lại, anh đã biết bệnh của nó rồi!” - anh nói như thể có thể cải thiện được tình hình, nhưng thực ra đó chỉ là một sự đưa đẩy dây dưa trong tuyệt vọng. “Em yên tâm, anh đã cho nó vào trong một lớp bọc lót có kích thích đảm bảo sẽ đạt đến kích thước cực đại và giữ lại cảm giác thực!”

“Vậy thì mở lớp bọc lót ấy ra. Em sẽ dùng miệng và Nó sẽ to ra, tương thích ngay!”

“Em cần nó à?”

“Ừ, em cần! Nó xứng đáng bị cần để biết rằng mình đang rất vô dụng!”

Nhưng anh đã không đồng ý. Anh nhận ra cô mất bình tĩnh và thô lỗ một cách sàm sỡ. Cô như một con quái vật đang muốn ăn tươi nuốt sống con mồi chết giấm khi biết rằng: nó không đủ sức tận hiến thêm một bữa no nào.

Cần? Không thể nào dùng đến giải pháp mất vệ sinh này. Anh hình dung đến cảnh cô ngoạm chặt Nó và nuốt xuống cổ họng, mắt cô tròn tròng. Sau đó kể hở hai hàm răng siết lại. Nó sẽ bị mất dạng. Và máu. Máu. Tất cả máu sẽ phun ra. Mọi thứ sẽ nát như như một chiếc dùi thọc vào hũ tương ớt thối. Ý nghĩ đó sôi lên từ trí tưởng tượng làm cho anh rùng mình. Anh hít thở sâu và lấy hết can đảm để nói lại lần nữa, giọng gần như kèo nài:

“Em kiên nhẫn thêm chút nữa. Anh hứa với em là nó sẽ khớp!”

Anh lại cúi gằm trên Nó. Thiểu não như một kẻ bần cố nông đang ngồi vọc đám lúa thất mùa. Đôi mắt đã sụp xuống vì tuyệt vọng nhưng trái tim vẫn nhảy rộn ràng trong lồng ngực hát ca hy vọng tươi sáng. (Có nhà thơ viết rằng: thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt!). Một trạng thái tâm lý đầy ngu ngốc và mâu thuẫn không thể chịu được.

Lần này, anh vuốt đầu của Nó - Cái Cửa Anh - tỏ vẻ rất hòa bình, nâng niu, trân trọng. Trong lúc mắt vẫn dán chặt vào Cái Cửa Cô đang rộng mở không ngừng như thể bị một lực kích thích nào đó từ bên trong tác động. Hòa bình ư? Anh biết cái trò vận dụng đến mưu mô này sẽ kết thúc sớm khi mà bấy ma đầu ý chí đưa tay đầu hàng và chuyển hóa, hiện nguyên hình là một bọn hèn kém ti tiện sẵn sàng đập phá và kết tội anh. Nhưng anh cũng biết, điều đó chưa thể xảy ra, Cái Cửa Anh vốn ngoan cường oai phong, không thể đầu hàng dễ dãi.

Trong đầu anh tự mở ra một đích đến đầy huy hoàng với hình ảnh rập nối hoàn hảo - đó là khi anh nắm Cái Cửa Anh và đẩy nhẹ. Ban đầu nó gặp một số chướng ngại trong định hướng lực đẩy. Sau đó, nó tìm được trớn và xác định đúng hướng, sẽ nhích dần, nhích dần vào sâu vô tận bên trong Cái Cửa Cô. Và cô sẽ la lên vì sung sướng. Khuôn mặt cô sẽ giãn ra. Những bức dọc và thất vọng sẽ tan biến. Cô sẽ hỗn hển làm một trận mưa hôn lên ngực, lên vai anh. Và họ xác nhận với nhau là đã

Cảm Giác Được Chúng Nó Thực Sự Đi Vào Trong Nhau. Ừ, Cảm Giác. Đó là vấn đề lúc này. Cô gào to như một kẻ chiến thắng: “Em đã cảm giác được! Em đã cảm giác được!”. Anh có thể mỉm cười toại nguyện vì cuộc chiến thắng đó không hẳn thuộc về cô mà còn thuộc về anh, thuộc về cả hai trong nỗ lực tìm kiếm cái thứ gọi là Cảm Giác.

*

Xin tiếp tục gián đoạn câu chuyện để định nghĩa về Cảm Giác.

Đọc giả có thể đọc hoặc không đọc phần này.

CẢM - CẢM GIÁC:

Trước một sự vật, trong tình huống nhất định, con người tiếp nhận một loạt kích động, ban đầu là một sự tiếp cảm hỗn hợp, sau đó phân hóa. Đầu tiên là một tác động vật lý: ánh sáng, tiếng động, đụng chạm, mùi vị; những kích động ấy được dẫn truyền theo những đường dây thần kinh hoặc tạo ra những phản ứng sinh hóa đến những cơ quan khác nhau đó là quá trình sinh lý; cuối cùng trở thành những hiện tượng tâm lý, nhận thức đó là cái gì, cảm xúc thấy dễ chịu hay khó chịu, vui hay buồn, và có những hành vi ứng phó.

Sau sự tiếp cảm ban đầu phân hóa theo hai con đường thần kinh: một bên là từ các giác quan (tai, mắt, da, mũi, lưỡi, tiền đình) lên đến vỏ não và kết hợp với kết quả của kinh nghiệm và hiểu biết, tiến lên từ cảm giác đến tri giác, từ tri giác đến tri thức, đó là con đường nhận thức. Một bên theo hệ thần kinh thực vật, tác động lên hệ nội tiết, nội tạng (tim mạch, tiêu hóa...) và trương lực cơ bắp, gây ra những mối khoái cảm hay ác cảm (khó chịu, đau khổ) đi từ cảm xúc chưa phân định rõ nét đến cảm động, rồi đến tình cảm; khi quyện với những giá trị đạo đức thì trở thành tình nghĩa.

Có thể vẽ lên sơ đồ như sau:

(Trang 42, *Từ điển tâm lý* của Nguyễn Khắc Viện - NXB Thế giới, 2007)

Anh biết mình bị trói vào căn phòng này bằng một sợi dây vô hình. Sợi dây ấy có thể thòng xuống từ trên cao với dáng dấp của một cái bẫy thòng lọng và cũng có thể bung lên từ mặt đất luôn âm âm bên dưới. Nhưng dù từ trên cao hay mặt đất thì cái sợi dây ấy cũng đều được bắn ra từ một nguyên do: sức hấp dẫn của Cái Cửa Cô. Và nó néo vào một điểm mà anh không thể nào giãy ra được - Cái Cửa Anh.

Anh sẽ còn bị trói lâu dài như thế trong thời gian dài sắp tới. Và việc duy nhất mà anh có thể thực hiện được, đó là chống lại nỗi mặc cảm về kích thước, chống lại sự chán nản cũng như thỏa hiệp với sự bạc nhược để sống chung và xử lý nó từng ngày.

Riêng cô, cô biết rằng, anh là một con thú đã bị buộc chặt vào một giới hạn có tính tiền định, không có khả năng giãy giụa và thoát ra được khỏi căn phòng này, không thể cải thiện được gì. Quả tình, mọi thứ đang xảy ra không suôn sẻ. Và cô đang nỗ lực kéo dài cái sự không suôn sẻ đó trong một dạng thức hứng thú tàn nhẫn của trò chơi đau thương trở trêu.

- Lẽ ra anh phải biết là chúng không đem lại Cảm Giác gì chứ?

- Anh chưa từng nghĩ tới điều này. Mọi thứ nằm ngoài khả năng tưởng tượng của anh, nằm ngoài cả mọi hình dung của anh.

- Vậy sao anh nhận mình là người hiểu biết và nhiều trải nghiệm?

- Anh đã sai lầm. Trong một lúc nào đó, có thể chúng ta đều vướng phải những sai lầm do quá đổi hồn nhiên. Và chúng ta, cả sự hồn nhiên nữa, hoàn toàn không có tội. Chỉ là chúng ta thực hiện như một phản xạ tương ứng với thực tế bày ra; không lường được...

- Em không tin anh đã hồn nhiên với điều Ấy.

- Việc đó tùy ở em. Với anh, mọi thứ cứ theo một sức hút tự nhiên. Anh biết cái này là nguyên nhân của cái kia nhưng sự cố mà chúng ta đang trải qua thì quả thực, anh chưa từng dám nghĩ đến. Anh chưa bao giờ bị “kẹt” như lúc này. Đã có lúc anh nghĩ lỗi nằm ở em. Bởi vì Cái Cửa Em thực sự quá cỡ. Em có nghĩ vậy không?

- Anh đã sai. Anh không tự biết mình. Anh chưa bao giờ có thì giờ để tỉnh lặng và nhìn lại Cái Cửa Anh. Anh luôn buộc nó phải gồng lên như một con ngựa, phải phục vụ cho những ý chí ngông cuồng, những cuộc chinh phạt đầy kiêu hãnh của mình. Sự vô độ là một trong những sai lầm lớn nhất mà anh trải qua và sớm làm anh gục ngã! Anh nói rằng mình biết cái này là nguyên nhân của cái kia nhưng anh chưa bao giờ hiểu rõ cái quy luật đó cả. Lẽ ra anh phải biết sớm hơn về bài học của sự phóng túng vô độ, háo thắng ngu ngốc, độc tài bảo thủ của ý chí sẽ dày dọ con người ta thế nào!

- Em đừng dần vụt nữa. Anh sẽ cố gắng. Anh đã cố gắng hết sức rồi còn gì. Anh không thể quay ngược trở lại quá khứ để sửa sai vì trong suốt quá trình xuống cấp của nó, anh đã không ngừng sửa sai. Anh cũng cần sự hợp tác nhiệt thành từ em, sự tự điều tiết Cái Cửa Em. Chúng ta sẽ cố gắng tìm kiếm và đạt đến giải pháp - tình trạng Cảm Giác Được.

- Em không cần biết. Lẽ ra chúng ta đã có thể Cảm Giác Được sớm hơn. Bây giờ liệu có còn kịp hay không. Thời gian của chúng ta còn lại quá ít. Anh không thể bắt người khác phải ngồi đợi sự vá vúi cải thiện trong tình trạng suy kiệt vô phương cứu vãn của mình. Đã quá muộn rồi!

- Nhưng anh biết phải làm gì khi mà trong quá khứ chúng ta chưa gặp nhau. Chúng ta chưa hề biết rằng một ngày nào đó, chúng ta phải dùng đến Nó, với một người cỡ kích cỡ lớn hơn hoặc nhỏ bé hơn để có thể điều chỉnh cho phù hợp? Em phải hiểu cho anh rằng, tương thích là cả một quá trình kia mà! - anh xuống nước, gần như van nài - Em phải cảm thông cho điều kiện và hoàn cảnh của anh chứ!

- Nhưng trong quá khứ, người ta cũng phải biết sẽ có lúc cuộc đời ngừng lại ở một thời điểm của mọi trang bị, dự trữ và tích lũy chứ. Nếu không, chúng ta sẽ còn tiến đến ngày sau bằng sự chênh mảng và đổ lỗi hôm nay!

- Nhưng em ơi - câu chuyện này căng thẳng theo chiều hướng triết học hóa, nằm ngoài mọi dự tính ban đầu của người viết lẫn nhân vật - cuộc sống này, nếu từng ngày chúng ta chỉ sống với cứu cánh để dành thì thử hỏi còn gì là hứng khởi? Anh tin rằng em cũng chưa từng để dành gì cho thời khắc này, với anh. Và anh không thắc mắc về điều đó. Điều mà chúng ta đang nghĩ tới, đó là...

- Là gì? - Cô truy vấn.

- Sự giữ gìn kích cỡ ban đầu để kiểm tìm tương thích! - anh đáp.

- Làm sao có sự tương thích? - Cô nhìn vào chiếc lỗ đang mở hoác, nơi Cái Cửa Mình và tỏ vẻ âu lo nhìn sang Cái Cửa Anh - đang trong tình trạng rúm ró thậm hại - Anh có nghĩ rằng, những nỗ lực làm cải thiện về chiều kích Cái Cửa Anh mãi mãi sẽ vô nghĩa khi mà cùng thời gian đó, Cái Cửa Em cũng sẽ giãn nở, mở rộng thêm. Và mãi mãi, chúng ta sẽ

Không Cảm Giác Được Gì. Mỗi mỗi chúng ta sẽ chẳng hề gặp nhau trong tình trạng đồng điệu cảm giác. Anh có chấp nhận được thực tế đó?

- Anh sẽ cố gắng bằng ý chí. Chỉ có thể là ý chí. Bản thân sự cố gắng và hành trình tìm kiếm sự Tương Thích cả hai chúng ta rồi sẽ đi đến kết quả khả quan. Cảm Giác - đó là cái mà chúng ta khám phá, chờ đợi và phấn khích. Em hiểu cho:

- Điều Ấy,
chẳng hao giờ là Muộn cả.

*

Giải nghĩa.

Bạn đọc có thể đọc hoặc không đọc.

ẤY:

1/ Đại từ (thường dùng sau danh từ hoặc dùng làm chủ ngữ trong câu); dùng để chỉ cái đã được nhắc tới, biết tới, nhưng không ở kề bên người nói hoặc không thuộc về hiện tại.

Ví dụ:

Đưa cho tôi quyển sách ấy.

Rau nào, sâu ấy (thành ngữ)

Cái thời ấy đã qua rồi

2/ Trợ từ hay tổ hợp trợ từ (khẩu ngữ); dùng biểu thị ý nhấn mạnh như muốn lấy lại điều vừa nói đến.

Ví dụ:

Nó đang bận làm gì ấy.

Tôi ấy ư, lúc nào đi cũng được.

3/ Cảm từ hay tổ hợp cảm từ; chỉ tiếng thốt ra từ đầu câu để gọi sự chú ý và để tỏ ý ngăn cản hay là không bằng lòng, hoặc ý khẳng định.

Ví dụ:

Ấy, đừng làm thế?

Ấy, đã bảo mà!

Ấy, tôi cũng nghĩ thế!

TƯƠNG THÍCH:

Tính từ: phù hợp, thích hợp, tương ứng với nhau.

(Theo Từ điển Tiếng Việt, do Trung tâm Từ Điển học & NXB Đà Nẵng xuất bản năm 1998)

*

Anh không hiểu vì sao mình lại có một sự kiên nhẫn và sức chịu đựng đặc biệt như thế, trong tranh luận để kéo dài sự việc cũng như trong hành động cải thiện tình hình. Giá như trong quá khứ, gặp những tình huống tương tự, có thể anh đã chạy mất dép. Cũng có thể, sự cộng thêm của tuổi tác, sự thay đổi về nội tiết tố, sự biến đổi tâm tính, cụ thể là sự chùng xuống của ý chí đã làm cho anh rơi vào một tình trạng dễ cam chịu và biết chấp nhận hơn. Chấp nhận lún sâu trong một thực tế bi đát lạnh lùng. Chấp nhận vầy vùng với một tia hy vọng mong manh rằng, chính việc vầy vùng này, chứ không phải cứu cánh thay đổi kích cỡ Cái Cửa Anh, mới là ý nghĩa của mọi sự việc tồn tại.

Vậy đó.

Có lúc anh dùng tay. Có lúc anh dùng miệng. Có lúc anh dùng cả tay và miệng. Nhưng cũng có lúc anh dùng mắt. Và cũng có lúc dùng trí tưởng để điều khiển Nó. Như một nhà ngoại cảm đang định tâm để sử dụng hết thấy mọi năng lực phương tiện nhằm dò bắt và định hướng những vong hồn. Nhưng anh không phải là một nhà ngoại cảm, ở chỗ, anh không còn niềm tin mình có thể nắm bắt được gì. Cái Cửa Anh hoàn toàn nằm ngoài và càng lúc càng chứng tỏ, nó tách lìa khỏi sự điều khiển của anh (vậy mà đã có nhiều lúc trong quá khứ, anh cứ nghĩ nó thuộc sở

hữu và nằm dưới sự điều khiển của mình). Nó độc lập với anh. Càng ngày nó càng bất tuân phục mong muốn và mệnh lệnh của anh. Nó đâm ra bất trị, giãy vùng khỏi tính sở hữu cách [của]. Nó co nhúm lại, chùn chùn rúm rỏ trước lá lổ thủng giương oai của cô. Nó hèn nhát trước mặt anh và liên tục vả vào cái danh dự hảo huyền kia những cú tát đầy hàm hồ và bạo lực. Nó nói với anh bằng một ngôn từ bẽ bàng, rằng: “Từ nay, đừng hòng chơi trò độc tài toàn trị duy ý chí với tôi! Đừng gởi gắm bất kỳ điều gì vào tôi! Hãy xéo đi khỏi tôi!”.

Nhưng anh không thể xéo khỏi nó. Anh phải dính với nó như một định mệnh. Như một kẻ nô lệ yếu đuối không sao giằng thoát được ách bóc lột nặng nề của chủ nô. Anh từ một kẻ độc tài chuyên quyền độc đoán trở thành một thằng tay sai, bị nô dịch, thậm chí, là tai mắt hèn kém của Nó, theo dõi về quá trình thu nhỏ đầy tự kỷ của nó!

Anh từ chỗ sai khiến Nó, trở thành một kẻ tuân phục và sợ hãi trước Nó. Anh từ chỗ coi Nó là bộ phận sai khiến phục tùng cho cái muốn, đã trở thành một kẻ van xin sự bao dung hy hữu ở Nó.

Anh trở thành một kẻ chiến bại. Một kẻ chiến bại chẳng còn mưu cầu gì khác ngoài việc trốn thoát trận tiền, chôn thanh gươm bách chiến bách thắng và trần truồng như thế mà hát ca về sự giải thoát linh hồn. Ô hô. A ha! A ha. Ô hô!

Sự tủi nhục trở thành một điều kiện, thậm chí giá trị thiêng liêng để tồn tại hòa bình, để an toàn nương náu. Trước đây, anh đã sử dụng Nó như một vũ khí lợi hại. Nó thuộc về anh. Nó thuộc về sức mạnh của anh. Thế mà, giờ đây, Nó dám dỏ quẻ lật lọng một cách ngoạn mục với anh.

“Ô hô a ha! Nó muôn năm! Nó muôn năm!” - Vị tướng kiêu hãnh gào lên như thế giữa bời bời gió mưa để dốc cho hết những hơi thở suy kiệt cuối cùng.

Hãy nhìn bộ dạng thảm hại của Nó kia. Hãy nhìn vẻ độc tài ương ngạnh bạc nhược của nó khi đối diện với cái lỗ đen sâu hoắm và giãn nở cực đại trước Cái Cửa Của Cô kia! Ô hô! A ha! - Nó cười nhạo anh.

Cô vẫn nằm ở tư thế đó. Lưng tựa trên gối. Ngực oằn cong vồng. Và mắt lim dim. Hai tay buông thõng xuống thành giường. Cô không buồn nói gì. Mà còn biết nói gì. Chẳng còn lấy một hứng khởi nào để nói. Cảm giác buông xuôi và thất vọng tràn trề. Sự thất vọng ngày càng đẩy lên. Nó choáng ngợp trong mắt cô. Nó tràn bờ trong tim cô. Nó dập tắt mọi sự rậm rịt trong đợt cao trào của những hormone, khiến cô thụ động, trơ trẽn đến cộc lốc.

Theo cách sinh học, cái lỗ đen càng mở rộng. Mở rộng vô cùng. Ước lượng, vừa cho cái đầu bồm xồm ngu muội của anh rúc vào. Và toàn cơ thể phì nộn bủn nhủn của anh lọt vào. Sẽ không một tiếng kêu cứu nào kịp thoát ra. Tất cả sẽ Biến Mất. Những ý nghĩ trong đầu cũng Biến Mất. Một cuộc Biến Mất tuyệt đối. Không để lại tông tích và dấu vết nào trên mặt đất này. Không để lại một án mạng huy hoàng hay bi tráng nào trên căn hộ tầng thứ mười bảy của toà building bốn mươi tầng này cho những người đời sau cố thể khai quật hay người đời nay có thể điều tra và thêu dệt những trang văn tình mộng bi đát.

Bây giờ anh lại lâm vào một cơn lo ngại khác: Liệu một ngày nào đó, sẽ xảy ra chuyện Nó bị tiêu vong như một nhúm rong biển phơi nắng hay không? Anh thấy số phận của mình được định đoạt bởi sự an nguy của Nó như một kẻ nô lệ lo ngại không biết mình sẽ bơ vơ bất vất về đâu khi tên chủ nô độc ác lạnh lùng một hôm không còn trên cõi đời này nữa. Anh tự đặt câu hỏi và nhìn cô như thể cầu cứu. “Em nghĩ sao?” - Bây giờ, anh hiện nguyên hình, đích thị là một kẻ yếu bóng vía. Một kẻ không còn khả năng kháng cự trước cái thực tế khảm kiệt sĩ diện và khí chất này. Anh đi đi lại lại trước cô. “Em nghĩ sao?” - Mùi mồ hôi thoát ra,

không nóng hừng hực mà lạnh buốt. Thứ mồ hôi nhót của kẻ hấp hối. Anh đóng sập cửa sổ. Rồi đến đóng sập cửa chính. Gian buồng lặng im. “Em nghĩ sao?” - Tiếng âm âm xe cộ bên dưới không còn lọt vào. Không còn cái cảm giác bận tâm như lúc nào cũng bị đặt trên một dòng chảy gần gù. Anh ngáp dài. Và hít thở sâu. “Em nghĩ sao nếu điều đó xảy ra?” - Cô vẫn ngồi ở tư thế giạng chân bất động. Như một nhân vật trong bức tranh đơn sắc có chủ đề gọi dục của một họa sĩ có tiền sử cuồng dâm. Áo ngủ của cô tiếp màu với bức tường. Cái Cửa Cô vẫn mở hoác ra, kiêu hãnh thách thức. Anh nghĩ bụng: “Được rồi, em lặng im ư? Anh đã có cách!”. Và ngồi xuống!

Anh ngồi thật lâu. Cúi xuống. Cúi xuống thật gần. “Anh định làm gì đó?” - cô hỏi. Anh không nói. Anh ngồi xích sát lại Cái Cửa Cô. “Đừng làm liều nhớ!” - cô căn dặn. Anh vẫn không nói. Nhích đến gần hơn. “Anh sắp giở trò gì đó?” - cô lại hỏi. Nhưng, anh chỉ nén một hơi thở dài. Trong lúc đó, Cái Cửa Cô co thóp lại như để lấy sức để rồi sau đó trương nở ra to hơn. Như một lỗ cống. Anh vẫn lặng im. Và tập trung tia nhìn soi mói lên những điểm chi tiết của bên ngoài cái lỗ. “Chơi trò này coi bộ bí ẩn đây!” - cô lại nói, vẻ mặt thách thức. Nhưng anh không trả lời. Môi mím chặt. Mồ hôi lạnh đã ráo. Người anh nóng trở lại, tràn trề sinh lực. Thứ sinh lực được gửi đến từ một thế lực siêu nhiên, chứ không từ nội tại. Vì anh không chủ động được nó. Anh cảm giác cơ bắp mình đang căng mở, rộn ràng, những đường gân đang bật rung dưới da. Anh lấy tay xem lại Cái Cửa Anh. Thấy nó vẫn vậy. Không khá hơn chút nào. Cũng không tệ hơn cũ. Nó ở một trạng thái cân bằng và lạnh cảm tuyệt đối. Nó vô cảm, im lặng, uy nghiêm. Nó chẳng nhằm nhò gì mọi mong muốn lẫn bức xúc hằn học của anh.

Anh cúi gằm. Và thấy Cái Cửa Cô đang thở. Bên trong thoát ra những làn hơi thơm như làn hương thoảng của loài hoa hạnh đào nở vào mùa

xuân. Nó thở mỗi lúc một mạnh mẽ. Như một cái miệng con thú mở sẵn đợi mồi. Anh nghe được mùi ẩm ướt nhớt nhát ở bên dưới làn hương. Nhưng cái viền thành bên ngoài đã khô khốc và nứt nẻ vì phải chờ đợi sự Ăn Khớp diễn ra quá lâu, vô vọng. Thật thảm hại với cái bộ dạng bên ngoài mỗi mồn của nó. Nhưng không sao. Anh lại cúi xuống. Và nhìn sâu vào bên trong. Cô không nói gì. Thở hơi mạnh hơn chút ít. Hơi thở nóng tỏa sang vai anh. Mùi hương hạnh đào hơi nồng như thể chính những cánh hoa đang bị thiêu cháy dưới cái nắng rát bỏng. Cô nói: “Cũng chẳng thể giải quyết được gì nữa rồi!”. Đầu cô hơi ngẩng lên và tay cô vịn lên gối như sẵn sàng chờ đón trong tuyệt vọng một hành động nào đó có tính lịch sử của anh. Nhưng anh chỉ im lặng. Và nhắm mắt, thở đều.

Căn phòng tối. Và mùi bên trong Cái Cửa Cô tỏa ra khắp không gian. Nó làm cho anh bị rơi vào một trạng thái gần như chao đảo, mê lịm. Anh liên tục chỉnh sửa tư thế Cái Cửa Anh. Không phải để dò la nó đang cương phòng lên hay thu nhỏ lại nữa. Nhưng để xác nhận xem nó đã biến mất hay còn. Cuộc trốn tìm rượt đuổi diễn ra giữa anh với Nó như một trò chơi kì quái và hài hước. Rồi chính anh cũng nghi ngờ sự hiện hữu của Nó lẫn khả năng nhận biết của mình. Nó dần dần chuyển hóa trong anh, từ sự nhỏ nhoi cam lạng giờ còn là một nỗi thần phục, nô dịch mơ hồ, phá bỏ sự định dạng.

Họ giữ im lặng một lúc lâu. Chỉ có tiếng máy điều hòa cũ chạy rù rù phả ra một làn hơi lạnh khan phá bình.

Nhưng rồi cô là người phá vỡ sự im lặng trước, vẫn với một câu hỏi gần như thách thức: “Bộ có cách gì mới à?”. Anh nói không. Giọng lạnh tanh. “Không có gì!” - Đôi mắt anh vẫn không thôi nhìn vào cái lỗ đen sâu hoắm đó. “Anh thấy gì trong đó à?” - cô lại hỏi, lần này thiệt tình hơn, có lẽ cô cũng muốn biết điều gì quan trọng nằm bên trong khiến anh mất quá nhiều thì giờ để sẫm soi.

“Có!”

“Cái gì?”

“Anh thấy mình trong đó!”

“Anh nói gì?”

“Anh thấy mình bị nhốt ở trong đó”

Cô không trả lời. Trong đầu nghĩ rằng, những trò sến thường xuất hiện như một biện pháp vẽ vờ lời lẽ khi người ta không còn cứu vãn được thực tế. “Thế nào là soi mình trong đó, thấy mình trong đó? Hết một kẻ duy mỹ nửa vờ!”

Cô ngồi dựng dậy khiến anh giật mình, dịch ra xa. Cái Cửa Cô khép lại.

“Em làm gì đó?”

“Đi đái! Em mắc tiểu này giờ!” - cô nói.

Anh ngồi thừ. Nghe tiếng nước chảy trong bồn cầu. Và tiếng thút thít.

“Có chuyện gì thế em?”

“Không. Không có gì!” (Cô nói. Và tiếng thút thít vẫn vọng ra)

“Em khóc à?”

“Không. Em chỉ...”

Anh xô cửa bước vào. Thấy cô đã nằm lệt trong bồn tắm. Cặp chân dài dẹt mở trên thành bồn. Thuôn và mịn màng. Mắt nhắm nước.

“Anh đã nói rồi, đừng buồn, để anh cố gắng mà!”

“Không. Em không còn thiết tin vào điều gì nữa”

“Em cho anh thời gian”

“Không!!!”

Anh bước đến gần cô và định ngồi lên thành bồn tắm vỗ về. Nhưng cô lồng lên, bước ra bên ngoài. Anh đi theo sau như một con thú ngoan ngoãn cun cút bước theo chủ nhân dắt dây. Tay anh vẫn đặt ở vị trí trước

đây ngự trị Cái Cửa Anh, bây giờ là một khoảng trống. Cô lại nằm xuống tư thế ban đầu. Cái Cửa Cô lại mở hoác. Lần này, lỗ đen còn trướng nở hơn cả lần trước. Nó khuếch đại không thể tưởng tượng được. Thật lạ lùng, anh thấy mình không còn hoang mang hay bối rối trước điều lạ lùng đó. Anh như một vận động viên đã yên tâm rằng mình như một kẻ bỏ cuộc từ lâu trong cuộc chạy đua này. Kẻ ấy nhìn mọi đích đến với một thái độ hờ hững không mưu cầu.

Tất cả nằm ngoài mình.

Sâu xa thâm tâm, anh đã yên tâm rằng Cái Cửa Anh đã mất. Nhưng hãy còn chút băn khoăn về trách nhiệm, không phải với cô mà với chính mình, anh vẫn yêu cầu được “soi bóng mình” vào bên trong Cái Cửa Cô. Như một sự vớt vát. Vừa như một giải pháp níu kéo sự hiện hữu mơ hồ của thói quen cảm giác. Anh bỏ ngoài mình mọi ý thức tham lam hay vô vậ. Anh tiếp cận nó như một thiền sư đang bình thản tìm thấy trong sự buông xả một ánh sáng thanh thản. Không phải là mất cũng không hẳn được. Một cảm giác Là Mình.

Còn cô. Cô vẫn nằm như thế. Và ngủ một giấc thật dài. Cái lỗ đen không ngừng mở ra. Ban đầu là bằng lỗ cống. Vì bên trong rất tối. Nhưng rồi, nó chuyển dần sang màu đỏ tái và cuối cùng là màu trắng đục đục, sau đó chuyển dần sang màu trung tính, sáng trong. Có tiếng suối tuôn róc rách xa bên trong. Rồi đường tròn cứ mở ra dần như một lối mở vào rừng sâu yên tĩnh. Con đường mở ra mãi, đến bất tận.

Anh mỗi lúc một xích lại gần. Gần hơn. Gần hơn. Hơi nóng từ đó, hương thơm cỏ cây từ đó đã làm cho anh đi từ trạng thái chuyển từ mê dại sang tỉnh ngộ, chân tâm trong sáng.

Anh dịch chuyển dần vào sát Cái Cửa Cô.

Mọi ý nghĩ về Cái Cửa Anh biến dần trong đầu. Anh là tên đầy tớ vừa được giải phóng khỏi tên chủ toàn trị. Anh tiến dần đến trạng thái

buông xả và nhẹ nhõm.

Anh không ngừng dịch sát, vào tiệm cận và mạnh dạn đi vào bên trong Cái Cửa Cô.

Nghi thức ấy được thực hiện như sau:

(Có thể đọc, xem đây như là cái mở đầu cũng là phần kết của truyện):

Ban đầu, anh tắm rửa sạch sẽ như tẩy trần, chải lại mái tóc gọn gàng, thơm mát. Anh dùng tay xác nhận lại một lần nữa, rằng Cái Cửa Mình đã bị biến mất lúc mà ở đó có một khoảng trống. Anh không còn bận tâm với khoảng trống ấy nữa. Điều lạ là chính anh cũng không thấy ngạc nhiên hay hốt hoảng vì sự trống trải tan biến của Nó. Suốt thời gian ngồi soi mình vào vùng tối của cái lỗ đen, có lẽ anh đã chuẩn bị cho sự việc này; anh đang hướng đến một mục tiêu khác, với một diễn trình mới. Hoàn toàn gạt bỏ mọi tính từ lớn bé, mọi tên gọi.

Trong tĩnh lặng và nghiêm trang như một tu sĩ đang thực hành nghi thức tâm linh quan trọng. “Anh định làm gì vậy?” - cô lại hỏi. Và nắm bầu chặt tay lên thành giường. Khuôn mặt tươi hồng, ngập tràn phấn khích. Anh tiến lại. Rất gần. Vẫn tĩnh lặng, trang nghiêm, cúi đầu xuống, đặt cơ thể nằm ngang trước Cái Cửa Cô. Cái Cửa Cô giãn nở mạnh. Nó choán lấy không gian, khoảng trống, phong tỏa trước mặt anh. Thành trì của nó bủa vây phong kín cả tầm nhìn của anh. Nhưng anh không bối rối. Anh nằm yên như thế trước Cái Cửa Cô, hít thở rất đều. Buông xả hết mọi ý nghĩ lớn vồn trong đầu. Vô sự. Những xúc cảm chất chứa bấy lâu như một khối băng rã và tan. Tuôn chảy êm đềm. Rồi bốc thành mây. Bay lên trời. Mênh mang. Anh vẫn nằm như thế. Mắt nhắm hờ. Không ngủ không thức. Ngực hít những hơi dài và sâu. Dần dà, thở như không thở. Vì trọng lượng toàn thân đã được chuyển hóa vào không gian. Nhịp thở đã mức lấy sức nặng cơ thể để rót ra bên ngoài.

Cứ như thế.

Anh trút bỏ.

Trút bỏ dần dần.

Anh nhẹ.

Hẫng.

Và ngay lúc anh đạt tới tình trạng trống không bỗng bênh, thì bên dưới có một sức đẩy nhẹ. Như sương lùa đi trong gió. Anh bắt đầu cất lên khỏi mặt nệm. Anh cất dần lên ở phương ngang. Dịch chuyển đến phía trước, nơi Cái Cửa Cô đang mở rộng, đón chờ. Cô khẽ thét lên một tiếng. “Aum!...” Rồi lịm đi. Cũng buông xả. Những nếp nhăn trên trán cô giãn ra. Cô trôi bỗng bênh, cô trút bỏ mình từ khi từng phần của anh lặn vào và trú ngụ bên trong mình. Còn anh, phần đầu của anh đã đi vào bên trong cái vòm sáng vĩ đại đó. Và cái lực đẩy hên dưới khẽ khàng đưa anh nhích dần, phần vai, phần ngực, phần tay, phần hông, phần chân... lỏng dần vào bên trong. Vùng sáng đang giãn nở đến vô cùng. Rỗng không. Cõi Rỗng Không Khuếch Đại.

Cô vẫn nằm như thế cho đến khi anh đã lặn hoàn toàn vào trong cô. Anh không vùng vẫy. Không vướng víu. Anh bỗng bênh trượt đi, những tri nhận về biên giới, giới hạn của khuôn khổ kích thước Cái Cửa Cô cũng dần biến mất. Cái Cửa Cô chỉ còn là Cái. Rồi Cái. Chính Nó. Không mang pháp danh và khái niệm. Không phụ thuộc vào bất kỳ sự phỏng chiếu nào. Nó biến mất khỏi Nó.

Cô cũng không phản ứng gì ngoài tiếng thét “Ahmmm...” vang dài. Ý niệm thời gian và Không gian đồng loạt bị triệt tiêu, tan biến. Hai sự vật khít vào nhau không vì một lí do gì. Là ở trong là. Không tùy thuộc nhãn quan, cảm giác, kinh nghiệm hay tri thức.

Không còn cô.

Không còn anh.

Không còn Nó.

Không còn Cái Cửa Cô hay Cái Cửa Anh.

*

Trong chương VI, Đạo đức kinh - Lão Tử viết:

Cố thần bất tử, thị vị huyền tẫn. Huyền tẫn chi môn, thị vị thiên hạ căn. Miên miên nhược tồn. Dụng chi bất cần.

Tạm dịch:

Thần hằng bất tử, gọi là mẹ huyền diệu. Cửa mẹ huyền diệu là căn nguyên đất trời. Miên man còn là. Dùng hoài không hết.

*

Giải nghĩa từ như một việc làm thừa nhưng không thể khác:

Xin đừng nghĩ rằng việc giải nghĩa này chính là hướng đến cách diễn giải áp đặt của truyện để trả lời cho bất kỳ câu hỏi thực ra những thứ bên trên là gì và các thứ trạng thái ấy thực ra là thế nào. Tác giả nghĩ rằng, mọi dẫn dắt là thừa, vì bạn đọc vẫn có thể tiếp tục bổ sung bằng những cách hiểu và diễn giải khác, tùy nghi!

KHÔNG

Cunyata (scr.), Akâsa (scr.), Néant, Vide, Espace (fr.). Trống không, không có thật. Không có cảnh, không có thể. Đối với các chúng-sanh, đối với các pháp, tức đối với các sự vật trong tam giới, mình nhận là chẳng phải thật, như vậy tức là Không. Đồng nghĩa: Vô. Đối nghĩa: Hữu (có).

Không cũng có nghĩa: Hư - Không (*Phạn: Akâsa*), chống Không gian vô-tận (*Pháp: Espace*), ở đâu cũng có; ấy là cõi lớn, chất lớn thứ năm trong Lục đại.

Đại Trí - độ luận, phần thứ năm: Có người nói rằng: nếu nhìn xét ra, thấy rằng trong Ngũ âm (*Ngũ uẩn*) không có ta, không phải là của ta, như vậy kêu là Không.

Đại trí - Độ luận, phần thứ 20: Tất cả các pháp đều do nhơn-duyên mà sanh ra, tức là không có tự tánh. Đã không có tự tánh, tức là Không. Hễ mình nhận ra không, thì các sở kiến đều tiêu diệt.

Đại trí - độ luận, phần thứ 46: Nầy Tu-Bồ-Đề! Bồ-tát Ma-ha-tát, ấy là: 1/ Nội không (*Trong không*); 2/ Ngoại không (*Ngoài không*); 3/ Nội ngoại không (*Trong và ngoài đều không*)] 4/ Không không; 5/ Đại không; 6/ Đệ nhất nghĩa không; 7/ Hữu vi không; 8/ Vô-vi không; 9/ Tất cánh không (*Rốt ráo không*); 10/ Vô thủ không; 11/ Tán không (*Tan rã là không*); 12/ Tánh không; 13/ Tự tướng không; 14/ Chư pháp không; 15/ Bất khả đắc không; 16/ Vô pháp không; 17/ Hữu pháp không; 18/ Vô pháp Hữu pháp không (*Vô pháp và có pháp đều không*).

(Xem: **Thập bát không**.)

Đại bát Niết-bàn kinh, quyển 40: Hoặc có người giảng thuyết các lẽ: 1/ Nội không; 2/ Ngoại không; 3/ Nội ngoại không; 4/ Hữu-vi không; 5/ Vô-vi không; 6/ Vô thủ không; 7/ Tánh không; 8/ Viễn ly không; 9/ Tán không; 10/ Tự-tướng không; 11/ Vô tướng không; 12/ Âm không; 13/Nhập không; 14/Giải không; 15/Thiện không; 16/ Bất thiện không; 17/ Vô-ký không; 18/ Bồ-đề không; 19/ Đạo không; 20/ Niết-bàn không; 21/ Hành không; 22/ Đắc không; 23/ Đệ nhất nghĩa không; 25/ Không không; 26/ Đại không.

(*Như vậy là 25 lẽ Không*)

Vô-Lượng-Thọ kinh: Chư Bồ-tát ở cõi Cực-lạc của Đức Phật A-Di-Đà quán niệm thấy Tam giới đều như nhau: trống không, chẳng có gì hết.

(Tr. 156, **Phật học từ điển**, quyển II, Đoàn Trung Còn, NXB Tổng hợp TP.HCM, 2005)

KHÔNG

Chẳng có gì cả. Theo thuyết của Phật thì hết thảy muôn vật trong vũ trụ đều là gốc ở “không” mà ra. Cửa không: cửa Phật.

(Tr. 299, *Tâm nguyên từ điển, cổ văn từ ngữ tâm nguyên*, Bửu Kế, NXB Thanh niên 2005)

Phần lưu ý dành cho độc giả:

Những thắc mắc về sự kết thúc cuộc tình hay những chi tiết mang màu sắc nhập nhèm lấp lửng trên rồi sẽ dẫn đến đâu, xin quý độc giả xem trong các tác phẩm viết về tình yêu khác của cùng/ hay khác tác giả. Loại truyện này hiện nay đã khá phong phú nếu không muốn nói là quá tải trên thị trường sách văn chương. Và trong mấy ngàn năm lịch sử văn chương, nhân loại đã dành khá nhiều thì giờ, tâm lực cho việc làm sao mở và kết những chuyện tình. Chung quy thì mọi phần mở và mọi phần kết không khác nhau cho lắm.

Nhận thức như thế, tôi đã gạt đi tham vọng khám phá điều mới mẻ về tình yêu, tình ái trong tác phẩm này. Nếu sự lười biếng và (có thể bị hiểu) kém tự tin ấy có làm ai đó hững hờ hay bực dọc vì mất thời giờ đọc nó, đành trông vào lượng bao dung.

Xin lượng thứ cho những tra cứu nếu chúng làm cho bạn đọc rối mắt mà chẳng thu thập được dấu vết gì trong cuộc truy tìm chi tiết đầy cực nhọc với truyện ngắn này mà không dẫn đến một câu chuyện rạch ròi hay phục vụ hành trình tìm kiếm được một ý nghĩa cụ thể nào.

Điều đó nằm ngoài sự kiểm soát của người viết.

Mãi mãi không tìm thấy

Thông tin vắn vắn: có một vệt sáng dài xé toạc đám mây cuộn cuộn rồi đâm chìm vào mặt cầu xanh thẫm xao động bên dưới. Vô thanh. Có thể đó là một tia sét lớn phát ra từ hai khối mây hình rìu va choảng vào nhau. Cũng có thể, đó là thứ ảo giác gây chệnh choáng dội lên trong đầu khi đôi mắt anh vẫn mở nhưng thực ra trí não đang rơi vào một khoảng lạng mê man không cưỡng lại được. Và trong lúc mê lịm ấy, ý thức, cái sợi dây nhận biết duy nhất nối hút vào bên trong vùng sâu thẳm của tâm trí đang ngún cháy. Nó nhắc anh rằng, anh phải thức. Anh không thể để cho cơn mê lịm bủa vây, xâm chiếm vì rất có thể rằng, nó sẽ cuốn anh lặn chìm trong vùng trời thăm thẳm đó mãi mãi. Nơi anh không còn nhận thấy sự tồn tại với thân thể, trọng lực và những giác quan cảm nhận hay ý nghĩ, lý trí này nữa. Sẽ mãi mãi biến tan như một khối mây sau cơn mưa giông. Và điều quan trọng, anh không còn biết hành trình của mình sẽ bay về đâu trong hỗn mang này.

Anh rơi vào trạng thái ngập ngừng, không dứt khoát. Chiếc đồng hồ sinh học vẫn rõ từng âm tích tắc rã rời bên trong. Nó đã quá mệt cho những hành trình lặp đi lặp lại đơn điệu. Sự đơn điệu ngay trong những xúc cảm bay bổng. Và đơn điệu cả trong nỗi bất an. Một sự đều đặn trong nỗi căng thẳng và chán chường. Cảm giác đó vẫn diễn ra hàng ngày, những khi cơn thèm ngủ kéo đến và giờ cặp nanh dài sau khi tiêm nọc độc vào anh, khiến trí não anh giãy giụa khi đôi mắt vẫn thức và vẻ ngoài vẫn tỉnh táo. Cuộc kháng cự tuyệt vọng, lý trí chống lại những rối loạn của nhịp sinh học.

Có gì lớn đâu. Chỉ là sự quấy rối của một giấc ngủ.

Anh đắp một miếng khăn ấm lên đôi mắt đỏ lử và nhìn khuôn mặt đang thôn dãi của mình trong gương. Anh nhỏ một vài giọt thuốc làm dịu mắt. Và nhắm nghiền, lắng nghe thuốc ngấm dần trong từng sợi gân máu li ti rất mỏng, rồi cái cảm giác căng thẳng dịu dần, buồn buồn cứ tản ra trên vùng trán. Khi mở mắt ra, trong gương, anh nhìn thấy một khuôn mặt khác, khả quan hơn, sáng sủa hơn chút đỉnh. Nhưng vẫn thôn dãi. Và trần trối. Anh bước đến bàn làm việc, ngồi thẳng lưng trước màn hình như một hình nhân đã sẵn sàng bước vào một cuộc thiêu tế thần. Bảng thông số báo nhiên liệu, kế hoạch giờ cất cánh, hạ cánh, bảng phân công phi hành đoàn, tên các phi trường, hồ sơ hành khách... nhảy nhót nhòe trước mắt anh như những dòng thác lửa xanh đỏ đang bùng cháy xen lẫn vào nhau. Từ lâu, anh biết cách lược bỏ qua rất nhiều thứ trong các bảng thông tin đó để chỉ còn lưu lại những báo cáo từ các trạm không lưu về tình trạng thời tiết có thể diễn ra trên những chuyến du hành. Anh học cách không bận tâm đến những tên người, kế hoạch, phỏng đoán giờ. Xao nhãng với những thông tin ấy đến mức độ có những giờ bay, ngồi trong phòng điều khiển mà chính anh quên mất sự có mặt của hai phi công phụ. Và dĩ nhiên, anh quên mất sự hiện diện của căn buồng phía sau đang tồn tại vài trăm con người. Vài trăm con người cùng cất lên trời, cùng thở, cùng hồi hộp, cùng âu lo... Anh đã xóa tên họ khỏi trí nhớ. Anh muốn nhìn thấy những cuộc du hành nhẹ nhõm như cái cách mà vũ trụ hỗn mang này ôm chứa trong lòng nó những quả cầu trôi dạt mênh mông, nó không phải hề đặt ra bất kỳ một sự kiểm soát nào.

- *Người ta đã tìm thấy các mảnh vỡ. Phải, đó là những bệ ván được sóng tấp vào dọc đường bờ biển dài năm kilômét.*

- *Nhưng con người thì sao?*

- *Vẫn chưa thấy gì. Họ đang phối hợp tìm kiếm.*

- *Biển ở đó sâu đến bảy ngàn mét!*

- *Vậy sao? Thật khó hình dung đã có vùng biển sâu như thế!*

Khi giấc ngủ đã hút anh về một phía. Đó là vùng tối của trí não, vùng lãng quên và xóa nhòa, thì cái sợi dây cháy của ý thức vẫn ngun ngún truyền đi thông điệp này; anh đang không ở trong trạng thái thả lỏng hoàn toàn. Anh đang trôi trên một hành trình được hoạch định cứng nhắc. Từ điểm này đến điểm kia. Anh không trôi tự do. Và không hoàn toàn buông xả ngay cả khi đã thả lỏng cho một cơn mê man xâm chiếm. Ý thức anh vẫn ngun cháy và truyền đi những thông điệp đề phòng bất trắc. Nó luôn sẵn sàng đốt bùng lên một phản ứng hoảng hốt để báo động ngay cả khi vượt qua một cú sốc nhỏ, một rung giật khác thường. Khi ấy, ở khoảng tiếp nhận giữa ý thức và vô thức, vùng giao thoa ánh sáng và bóng tối bên trong anh, đang truyền đi một ảnh ảo, một trải nghiệm quen thuộc: anh thấy mình đang lướt qua những cái tên, nhìn thấy những khuôn mặt người phía sau những cái tên đó, những chi tiết mà từ lâu, với thói quen, phản xạ thành thạo và nhàm chán của công việc, anh đã bỏ qua. Và trong lúc đó, cái sợi dây cháy của ý thức làm bùng lên trong anh câu hỏi: có điểm báo gì chẳng? Vì sao hôm nay tôi lại lưu tâm đến những thông tin này? Con người chưa từng biến mất trong trí não của tôi hay sao?

- *Hoặc là...*

- *Hoặc là... họ đã bị hút vào trong vũ trụ bao la?*

- *Không, thế thì nghe có vẻ văn chương viển vông quá. Nhưng rất tiếc, khoa học chưa từng cho chúng ta cơ sở nào để tin vào điều đó?*

- *Vậy đây mãi mãi là một điếu bí mật?*

- *Không. Chiếc hộp đen sẽ được tìm thấy. Và nó sẽ cho chúng ta những thông tin.*

- *Nhưng chiếc hộp đen hiện giờ đang nằm ở đâu?*

- *Sâu dưới bảy ngàn mét. Có thể vùi trong một rừng san hô hoặc một núi rong nhằng nhịt. Ở nơi mà ánh sáng mặt trời đâu có vươn tới cũng chỉ tạo nên một vùng sẫm tối thâm u.*

Bây giờ, anh thấy mình trượt vào một đường ống sâu hút. Hai bên thành của đường ống lát bằng những khuôn mặt đang nhìn trần trối và hoảng sợ. Họ bám chặt vào những thành ống và chấp nhận buông xuôi để cái hấp lực của mặt đất hút trượt sâu xuống bên dưới. Cách đây ít lâu thôi, chính anh đã thấy những đôi mắt ấy âu lo mơ màng khi kéo những kiện vali bước lên thang cuốn vào phi trường, cẩn thận đưa những tấm thẻ xuất, nhập cảnh. Họ dõi mắt nhìn những chiếc rương ký gởi của mình trôi qua máy soi rồi lướt đi trên những băng chuyền, trôi đi giữa hai bức tường kính sáng lóa. Hình ảnh của họ phóng chiếu và lan tỏa trong không gian của những phòng chờ sang trọng.

Có lúc anh đã tự hỏi, điều bí mật nào nằm trong những chiếc rương ấy? Điều gì được che đậy riêng tư hay cất giữ bên trong những chiếc hộp hành lý nặng nề ấy? Và nữa, điều gì, ý nghĩ nào đã bám víu tâm trí họ khi những bước chân ra vẻ dứt khoát đặt lên từng bậc cầu thang? Hãy nhìn cái cách mà cô gái trẻ tóc vàng ngoái nhìn thành phố. Anh thấy gì? Đôi mắt kính đen cỡ lớn trên một khuôn mặt trắng trẻo bầu bĩnh đã in đầy những vệt đèn. Anh không thể nhìn thấy sâu bên trong đôi mắt kia, những ý nghĩ xáo trộn, những dự định mơ hồ phía trước. Cô ta đang vui hay buồn, đang lo lắng, hân hoan bước vào một cuộc bay nhiều giờ lơ lửng trên không trung, hay chỉ là một cảm giác phó thác tuyệt đối.

Khẽ nhìn lại thành phố một lần rồi cúi chào anh nhân viên hàng không khỏe mạnh đang đứng đón ở sảnh vào luôn sẵn một nụ cười tỏa sáng hấp dẫn. Thứ ánh sáng nhẹ nhàng và bông bênh như muốn nói với anh rằng, chẳng có gì phải âu lo, hãy tin vào chúng tôi.

Một lần nữa, anh bước xuống nhìn cô gái đang xin người phụ nữ già bên cạnh cho cô được ngồi gần cửa sổ. Người phụ nữ đứng tuổi lịch sự nhường chỗ cho cô: “Vâng, tôi cũng không nhìn ra ngoài ấy làm gì. Mây không là mây, chẳng có gì để ngắm!”. Cô gái ngồi vào chỗ mới và thất nịt an toàn, mắt mơ màng nhìn ra ô cửa nhỏ và dõi về phía góc chệch của thành phố. Một lần nữa. Có thể phía đó chính là nơi anh chàng người yêu cô vừa thanh toán xong tiền bia ở quầy giải khát của sân bay và cùng đang đứng dõi nhìn theo chiếc máy bay có số hiệu XXX cất cánh.

Họ vừa ngủ với nhau tđi qua. Họ vừa nói với nhau về những dự định tương lai suốt đêm qua trong căn phòng khách sạn xa lạ nơi một thành phố xa lạ.

- *Chắc chắn em đã gặp những người khác đó ở sân bay Paris cách đây một tuần.*

- *Em lại khéo tưởng tượng. Làm gì có chuyện đó?*

- *Có mà. Những người khách Pháp rất đáng yêu. Một gia đình. Đúng thế. Em làm quen với đứa bé còn nằm trong chiếc nôi nhỏ ngậm một bình sữa trong khi đôi vợ chồng trẻ đang ngồi ăn món spaghetti... Họ trò chuyện với nhau về những điếm sẽ đến trong kỳ nghỉ ở Rio...*

- *Em nhay cảm quá. Em bị vụ tai nạn này ám ảnh rồi. Thực ra, tất cả các cặp vợ chồng đợi máy bay đều ngồi ăn món Tây trước giờ bay trong lúc con họ nằm trong nôi ôm bình sữa bú và...*

- *Em tin vào linh tính. Em đã gặp họ. Cả những người khách lịch lãm với những vali xách tay có máy tính màn hình cảm ứng. Cả những ông bà cụ đi chung chuyến bay ấy. Họ sẽ có một tuần ở Rio và từ đó trở về Paris. Anh biết không, họ rất háo hức với kỳ nghỉ... Họ vội vã ra đi và vội vã trở về.*

Trong một tiểu thuyết của Saint-Exupéry, hình như là *Bay đêm*, anh còn nhớ những đoạn mô tả ảo giác về bầu trời và mặt đất của một phi

công khi bay qua những vùng biển có dòng khí hiểm và phi công phải cho máy bay lượn ngược những vòng xoắn để thoát ra khỏi hiểm nguy. Đó là một thứ ảo giác cắt nghĩa, minh chứng cho sự phù du của con người xiêu lạc giữa vũ trụ bao la không phân định và neo đậu. Con người không hẳn đã neo mình vào mặt đất. Con người lơ lửng trên mặt đất và bổng bồng trong vũ trụ như chiếc lá chao lượn vô hướng, chẳng biết đâu là mặt biển, đâu là những tầng mây. Và bằng cách thế ấy, anh ta “bay lên”. Bay lên cũng có thể là lao mình vào đại dương thăm thẳm hun hút. Những đoạn văn trong tác phẩm của tiểu thuyết gia phi công từng đưa anh vào nghề bay với sự can đảm, ý thức chấp nhận mạo hiểm lẫn tình yêu với không gian. Trong những giờ phút bị cơn buồn ngủ đột ngột tấn công, giữa chập chùng tiềm thức, anh thấy mình lạc trong vùng hoang vu của những trang văn đó như một cảm giác vừa mê hoặc vừa bất an. Và lúc ấy, anh tìm cách thoát ra khỏi nó bằng việc nghĩ về hình ảnh những cuộc đưa đón thân nhân nơi các sân bay làm cho mình trở về thực tại. Tiềm thức nhắc nhở anh rằng phải đáp xuống mặt đất. Đó mới là chốn neo đậu. Không ai khác, chính mình mới là kẻ thay mặt thượng đế nối lại những khoảng cách, dịch gần những biên độ trên địa cầu này. Và anh đã nhìn mọi thứ từ một góc nhìn của kẻ sáng tạo thời gian. Anh bay qua những múi giờ và triệt tiêu mọi sự khác biệt, bay qua những biên giới và xóa nhòa những ranh giới văn minh. Anh đã nhìn mọi sinh vật bên dưới từ ngọn cỏ chỉ đủ chứa một hạt sương đến thành phố với những tường thành khổng lồ, những ngọn núi hiểm trở từ góc nhìn của Kẻ Sáng Tạo Vũ Trụ.

Và để trở về với một thế giới đầy xúc cảm, anh vẫn giữ thói quen đứng nơi góc sân bay và ngả nón chào mọi người như một đứa trẻ bối rối. Cô gái tóc vàng nhìn anh với đôi mắt rưng rưng cảm phục rồi vụng về quay đi, sà vào vòng tay của người cha sau một hành trình vài ngày trời

bứt mình ra khỏi khuôn phép lễ giáo ràng buộc để sống cho thứ tình yêu và khát vọng tự do. Và ở đâu đó phía cuối dãy hành lang, anh nhìn thấy các tour guide, nhân viên khách sạn lịch sự đứng đưa cao các tấm bảng viết tên bằng thứ mực xanh, chữ tròn to, rõ ràng: Welcome Mr Nguyen, Welcome Mr William, Welcome Mrs Susan... Những cái tên một lần nữa trôi qua trước mắt anh. Trong khi đó phía trái của cổng ra, những cánh cửa metro mở toang, bật sáng đèn vàng và nuốt vào đó vài người khách tất bật, rồi lại chạy xuyên lòng đất. Một lúc sau, lại có cánh cửa bật sáng đèn vàng cùng đoạn nhạc hiệu bằng chuỗi mấy nốt quen thuộc. Khách từ chuyển bay rời những quây nhập cảnh hải quan và vội vàng bị nuốt vào những hành lang và theo những băng chuyền, họ trôi đi giữa thứ ánh sáng ấm cúng; họ theo những metro đâm xuyên không gian dưới mặt đất dẫn đến khoảng giao các đại lộ sầm uất hay những quán xá có người thân quen đang chờ đợi.

Và ở cái khoảng giao nhau giữa ánh sáng với bóng tối, anh nghe thấy...

Bắt đầu từ một chiếc ghế lớn màu xanh trôi lêu bêu trên mặt biển. Vâng, một chiếc ghế lớn không người ngồi. Một cảnh tượng bi thảm. Người ta xác định đó chính là chiếc ghế của viên phi công!

Tôi không chắc như thế, thưa ông. Vì tại sao mọi thứ đều biến mất chỉ còn một chiếc ghế trôi nổi trên sóng?

Trong tình thế này, chúng ta buộc phải hy vọng. Vì sự bí ẩn của mất mát này đang lấy đi trong tất cả chúng ta sự chờ đợi vào những giả thiết kiến giải khả quan. Chúng ta đang lao đao và mất lòng tin. Ông biết không, khi người ta nhận ra vệt dầu loang và những mảnh vỡ tấp đầy trên mặt biển không phải của máy bay mà của một tàu cá thì điều gì xảy ra? Người ta sẽ thận trọng hơn trong các công bố. Người ta lo sợ chính mình một lần nữa dập tắt hy vọng nơi kẻ khác. Niềm hy vọng đã đến

mức báo động. Nhiều người nhái đã trở về từ đáy biển bảy ngàn mét và họ rút khỏi hoạt động tìm kiếm. Họ thực sự đã mất lòng tin.

Và chúng ta có thể bầu vịn vào bất cứ điều gì, kể cả một chiếc ghế xanh trôi bồng bềnh trên biển, khi không có thượng đế nào ngồi trên đó báo cho chúng ta biết rằng, cả ngài cũng đã rơi xuống đây trong một sự cố không gian?

Sợi dây cháy của ý thức một lần nữa bùng lên trong anh một tiếng nổ nhỏ như thể tia lửa ngấm ngấm vừa đốt phải một hạt thuốc súng giấu dưới lớp vỏ nhạy cảm và lầm lì. “Thức dậy đi! Nào, thức dậy đi để thấy điều bí mật!” - một giọng nói vang lên từ vùng tối sâu hun hút. Mọi hình ảnh ngún tắt. “Này anh - cái giọng đàn bà dịu dàng và ân cần đánh thức anh lần nữa - nghe em nói gì không? Thức dậy đi để thấy điều bí mật!”. Anh gật đầu uể oải. Anh cố gắng chuỗi mình qua những khe hẹp của bóng tối, của cơn mê để chiến thắng sự ù lì do cơn mê ngủ tạo ra. Nhưng đến cái khoảng sáng cuối đường hầm, anh bị quăng vào một hố thẳm khốc. Anh bị đánh gục như một kẻ đã tiêm phải thứ thuốc an thần cực mạnh, sự quyết liệt của ý thức không còn có khả năng kháng cự lại sự bạc nhược của thể xác. Lần này, anh thấy mình lọt vào vùng sáng mong manh của sự tự lừa dối. Cõi hoang vắng mê mộng vẫn còn bủa vây anh. “Dậy đi anh!” - lần này anh nhận ra giọng nói của vợ anh, đầy âu lo. Và hình như cả bàn tay ấm vuốt trên trán anh, vén mớ tóc rối bù. “Em, chuyện gì vậy?”. “Dậy mà xem người ta rơi”. “Đâu? Ai? Gì vậy? Ai rơi? Sao?...”

Nguyên nhân có thể do khủng bố. Máy bay đã bị đặt bom.

Không, bọn nhóc nhà tôi bảo rằng trong lúc chưa tìm ra kết luận nào thì cứ tin rằng họ còn có thể trở về. Có thể họ bị rơi xuống một hòn đảo nào đó. Và bối cảnh chúng ta chờ đợi còn bi thảm hơn. Mặc dù có khả năng sẽ có người sống sót kể cho chúng ta nghe về những câu chuyện.

Và chúng ta sống với những hồi tưởng đáng sợ đó? Bọn trẻ luôn tò mò và muốn trải nghiệm những điều mà có khi người lớn chúng ta hết sức lo ngại. Tụi nó ảnh hưởng phim ảnh nhiều quá. Tôi chắc rằng trong đầu chúng sẽ có những cánh khủng bố giáng sủng vào đầu phi công khi anh ta đang ngủ gật trên chiếc ghế bành, bên một bàn điều khiển có nhiều nút và một màn hình ảnh sáng xanh đỏ nhấp nhòe...

Không. Bọn trẻ con nhà tôi lại nói rằng có thể có một chiếc đĩa bay nào đó đã nuốt họ từ trên không và mang ra khỏi khí quyển để làm nghiên cứu. “Bố đừng lo nghĩ, một thời gian sau, họ sẽ được trả về. Họ sẽ đi tới nơi về tới chốn mà.” Không có bề gì đâu - chúng nói vậy đấy. Ôi, bọn trẻ bây giờ sống trong huyền hoặc của những trò phù thủy mà công nghệ giải trí mang lại, chẳng còn biết đâu là sự thực cần đối diện và đâu là chuyện hư huyền hoang đường...

Dù sao cũng tốt cho chúng. Ngay cả trong mất mát còn bày ra trước mắt chúng ta những sương mù bí mật kêu gọi trí tưởng. Đến khi nào lũ trẻ này không còn điều gì để tưởng tượng được nữa thì thế giới sẽ còn nguy khốn hơn!

Anh thấy mọi trật tự đã thay đổi. Đầu óc anh tê lạnh và nhức buốt. Hai hốc mắt cay và khô nhám. Anh nhắm nghiền mắt và nghe giọng nói ấy vẫn vọng sâu dưới sọ não mình. Chiếc đồng hồ sinh học vẫn điểm những tiếng tíc tắc khô khan. Sau những giấc ngủ lịm thế này, nếu thức dậy, anh sẽ vẫn rơi vào cảm giác chệnh choáng và không trọng lực. Nó khiến anh bước đi với một tình thế lơ lửng, nghiêng nặng về phía bên phải. Và đầu óc luôn ở tình trạng của một quả bóng quá no căng hơi khí. Anh đảo lộn giữa những vòm mây căng xộp trong một màu trắng huyền hoặc. Bây giờ, có tiếng lọc cọc của những bánh xe lăn trên sàn. Và tiếng xe đẩy thức ăn va lục bục vào dãy ghế cuối. Hình như ở đó không người ngồi. Anh hoảng hốt nhìn quanh mình vắng lặng. Những cơ phụ đã đi

dâu hết? Anh nhìn lên màn hình báo tọa độ bay, mọi thứ đã bị xóa nhòa, sụp đen. Không còn một số liệu hay tín hiệu sống động nào trên đó. Anh bật sang thông tin hành khách khoang sau và quét camera vào khoang máy hay. Chỉ thấy một gian phòng trống hoác. Những chiếc xe đẩy tự động lăn đi chở trên nó những hộp thức ăn đã mở hoác, những ly vang uống dở, những chiếc cốc giấy đựng nước lọc và vài lon coke lăn lóc ngổn ngang. Chiếc xe đang tự động chạy theo lộ trình của nó dọc lối đi rộng, nằm giữa hai dãy ghế. Nó ghé về bên này, ghé về bên kia. Dừng lại. Và lại trượt đi tự động. Vô thanh. Nhưng hẳn nhiên, không có người. Tất cả đã biến mất. Cô tiếp viên với màu môi son mận chín và đường kẻ dưới khóe mắt xanh xóa đi những nếp nhăn, người đã có số giờ bay cao nhất hãng, người tận tụy và chưa từng nhận một complain nào từ phía hành khách cũng đã biến mất. Anh quét lại camera lần nữa về phía cuối khoang. Màn hình lớn dờn nhiều sóng và ghi rõ hình ảnh những dãy ghế đã trống không. Cô gái tóc vàng. Vợ chồng với đứa con đầu lòng trong chiếc nôi nhỏ xíu ngồi ở lối đi. Ông bà cụ da đen. Và những nhóm thanh niên gốc Âu ăn mặc theo lối Hip Hop... Họ đi đâu vắng?

“Tất cả mọi người đi đâu hết? Tất cả mọi người đâu hết?” - anh gào thét trong khoang lái. Những dãy ghế chao động. Chiếc xe của cô tiếp viên đang trượt về phía cuối. Màn hình nhiều sóng. Họ đã thực sự biến mất trước khi mọi thứ xảy ra. Họ đi đâu? Sao lại như thế? Nỗi hoảng loạn đưa anh vào trạng thái của một chiếc lá không còn định được hướng bay giữa vùng trời gió bão? Không. Không, vẫn còn một màn hình đang nhiều sóng trước mặt. Vẫn còn bóng dáng sự tồn tại mà. Vẫn còn màu trắng mượt như thảm lụa phủ lên những vòm mây xao động bên ngoài kia mà? Và vẫn còn tiếng động cơ rền vang...

Nếu bay nhanh trong tình trạng thời tiết như thế thì nó sẽ bị nổ tung. Nếu bay quá chậm thì sẽ bị mất khả năng điều khiển hướng.

Vấn đề đặt ra là trong lúc đó, ai đã điều khiển dàn lái? Cơ trưởng hay hai phi công phụ? Và họ có thực sự vật lộn nhiều phút trong tình trạng dần xóc. Mọi người có thực sự rơi vào cơn kinh hoàng náo động bên trong hay không?

Làm sao biết được. Chiếc hộp đen còn chưa tìm thấy.

Vậy thì tất cả có thể mãi mãi là điều bí ẩn bên trong lòng Đại Tây Dương.

Và để khỏi mất niềm tin, chúng ta vẫn tiếp tục đưa ra những tình huống giả định để cứu vãn hy vọng sau cùng. Tôi cho rằng hệ thống lái tự động và hai máy tính kiểm soát truyền thông tin không lưu đã bị hỏng. Lúc đó phi hành đoàn và các hành khách đều đang ngủ ngon. Có thể họ bị đánh thức không lâu trước khi sự cố xảy ra. Và họ đã mở cửa, lao ra bên ngoài trong tình trạng mất hết kiểm soát. Họ đã xô đẩy và kêu la trong gió xé khi khói tràn lên từ dưới những hàng ghế. Và trong số họ, nhiều người đã thoát ra ngoài trước khi có tiếng nổ.

Vậy vẫn có thể tìm thấy sống sót?

Nếu kịch bản trên xảy ra.

Tôi lo sợ. Tôi thực sự lo sợ khi thoát khỏi sự cố không gian, họ lại tiếp xúc với một hiểm nguy khác đó chính là sự dữ dội của đại dương.

Nhưng lúc đó chúng ta lại đặt thêm một giả thiết khác để còn có hy vọng kiếm tìm. Không lẽ chúng ta đã khánh kiệt mọi hình dung để cứu vãn nó?

Anh vùng dậy và bước về phía cánh cửa. Một lần nữa, anh nhìn lại màn hình đang nhiều sóng vẫn phát hình ảnh chiếc xe đẩy của tiếp viên chạy nghiêng ngả giữa các dãy ghế. Một căn phòng trống lạ lùng. Những chiếc ghế vẫn lặng im. Và trên trần đã bắt đầu bung xuống những mặt nạ dưỡng khí. Những mặt nạ màu cam nẩy lùnh nhùng, treo lơ lửng như một đám bong bóng. Cái màu cam chết tiệt mà anh chưa bao giờ muốn

thấy, giờ đây chúng như muốn nhuộm loang cả gian phòng - thứ màu báo động và dọa nạt. Những sợi dây ống cao su dẻo nhùng nhết mà anh chưa bao giờ dám nghĩ đến một ngày nào đó nó phát huy tác dụng. Những khe cửa đóng kín. Ánh sáng của trăng bên ngoài không lọt vào. Chỉ có vệt mờ mờ của những đèn chụp hắt lên, rọi dọc lối đi giữa trải thảm đỏ. Tất cả đang nhẩy múa. Sự trống không đang nhẩy múa và gào thét. Một vở múa tuyệt vọng và vô hình vô ảnh. Ngay lúc đó, sợi dây cháy của ý thức bên trong anh đang tiến dần đến điểm nút của nó. Và điều gì chờ đợi ở cái khoảnh khắc tương lai ấy, anh chưa hình dung được.

Em không thể nào ngủ được từ hôm xem bản tin ấy. Em chắc với anh rằng, em đã gặp họ trong lúc ngồi quá cảnh ở quầy thức ăn nhanh. Em đã nhớ đến anh khi nhìn cô gái tóc vàng vùi mình vào lồng ngực của chàng trai. Và anh biết không, bàn tay đầy lông của anh ta đã luồn vào trong cặp quần của cô ta ngay giữa phòng chờ, giữa đông người. Rõ ràng giữa họ có một xung lực tình yêu mạnh mẽ.

Có thể họ vừa rời khách sạn trong vài giờ.

Em cùng nghĩ vậy. Cô ta còn quá trẻ. Và anh kia cũng thế. Họ có thể đốt cháy nhau bất cứ lúc nào. Họ quên cả không gian chung quanh. Em đã rất nhớ anh. Nhớ về buổi chiều đưa tiễn, lúc đó em đã chờ đợi rất lâu một việc.

Việc gì?

Một cái hôn của anh. Vội vàng cũng được. Nhưng anh đã không làm điều đó,

Có nhất thì ết phải...

Vâng, anh luôn đặt những câu hỏi như vậy. Ngay cả khi em đề nghị chúng ta hôn tạm biệt nhau trước giờ em vào phòng thủ tục, anh cũng đã không làm. Anh vội chào và bước về phía sảnh cây. Màu cây sẫm và lạnh nuốt chửng anh. Và khi bay lên khỏi thành phố em đã nghĩ rằng anh đang

trở về rất vội vàng trên con đường có nhiều điểm tắc nghẽn kẹt cứng trong cái thành phố lúc nhúc người và rền rĩ tiếng động cơ.

Em lại nhạy cảm quá. Thực ra, lúc đó anh ngồi uống bia ở quầy bên ngoài và nhìn máy bay cất cánh qua màn hình. Anh uống một lon bia và nghĩ tại sao người ta lại thường hôn nhau hay có những biểu hiện tình cảm thái quá, thậm chí, thiếu kiểm soát vào những giờ khắc chia tay ở các sân bay. Đó có phải là những biểu hiện trái chiều từ những dự cảm bất an đang khuấy động trong ý nghĩ hay không?

Anh dùng chiếc chìa khóa riêng và thận trọng mở vào gian phòng. Móc mở khóa khô khốc vọng lên như tiếng bút của một dây cót đồng hồ. Thần kinh anh thư giãn. Sức thư giãn vội vàng của sự bực vờ hơn là trạng thái tự vệ sinh học bảo bọc. Cơn đau dần dần biến mất. Mồ hôi đầm trên bờ trán nóng. Thở mồ hôi lạnh, không phải bàn tay ấm của người vợ trẻ hay chiếc khăn ấm. Và mắt anh dần dần mở ra sẵn sàng tiếp nhận mọi thứ với một trạng thái đã hoàn toàn cô độc, buông xuôi. Anh quay lại nhìn màn hình lớn một lần nữa. Chiếc ghế đang dạt về góc xa hút tối của căn phòng. Nó bị trượt trên một dải chiều dọc và không có bàn tay nào có thể thẳng bằng hay giữ nó lại. Những chiếc ghế xanh trong gian phòng tự động rời nhau ra sau những tiếng đứt gãy. Chúng chuyển động hỗn loạn giữa không gian được trang hoàng lằng nhằng bởi những bong bóng mặt nạ dưỡng khí không ngừng nhún nhảy. Anh đứng gồng người, ép sát vào cánh cửa và bắt đầu bật chốt. Cánh cửa mở toang ra.

Sấm sét và gió giạt từ bên ngoài. Và tôi thấy một vệt trắng sắc lẹm chém xuống mặt cầu màu xanh huyền hoặc. Tôi cam đoan rằng điều đó không hề sai.

Trước đó, anh đã trải qua một giấc ngủ chú?

Không. Tôi hoàn toàn tỉnh táo trong chuyến bay đó. Sau trải nghiệm ấy, tôi đã không thể ngủ. Thậm chí khi đáp xuống mặt đất, tôi đã không tài nào chợp mắt.

Vấn đề là chiếc hộp đen vẫn chưa được tìm thấy. Và chúng ta vẫn tiếp tục giả thiết.

Đến lúc này con người vẫn còn hy vọng sao?

Cánh cửa đã mở toang. Trước mắt anh, mây đã cuộn thành từng vòm với sự chuyển dịch sắc độ huyền ảo, những giai sắc quện vào nhau và hòa phối thành những bản hỗn hòa ánh sáng. Mây không ngừng phát sinh. Mặt biển như một khối cầu lồi phát sáng dưới ánh trăng. Và từ trong một đám mây, tiếng nói lại vọng về, vang dội: “Anh, hãy bước ra xem họ rơi. Họ rơi trong không gian, dưới trăng vàng mê hoặc! Và cả tiếng nổ. Anh nghe không?”. Anh gọi vọng lại phía đó: “Ai? Ai có việc chi vậy? Nổ ở đâu?”. “Ra đây với em. Hãy ra mà coi người ta rơi. Người ta hóa thân vào những điều bí mật!”.

Từ phía tiếng gọi đó, có một làn gió ấm hập lên toàn thân anh một hơi nóng gầy, rất mỏng, muốn chảy nhão. Ngọn lửa trong dây cháy đã ăn đến điểm nút cùng. Anh yên tâm như thế. Và sẵn sàng đón đợi một cơn bùng nổ có thể xảy ra. Anh không còn muốn chứng kiến căn phòng với một viễn cảnh thế giới của những xe đẩy thức ăn không người chạy nghiêng ngửa giữa một rừng những chiếc ghế xanh rời rạc đang va đập vào nhau trong hỗn loạn, vô thanh. Anh phải đi về phía tiếng gọi ấy trước khi tiếng nổ rền vang giữa không gian.

Nào, anh đập ngược cánh cửa. Và dứt khỏi vùng tối của giấc mơ để cố thoát ra bên ngoài thực tại.

Cả thế giới sẽ hoang mang và họ sẽ quên như quên bao sự cố khác. Nhất là những cái chết không để lại các hình ảnh bí ẩn của hình hài,

thân, xác, càng dễ để quên đi! Xem như là một cuộc mất hút. Và liệu chúng ta còn có gì để kể và mô tả về chúng?

Em hiểu. Họ sẽ xem đây là một bí mật. Ngay trước khi nỗ lực tìm kiếm chiếc hộp đen được tiến hành thì khả năng phát hiện người sống sót đã bị loại bỏ. Thật vô lý vì con người không còn được tìm thấy. Những câu chuyện rời rạc rồi sẽ biến mất khỏi tâm trí chúng ta!

Nhưng ngay cả trong những cảnh huống như thế, anh vẫn chưa hiểu vì sao người ta hôn nhau và có những biểu hiện cảm xúc thái quá ở phi trường trước giờ máy bay cất cánh. Rõ ràng người ta có thể thỏa mãn trọn vẹn hơn ở những lúc khác mà.

Có thể họ đã sẵn sàng đón nhận mọi thứ. Họ tìm cách lưu giữ những câu chuyện.

Bây giờ, anh từ giã căn phòng của mình hoàn toàn thoát ra khỏi con buồn ngủ đầy ải và bước vào một căn phòng ôm chứa một khoảng không bao la khác. Rộng lớn hơn cả bầu trời.

Ở đó, còn có biết bao điều bí mật khác đang chờ đợi.

Saigon, 2009

Chiếc chìa khóa của người ăn từ điển

Bạn không có một hình dung xác thực nào về hăn? Không sao. Hăn sẽ không quan tâm đến việc bạn sẽ hình dung hăn ra thứ gì, có đặc tính tồn tại thế nào. Những đại từ nhân xưng được dùng để gọi hăn cũng không có ý xác định theo một mẫu mực hệ hình nào. Hăn càng không phải là biểu tượng, ẩn dụ hay ám chỉ cụ thể nào...

Thế thì hăn có nghĩa lý gì trên trang viết? Và trang viết có nghĩa lý gì khi được đưa ra?

Như bao nhiêu thứ phù phiếm và vô nghĩa lý khác có mặt hăn và văn bản này có một thứ nguyên cớ được cho là chính đáng nhất để tồn tại: đơn giản, nó-tồn-tại-vì-nó-được-viết-ra. Nó tồn tại trong vùng ngôn ngữ của nó.

Và đôi khi hành vi “viết ra” ấy cũng đơn giản thôi - ví dụ như để tiễn biệt, tri ân một con một vùa chui vào và đi lạc trong những cuốn từ điển.

Một loại thức ăn đặc biệt

Ở đây, tôi gặp một gã ăn từ điển. Chẳng có cách nào để gọi tên gã trọn vẹn cho bằng viết hoa ba chữ Ăn Từ Điển. Một hiện thân kiếm tìm thứ khoái cảm khổ hạnh song hành với điều kiện hiểu biết. Một bằng chứng về khả năng tiêu hóa đa dạng của loài ăn tạp. Đúng, về nghĩa đen, tôi cũng muốn nói như thế. Trong nhiều cách thể để tồn tại - gã nói - đó là, hãy ăn chúng để chúng thuộc về mình vĩnh viễn.

Gã là một kẻ lạ lùng chính hiệu. Một kẻ đã xem cuộc đời mình chấm dứt từ rất lâu rồi. Và cùng với sự chết ấy, quá trình tiêu thụ thức ăn

thông thường cũng đã được ngưng lại từ lâu. Tuy nhiên, trách nhiệm với một thể xác còn nung nấu (khí chất cho phép nói thế) làm cho gã đi đến một hình thức hấp thụ thức ăn mới trong việc chọn món ăn chính của ba mươi mấy năm qua - là sách. Sách. Bạn có tin được không? Tôi thì không tin. Cho đến khi được đối diện, chính thức chọn một biểu trưng hùng tráng cho cuộc đời mình về tấm gương lĩnh hội tri thức cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

- Tôi đã ăn hết mười tám cuốn từ điển trong một cuộc đời!

- Thật à? Ông ăn sống chúng? Làm cách nào có thể...

- Cậu không tin? Sao ai cũng lạ lùng quá đáng với những điều bình thường ấy nhỉ? - đôi mắt gã xói vào tôi như một vết dao đâm thẳng chẳng ngại ngần. Tôi hơi lệch vai như thể tránh một mũi nhọn, một môđun được thiết lập trong không gian với một phương hướng nhằm thẳng vào trọng tâm nổi thẳng thốt của tôi.

- Tôi vẫn chưa hiểu từ ăn? Ông dùng với nghĩa bóng chứ?

- Không. Nghĩa đen. Hãy xem này. Hãy xem trên giá sách của tôi. Những cuốn sách đã bị xói mòn. Mười tám cuốn từ điển chỉ còn bìa. Đó, thấy chưa?

- Ông làm chuyện đó? - Tôi há hốc mồm nhìn những cuốn sách rỗng ruột, tro gáy bên cạnh những pho sách khác đang đổ xiên trong tình trạng bị xé một vài phần. Chúng thật thảm hại. Nhưng có lẽ trong mắt gã, chúng thật ngon lành và hấp dẫn. Chúng có mùi hương và mang lại những cảm nhận khẩu vị rất đặc trưng. Tôi lại lia cái nhìn ngạc nhiên về phía gã. Một lần nữa tỏ ra ngờ vực. Nhưng điều khiến tôi bị thuyết phục cách trọn vẹn, đó là, trước mặt tôi, gã - người Ăn Từ Điển - đã đường hoàng đẩy mục kính dày cộp và vén cái đuôi tóc xơ xác ra phía sau lưng rồi bình tĩnh xé một trang sách trên bàn, cho vào miệng nhai ngon lành, cơ mặt toát ra vẻ khoan khoái như cách người đang đối thưởng thức ngấu

nghiền một miếng bánh tráng nhiều gia vị, thơm ngon. Tôi đội ngược về phía sau. Và thâm tâm bắt đầu xác lập một cách gọi ấn tượng nhất, thể hiện rõ nhất sự ghê rợn trước cái nhìn, khuôn mặt nhồm nhoàm nhai sách như đang Một Hóa của gã.

- Và việc của ông chỉ có thế?

- Ừ, tôi sống với chúng và ăn chúng. Từng trang một. Khi đã đọc xong, tôi nhai và nuốt chúng.

- Không có vấn đề gì với cơ quan tiêu hóa chứ?

- Không. Hoàn toàn. Đã thích nghi tốt chán. Tôi thích chúng hơn cơm. Tôi đã từ bỏ cơm từ khi tôi chết lần thứ nhất. Gã nói và hất cằm vô những cuốn sách còn đầy. Trong đó, có một cuốn từ điển Tôn giáo đặt trên bàn, đang mở tới trang thứ 111. Tôi liếc nhìn, chú mục vào một số định nghĩa và thuật ngữ chuyên môn: Nhân hình thuyết: Pháp; anthoropomorphisme; Anh: Anthropomorphism... *nếu những con bò tạo ra thần thánh thì chúng sẽ cho thần thánh có bốn chân...*

- [Thật ngu xuẩn. Để làm gì?] Và ông chắc trí nhớ ông cất giữ đầy đủ chúng chứ?

- Tôi đã ăn chúng trọn vẹn trước khi nhai, nuốt. Anh không biết à? Việc nhai nuốt chỉ là một công đoạn mang tính chất hoang đường cuối cùng để kết thúc trọn vẹn thứ huyền thoại có phần duy lý. Có nhiều cách nhai tùy vào độ dai của giấy, độ thơm, vị ngọt và cay của mực. Nhưng chung quy, tất cả chúng, tôi đều tiêu hóa được. Thậm chí sau khi nuốt, tôi có thể tái hiện bằng cách viết lại chúng một cách chính xác. Hãy nhìn bên kia căn phòng, cạnh cửa sổ, những gì tôi tái tạo được...

Tôi nhìn sang góc chéch của cửa sổ, sau bức rèm bần, là một chồng giấy chất ngổn ngang. Chúng được bao bọc bằng những lớp bìa trắng. Có chú thích. Nét mực đỏ khắc cẩn thận những chữ in hoa: *Vấn đề về Dân chủ, Vấn đề về triết học tôn giáo, Vấn đề về nhận diện sự thực*

khách quan trong các biến cố lịch sử, Vấn đề về tư tưởng và ngôn ngữ, Vấn đề về những xáo trộn sinh đực của thị dân trong bối cảnh đô thị hóa mạnh mẽ giai đoạn 2008-2020...

- [Thật ngu xuẩn. Để làm gì?] Cất một tiếng nói trong gian phòng này? Và chỉ mình ông thấy những thứ ông tái tạo với tông màu ủ dột và ngu ngốc của một kẻ mù màu, nghĩa của một kẻ bị triệt tiêu nghĩa, ý đồ của một kẻ bị khoét rỗng tư duy? Và chung quy chỉ là một nỗi sợ, một cách trốn tránh nỗi sợ. Lấy cái chết lớn hơn của linh hồn để khóa lấp một cái chết bé nhỏ của xương thịt. Và điều đó được bao biện bằng cái lý lẽ của kẻ trù mền chỉ ngón tay vào mặt trắng? Hay đơn giản là việc ăn sách, ỉa sách, ói sách, đái sách đơn thuần là một quá trình thực vật hóa, một cuộc thoái hóa trong chu trình trao đổi chất của một sinh thể tồn tại bất thường nhưng có vài nét tiêu thụ thức ăn giống như loài một sách?

- Một câu hỏi ngu ngốc. Tôi khoét xuyên qua những trang giấy. Thâu tóm. Và tái tạo chúng. Điều quan trọng nhất không vì những hiệu ứng phía sau chúng. Không quan trọng đối với anh? Tại sao phải đặt ra câu hỏi nó có tác động thế nào đến anh hay người khác? Người ta chết vì những hoang tưởng được truyền đến hay ràng buộc từ ngoài mình. Người ta cũng chết vì những thứ giá trị và thái độ đến từ những chuẩn mực do người khác vẽ ra. Hahaha. Cuộc sống chỉ là những hợp thức điên loạn. Những thứ to tát ấy, nó đem lại điều gì trong thế giới ngày càng hỗn loạn này? Ngu xuẩn. Một thứ văn bản ngu xuẩn chất chứa hàng vạn những văn bản khác. Và chúng ta nói trong hư không. Lời bay trong hư không. Hiếu chưa? Tôi đã ăn mười tám cuốn tự điển, hàng triệu trang sách nhưng chẳng cần phải ỉa ra được cuốn tự điển nào như những thứ đã ăn? Việc của cậu, kẻ ngu ngốc và đàng điếm, cậu đến đây để làm gì chứ? Để làm gì? Khoét sâu một sự rách nát hay muốn tìm ý nghĩa của rách nát một cách thực dân và tự cao tự đại? Hay đơn thuần chỉ là kiểm

tra lại cái bộ phận tiêu hóa của tôi như nghiên cứu một giống dân kỳ dị vừa xuất hiện trong chớp mắt của nhân loại, đương đứng trước bờ vực tuyệt chủng? Nếu thế thì, hahaha, hahaha, hahaha, khá khen cho óc hiểu kỳ và tấm lòng thập cẩm dối heo của cậu. Còn hoặc nếu cậu đến đây với ý đồ tìm kiếm những chuyện giật gân trong một đời sống đang thừa huyễn hoặc lại suy thoái huyễn thoại thì đây - tôi chỉ có thể khái minh cho cậu một bí mật thế này, cậu đã thất bại khi muốn hiểu về tôi. Hãy rút xéo.

Tiếng đóng cửa mạnh, hất một luồng khí đầy bụi mốc, tống tôi ra một hành lang tối sầm. Tôi trượt đi trong không khí như một xác lá trong cơn gió xoáy. Tôi lạc vào một hốc tối. Tôi cuống cuống ngóc đầu dậy chạy thục mạng trước ánh sáng tỏa xuống từ một tượng đài. Vâng. Khi ánh mắt gã Ăn Từ Điển đang rơi xuống những con đường tẩu thoát của tôi, trong lờ mờ, tôi nhận ra mặt đất dâng lên và phía trước là một cánh cửa đen ngòm khổng lồ dựng lên với một ổ khóa gỉ sét. Tôi bàng hoàng nhận ra, chính là kẻ giữ bí mật về chiếc chìa khóa. Và đây là chân tường của tôi. Tôi khó thoát khỏi gã bằng cách trốn chạy. Tôi quay mặt nhìn lại con đường lờ mờ ánh trắng. Một nỗi ân hận dâng lên trong đầu: “Mình đã tranh cãi với một tên quái gở ấy làm gì nhỉ? Trong lúc việc chính của mình lại quá đơn giản!”

Tôi cần phải đi tìm và tước đoạt cái chìa khóa.

Tôi còn có thể gặp ai ngoài cái bản mặt khó ưa của gã!

Những thực tế không mấy dễ chịu

Ở đây, cái chết luôn đến một cách dai dẳng. Anh tin như thế khi lắng nghe những tế bào đang tan rã rạc rời nhiều hơn sinh sôi. Nhất là trong mỗi lúc kỳ cọ, anh nghe thấy cả độ mòn của cơ thể. Điều này không hoàn toàn thuộc về ảo giác mà có thể cảm nhận trực tiếp qua xúc

giác, sờ nắn. Và người yêu anh cũng vậy, cô cảm giác được độ mòn ấy qua ma sát với anh.

Trong khi tắm, họ kỳ cọ cho nhau, mất rất nhiều giờ và cùng nhau tận hưởng một cảm giác mòn dần. Từ lâu, cái chết dai dẳng theo kiểu mòn đi thế này, đối với họ, không còn là một nỗi sợ hãi hay dọa nạt. “Ai mà chẳng vậy?” - Cô nói, và miết đầu ngón cái vào da dưới đốt cùng của anh khiến anh giật thột người. “Em làm cái gì thế?”. “Có gì đâu? - cô cười sặc sụa - “Anh sợ hãi à? Chẳng có gì đâu? - Hãy xem, một bợn da bị vo tròn này?” - cô đưa ra trước mắt anh một chút nhợn đen được miết ra từ giữa hai ngón tay. “Anh đang mòn ra hơi nhanh đó!” - cô nói lạnh lùng. Rồi cứ thế, cô lại tì, miết, trượt những ngón tay lên thái dương của anh. Trong lúc đó, anh đang luồn bàn tay kia vào cái khe sâu giữa hai trái ngực tròn căng và vuốt ve. Cô mòn dần cùng với tiếng rên grừ... grừ ừ ừ... khoái cảm. Cho đến khi anh len những ngón tay thôn dài gân guốc nóng bỏng mằn mọ, ì oạp, móc vào, rút ra... móc vào rút ra... Ở cái khe hút sâu nhót nhất giữa hai hốc háng của cô, thì cô đã nhào ra như một khối sáp bị hun bởi một cơn lửa bùng vầy. Anh nói:

Đất! Chỗ này thật nhiều đất!

Không phải đất. Grừ ừ ừ... Á... rừ rừ rừ... Anh cứ làm như em ở dơ lắm vậy. Hợ... rừ rừ... Em tan chưa anh? Em... tan...

chưa

anh...

??

Cô nói thì thầm. Giọng nhào và đứt quãng. Môi nóng bùng hấp vào ngực anh.

Mỗi nhịp thở hỗn hển thoang thoảng mùi kem đánh răng thảo dược. Loại kem mà cô mua được ở bên Singapore. Một loại kem có màu đen nhão nhưng nhám như bột than. Tuýp có những dòng chữ ngoằn ngoèn

như giun bò, có lẽ nó được sản xuất từ Trung Đông. Màu đen và những ám ảnh nhót nhão về loài giun làm cho anh hơi mất cảm tình với mùi thảo dược tỏa ra từ răng cô. Nhưng trong lúc mê mên này, những điều đó phảng phất có nghĩa lí gì. Tất cả như đang đi xuyên qua da anh và rúc sâu vào từng gờ xương uể oải bên trong - Da chết. Anh hiểu không? Da chết... Từng bầy da chết rồi... - cô nói.

Tháng chín. Mây đọng thành vũng trên nóc thành phố. Trời ằng ạng nước nhưng không mưa.

Những ngày tháng chín, anh chỉ muốn nằm trong bồn tắm, kỳ cọ những ngón tay lên vai, ngực và khe mé giữa hai háng cô. Thi thoảng ở vùng ấy, cùng với tế bào da chết, còn thứ nước nhót có mùi thơm của loại ốc hương mỗi khi cô bị kích động mạnh và kéo theo cơn rên rỉ bất tận những tiếng grừ... grừ rừ rừ rừ... thoát ra trên sóng môi cuồng dại của cô.

Cô vẫn nằm như thế trong bồn tắm. Thi thoảng có một tiếng sấm nổ trên nền trời xám xịt. “Sấm!” - Cô giật mình: “Trời mòn. Và da em chết. Anh có thấy em đang cặn đi không?”

Anh không hề tin những cảm giác tự huyền hoặc. Chưa bao giờ treo chúng lên để ngắm nghía, thưởng ngoạn hay tìm một sự thỏa mãn nào đó. Nhất là trong chuỗi thời gian có tên Thoái Hóa này. Nhưng cái sở thích ngông cuồng muốn được từ từ làm trắng, mài mòn cô từ trong bồn tắm cùng với nỗi lo sợ nếu bằng cách ấy, mình sẽ cạn kiệt khiến anh đi đến cảm giác vừa ghê tởm vừa hân hoan. Anh đang đi ngược lại tiến trình của thượng đế trong những ngày còn vọc đất sét. Anh muốn nhìn cái quá trình suy tàn của một sự sống trên bình diện vật chất. Anh no say thưởng thức hoan lạc từ một thân ma bao bọc trên một sự sống con người. Và hoan lạc luôn đứng ở cái ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối, sự sống và

cái chết. Thứ hoan lạc mê cuồng và bệnh hoạn như cách người ta dựng mồ lên và làm tình với một thầy ma trình nữ.

Chúng ta cứ nằm hoài vậy sao?

Ừ. Anh thích vậy. Anh muốn làm trắng em (đó là cách nói tránh né mà anh vẫn thường dùng với cô để giảm nhẹ sự mất mát). Mỗi lúc em một trắng ra. Trắng nhớn!

Không. Em đang chết mà, anh không thấy à? - Cô nói. Và vắt một chân lên bờ vai của anh. Bắp chân cô cựa miết trên vai anh. Rồi cứ cử động, trượt đi trượt lại trên đó. Sau đấy, cô ngồi dậy và đưa những ngón tay mềm lên bắt những vết bẩn giữa hai làn da ma sát vào nhau - Nhìn này, anh thì đang mòn nhiều hơn cả em. Anh biết không? - cô nhìn anh, nói như thôi miên. Và anh gật đầu. Không suy nghĩ.

Năm đó anh không còn trẻ nữa. Ba mươi hai tuổi. Chưa qua bờ mới và cũng đã xa bến bờ cũ của cuộc đời. Ở vùng tuổi ấy, anh bắt đầu tập tra tấn mình bằng cuốn sách nói về những vấn đề liên quan đến hiện tượng học. Và sự tồn tại. Vâng. Những thứ không nên đặt ra ở đây, giữa bối cảnh Cái Chết Đến Một Cách Dai Dẳng.

*

Khung xương mặt và hình sọ của cô bắt đầu mòn dần ở ngày thứ ba.

Và anh cũng thế. Anh cảm thấy mình đang bị bào đi. Một cảm giác đốn đau rúc dài trong sống lưng. Và một sự thiếu vắng thực sự đang lan tỏa trong các nếp não. Điều gì đang xảy ra? Mọi sự chỉ là hoang phí? Ba mươi hai năm hoang phí trong một buổi tắm? Chín công trình học thuật chữ nghĩa nỗ lực tạo dựng và khẳng định niềm tin đối với cuộc đời chỉ để đi đến một giây phút đứt lìa dần ý nghĩa tồn tại hiện thân vật chất? Cô vẫn dùng chân đạp một cách uể oải lên vai anh, rồi dừng lại ở ngực. Cô cũng tỏ ra mỗi mệt. Những đám mồ hôi nhão đang hòa cùng thứ nước ngâm da chết trong bồn bọt lông bông bốc lên mùi nhạo ươn, tanh tươi.

Bây giờ, bằng một cử động vừa âu yếm vừa yếu đuối, cô chum những ngón tay lại chỗ nách của anh và bắt đầu rút từng sợi lông ngực loe ngoe còn sót lại, xoắn tít ở vùng da nách trắng nhờn. Vũng nước trong bồn tắm sục lên, đục và thối khi anh nhói người theo một cơn đau buốt.

Những ngày đầu, cô còn rên lên trong khoái cảm cùng nỗi lo sợ khi thực hành công việc này. Nhưng đến những ngày sau, ngay cả cái năng lực rên [vì khoái lạc, vì đau đớn, hoặc làm bộ vì một trong hai thứ đó] cũng mất. Anh cũng trôi dần vào tình trạng nhận ra cái chết đơn thuần là nó, không nên khoác vào một ý nghĩa nào, cũng chẳng nên dùng tình dục như một liều an thần để vượt qua những đau đớn. Bây giờ. Họ đã nằm ngược chiều, gối lên hai đầu bồn tắm. Và thiếp đi. Đĩa trái cây bên ngoài, nơi mà họ có thể với tay là nhận lấy những quả ngọt đã héo. Những quả táo ung vàng và những quả mận bắt đầu đỏ bầm. Thời gian vẫn nghiền những tiếng thắc thỏm trên chiếc đồng hồ treo tường già nua nhưng chẳng chịu đứt cọt.

Họ, hai sinh thể trắng toát đang ở thời kỳ quá độ của sự mòn.

Với một thái độ chăm chút hết sức kỹ lưỡng bởi tình yêu, họ vẫn cố gắng gượng dậy chống lại cơn lá đuối để ngồi cọ rửa cho nhau làm cho tiến trình mòn dần diễn ra một cách cân đối và đều đặn. Họ sợ phải thấy người tình của mình dần trở thành một quái thai trong cái tác phẩm mà mình đang bỏ quá nhiều thời gian, công sức, sự hứng thú, vất kiệt sức lực để tạo dựng lại.

Và bầu trời tháng chín òa mưa. Tiếng nước đổ trên mái tôn giòn như tiếng rang của một chảo muối khô no lửa. Mưa át tiếng kim đồng hồ đang nghiền trên vách tường. Mưa thách thức và xóa nhòa mọi thanh âm để bịt kín những hình dung của họ về những gì đang diễn ra bên ngoài. Mưa triệt tiêu mọi khung cảnh và sự kiện. Mưa muốn len vào, đánh tan cả những hình dung rệu rã đang diễn ra.

Mưa. Một thực tại khác. Một âm bản của sự rạo rức và sức sống. Nhưng lại là một dịp hồi tưởng đem về ảo vọng hồi sinh.

HỌ VẪN NẪM Ở ĐÓ.

Mọi thứ sẽ kết thúc theo cái cách mà nó kết thúc.

[Cũng phải nói thêm, anh đã bước qua không gian ấy lâu rồi. Năm ba mươi hai tuổi, bên cạnh việc làm mòn và trắng hóa một người yêu, như đã trích dẫn, anh có đọc triết và bắt đầu tập trung dịch một cuốn từ điển triết học sau khi chấp bút viết chín công trình được đánh giá là Đây Tính Tư Tưởng phát hành ở trường đại học. Thầy của anh bảo rằng, đó là cách duy nhất để có thể ỉa ra những thực tế thơm tho. Khi phát ngôn điều đó, ông đã ăn đến cuốn từ điển thứ bảy trộn với mười chín cuốn triết học và vài trăm cuốn hư cấu (fiction) cùng phi hư cấu (non fiction) khác.

Năm đó, ông năm mươi sáu tuổi và sống bằng nguồn thức ăn chính là giấy từ điển,

Sự mắc kẹt của kẻ đang điếm

Mày tự xưng mình là một tay đàn điếm siêu hạng? *Đàn điếm nghĩa là một tính từ chỉ lối sống lãng nhãng, trai gái bậy bạ, mất nhân cách.* - Theo từ điển tiếng Việt

Có gì đâu. Vì một điều: tôi có lối sống trụy lạc. Về đạo đức học mà nói. Dĩ nhiên, biểu hiện à? Tôi luôn thích làm tình sau khi bắt tay vào tiến trình mài nhẵn những cô gái bằng cách tắm và xúc dầu thơm, thoa xà phòng và giữ họ thật lâu trong phòng tắm.

Đó là điều mà người ta có đủ thời gian và sự kiên nhẫn để làm những năm ba mươi tuổi à? Đó là ý nghĩa tồn tại mà tôi dán vào mình và những thân thể khác ở thời kỳ này à? Hay đó chỉ là một trạng thái bệnh lý khởi phát từ sự loạn vẩn? Đó là những trò trái khoáy của một kẻ tâm thần và kẻ tâm thần còn lại, không ai khác, là cộng sự của tôi, người tình của tôi?

Có thể. Tôi vừa đánh rơi cái gì đó rẻ tiền gần như đạo đức học. Tôi cũng vừa đánh rơi một cái gì đó hão huyền gần như nỗi suy tư. Tôi còn biết làm gì khi cái tên và khuôn mặt chính thức của tôi và cả người tình đều đang có nguy cơ phì nộn bởi đám da chết chẳng chịu chết, nó cứ mọc ra mãi, khuôn mặt của chúng tôi như những mồi chôn của chính chúng. Anh thấy không?

Ai là kẻ chủ mưu làm điều này với một kế hoạch hoàn hảo như thế?

Ông ta, kẻ ở tầng trệt, ông ấy đã lấy mất của tôi một vật quan trọng. Ông ta đã lẻn vào căn phòng lúc nào chẳng hay biết. Nhưng cái ông ta lấy đi lại là thứ khiến cho tôi bị giam chặt trong gian phòng. Thứ khiến tôi tách lìa với thế giới. Tôi đã rơi vào một văn cảnh đóng khung từ lâu rồi. Ông ta nghĩ rằng, người ta nghèo nàn thế sao? Ông tưởng rằng một đĩa trái cây thối, ít nước trong bồn tắm cùng với một con đàn bà, thế là xong? Ô, thứ tiểu thuyết rẻ tiền, thứ hư cấu tởm lợm, thứ thực tế xuyên tạc, thứ tâm hồn bệnh hoạn và đơn điệu...

Hàng tràng tràng lý thuyết cao siêu để lý giải hay tranh biện cũng chỉ bằng thừa. Tất cả đều là trò mèo.

Người đang đối thoại với độc giả tự xưng mình là tay đàn đấm. Hẳn có lí lịch mang tính lũng đoạn. Tay này là tri thức với chín công trình có Tính Tư Tưởng, nhưng lại chuyên theo dõi những sự kiện gọi là tiền án mạng. Nghĩa là khả năng tiềm tàng thúc đẩy án mạng có thể xảy đến. Xác định động cơ và chi tiết tình huống, phân tích mọi thứ ở khía cạnh tâm lý học, đạo đức học, nhân chủng học, văn hóa học, tình dục học, tội phạm học... và đưa ra một kết luận là mọi đường dây vụ án có thể xảy ra không để báo cáo lại cho Bộ Lũng Đoạn.

Hắn rơi vào tình thế của một kẻ bị nhốt trong căn phòng cùng người tình với một ít nước trong bồn tắm cộng với một đĩa cái cây tươi cách một tấm tay với, tính từ thành bồn tắm.

Và như thế, việc của hắn là theo dõi điều gì bên trong căn phòng ấy?
Hắn biết theo dõi gì ngoài sự mòn dần của thịt da?

Ngạc đôn triết lý nhàn về thực tiễn theo dõi tiển án mạng

(Hãy nghĩ mà xem, mỗi ngày trên đất nước này có gần trăm triệu con người đi lại, hoạt động, tiếp xúc, giao hợp, hợp hành, bàn bạc, tiệc tùng, trao đổi mua sắm, không phải bao giờ họ cũng ý thức rằng mình đang theo dõi hay dự báo một điều gì đó. Cuộc sống có những ngày trôi đi theo thói quen của một thứ công thức cố hữu mà ta không bận tâm lý giải. Thế rồi một hôm, trong cái vòng xoay quen thuộc ấy, có những con người nhận thức rằng mình đang theo dõi. À, thì ra không hoàn toàn hoang phí. Thì ra chúng ta đang theo dõi cái gì đó? Cái gì đó là cái gì?

Một

Mục

Tiêu.

Một Mục Tiêu? Có phải đó là những gì nằm bên trong cánh cửa kia?

Đúng. Nó nằm

Bên

Trong

Cánh

Cửa

Kia.

Không tin cứ mở vào đi.

Không hẳn là dễ. Khi điều bí mật đang rộn ràng bên trong hình dung, thì cái gã người Nhận Thức ấy mãi loay hoay với chiếc chìa khóa không tra vào được.

Thì ra trong quá trình lãng quên (sống theo thói quen) của gã, thực tế đã nặn ra một chiếc ổ khóa khác lắp vào?

Thực tế?

Hắn là ai?

Câu hỏi ấy lại mở ra một cuộc theo dõi khác. Và những loại theo dõi này thường dẫn đến những tình huống có tính chất tiền án mạng. Ví dụ, trong vụ này. Hắn, kẻ đi tìm chiếc chìa khóa để tự giải thoát và đã gặp gã Ăn Từ Điển. Giá như gã không chết dưới tay hắn thì cũng sẽ chết dưới tay một kẻ khác. Hoặc chết trong sự ảm áp của thời gian và tuổi tác. Tất cả các cái chết đều bình đẳng. Nhưng vấn đề của hắn, là sau khi đi đến kết cục của một hành động kéo cò, thì chiếc chìa khóa nằm ở đâu? Mục tiêu tìm kiếm đã khác? Và hắn thực sự bước vào một cuộc tẩu thoát. Trong cuộc tẩu thoát đó, hắn đã bãi bỏ mục tiêu ban đầu: tìm chìa khóa cho cánh cửa tiên nghiệm nằm ở đâu đó trong đầu hắn?

Hư vô quá phải không, thưa bạn đọc?)

Từ định nghĩa về theo dõi

Nghĩa là: Họ đưa vào ký ức những tình huống đầy sống động ròn ràng hay mã hóa ở những dạng thức ký hiệu của cảm xúc và nâng lên biểu hiện văn hóa, thói quen, phản xạ... Họ thấy án mạng. Án mạng thực ra đã xảy ra rồi. Trong đầu của họ. Như một kiểu mô thức lí tưởng kiểu Platon.

Án mạng có khả năng xảy ra trong tất cả các tình huống. Không cần thiết phải đợi đến một ngưỡng thực tại với máu me vương vãi trên sàn nhà, với các bước chân rón rén xuống cầu thang, với một cái đầu nát như như một nồi súp cà chua, với một cánh cửa được đập lại mà không cần khóa...

Kẻ này nói với kẻ kia:

Trong nhiều lần tôi đã thất bại. Tôi chỉ là một chiếc bóng mờ nhạt và đầy phi lý. Và rốt cuộc tôi cũng nhận ra tôi, chứ không ai khác, cũng chính là kẻ gây mầm mống tội ác trước khi án mạng xảy ra. Tôi làm cái công việc rình mò để thi hành một bản án mơ hồ mà chính tôi không sao

kiểm soát được. Tôi từ chỗ phán xét rơi xuống nấc thang tội cùng của một kẻ chủ mưu một vụ giết người xảy đến quá mức dễ dàng. Và tôi xóa những cái tên họ thông qua những bằng chứng rất ắt ơ, căn cứ trên những tình huống cảm trong một đời sống vốn dĩ tầm thường đội lốt bình an.

Tôi đã đột nhập vào nhà hấn và gí súng vào thái dương. Hấn rúm người như một con gà mái đang ấp trứng. Hahaha. Một con gà mái vừa muốn chạy trốn vừa xù lông tự vệ và bảo vệ của quý là những chiếc trứng hồng bên dưới. Hấn rúm người và chờ bàn tay của tôi nhấc lên. Đòm. Một tia lửa xoẹt qua gáy. Hấn giãy. Con gà mái học thuật cũng đang giãy trong hấn. Nhưng khác với con gà mái đang ấp trứng bị cắt tiết bất ngờ. Hấn không khỏe. Không than van tha mạng. Không kêu lên oàng oạc. Hóa ra cái án mạng xảy ra trong hấn còn trước cả tình huống tiền án mạng xảy ra trong đầu tôi. Ôi, con người thiêng liêng làm sao khi linh cảm về sự chết và chấp nhận nó.

Trước đó, hấn đang ngồi ăn bốn cuốn sách.

Tiếp đó, hấn là kẻ lẻn vào gian thờ của nhà tôi để ăn cắp chiếc chìa khóa. Trong lúc chúng tôi đang làm mòn nhau.

- Tôi có làm gì đâu? - hấn nói trước khi nòng súng xẹt lửa - Tôi chỉ là kẻ ăn sách và không tiêu hóa. Chìa khóa nào cơ? Lạ à nghe. Nó bằng vàng à, hay hàng bạc?

- Thưa thầy, em đếch tin. Làm sao có chuyện ăn sách mà không tiêu hóa. Cả chuyện cái chìa khóa nữa. Em chắc là thầy đã giữ nó. Em thấy thầy bước xuống khu vườn hôm kia và đi rất vội với một chùm chìa khóa trên tay.

- Thật phi lí. Sao cậu không kêu tôi lại? Rủi lúc ấy tôi đang mộng du giữa ban ngày thì sao?

- Không. Lúc đó em đang bận làm mòn mình trong phòng tắm.

- Toàn những chuyện hoang đường. Làm mòn? Hahaha. Tôi chỉ có một chìa khóa duy nhất cho cậu đó là tri thức. Lẽ ra là thế. Nhưng ngay cả cái chìa khóa ấy, trong ngần ấy năm, cậu cũng không thử đặc được. Cậu mãi giữ gìn một chiếc chìa khóa vô hình đã cũ. Và cậu đòi ở tôi. Cậu coi tôi là kẻ đánh cắp nó. Cậu không thấy mình quá đáng sao?

- Này con người kia. Ông nói thế nghĩa là gì? Nếu không nể tình thầy trò, tôi đã có thể xử ông bằng một phát súng.

- Cậu là người theo dõi hành vi của tôi. Nghĩa là trong thâm tâm cậu đã kết án tôi. Điều gì trong mắt cậu cũng cấu thành tội phạm. Còn tôi, tôi là kẻ bị theo dõi. Biểu hiện nào trong mắt tôi cũng là sự huy hoàng - sự huy hoàng của một kẻ đang sống trong tình trạng mất tự do và sẵn sàng tử vì đạo. Hahaha...

Bấy giờ. Súng nổ. Trang sách ăn dở trên bàn đang diễn giải một thứ triết lý trong chính trị và kinh doanh.

Nhưng nó được nói bằng một kiểu ngôn ngữ hấp dẫn có màu sắc trinh thám. Nó khiến kẻ sát nhân, là tôi đứng ngây người đọc. Trước khi tẩu thoát.

Thêm một giả định khác

Sao không thay hành vi bắn vào sọ hắn để ngăn chặn vụ án bằng một việc làm nhần nại hơn, ví dụ hãy tiến tới xốc cổ áo hắn lên và bảo rằng, hãy ói ra để tao biết mày đang đọc gì, nghĩ gì, tiêu hóa như thế nào, chìa khóa đâu? Và những thứ mày ói ra ở đây cho thấy mày đã sở hữu cái chìa khóa phương pháp học thuật nào. Hãy gọi tên ra đi. (Khi nói đến chữ phương pháp, kẻ sát nhân nói nhấn trọng âm như thế cái mà hắn muốn khám phá là một bí mật khác, không quá bóng bẩy, nó là một thứ cụ thể để mở vào cái bóng bấy mơ hồ - Chiếc Chìa Khóa Vô Dụng)

Không. Thật ngây thơ. Kẻ tự xưng đang điếm nói - Hắn sẽ bảo lại rằng, làm sao ói? Tất cả đều là sách. Từ ba năm nay tôi không ỉa và không

oi. Có hẳn tôi cũng không làm được chuyện đó.

Và hẳn chọn tình huống được chết. Tôi quá biết tính khí hẳn, còn gì...

Những lời tiên tri

Chân lý, có nhiều cái để tìm thấy. Những thằng đàn độn sẽ bảo đó là chuyện chẳng mấy quan trọng ví dụ như thò tay vào túi móc ra một cây kẹo. Sự việc cái túi có đựng kẹo là một chân lý. Nhưng rồi, tôi thì nghĩ ngược lại. Khi đục khoét qua một không gian đen ngòm để tiến đến đây, tôi chọn cách thế tương đối dễ dãi để nhận ra chân lý:

Chân lý là một chiếc dép.

À, nghe có vẻ đơn giản. Một chiếc dép là thứ dễ tìm nhất. Như vậy bằng cách nào để khiến nó trở nên bí ẩn hoặc là huyền thoại. Vì chân lý luôn cần một khoảng nhận thức, một tiến trình tìm kiếm và trải nghiệm, không phải cứ xỏ chân vào quần, bước đến góc nhà là có.

Vậy là tôi xác định ném một chiếc dép vào trong khu vườn ban đêm. Nếu sáng mai thức dậy tìm trên đồng loạt cây cối, trong bụi bờ, dưới ao nước mà gặp lại nó thì đó là một điều mới mẻ, một thứ chân lý có thể đốn ngộ cách dễ dàng.

Lúc ấy, có một lời tiên tri xanh xao. Tạm gọi là như vậy. Lời tiên tri xanh xao của một kẻ mặt trắng. Kẻ này thích thú làm những việc dở hơi khác người: nói xấu thằng nhân viên Bộ Lũng Đoạn [bọn mê quyền thế sẵn sàng đập đầu những đứa khác xuống để đạt được tham vọng, sẵn sàng làm chó săn để bảo vệ những mục tiêu mà chúng cho là lý tưởng, thực ra lại đầy phi lý, thật đáng phỉ báng], xỏ xói tên đảng điểm (khốn nạn bọn chúng, ngày này qua đêm khác cuộc sống hóa ra chỉ biết mài mòn mình cho một trò khoái lạc, mọi da thịt đều thối ung; chúng tìm khoái lạc trên sự chết, rửa rối hoan lạc trên chính thân ma mình] nhất là sẵn sàng tấn công kẻ bị kết án bằng những lời báng bổ [chúng tưởng chúng là các

giáo chủ chắc, thật khó để che tai mắt thiên hạ khi mà suốt ngày những lời của chúng nói ra chẳng khác nào đưa bệnh hoạn ngời ở ngã tư thủ dâm bằng chính miệng của mình, một thứ thể bệnh hoạn và khó làm đến ghê tởm]...

Và thế là lời tiên tri xanh xao được phát ra ở trang thứ tư, dòng thứ mười bảy: Hãy bấm nút đi lên sân thượng, ở đó có một cầu thang phía tay phải, hãy chạy lên mãi. Ngay cả khi hết cầu thang. Hãy chạy mãi theo quán tính. Nó sẽ dẫn lên cao hơn. Một cảnh giới không có giám sát bởi chính lý trí mình và sự cuồng điên của những thiết chế ngu xuẩn.

Sức mạnh của sự khác biệt

Và điều ấy đã xảy ra một cách lạ lùng. Trong đầu bạn đã định ninh rằng: bạn là một con quái vật. Hãy nhìn trong gương. Và hãy nhìn vào bất kỳ một nơi nào có sự phản chiếu: Một hình ảnh hoàn toàn khác. Nó có thể nuốt chửng cả chính bạn. Ôi, kẻ Hung Hãn dị hợm nhất thế giới đang bước ra khỏi nhà với một khẩu súng trên tay, một con dao găm gần dưới tay áo jeans xanh và một cái nhìn đầy gât hấn.

Sự khác biệt là ở đây.

Bạn bắt đầu nện bước trên đường phố như một tay sát thủ được huấn luyện rất kỹ lưỡng từ hàng chục thao trường. Mắt bạn quét qua những nóc nhà và những quán cà phê đầy bóng giai nhân. Nhưng bạn không mấy may rung động. Bạn sẽ đặt ra câu hỏi quan trọng duy nhất chi phối mọi hành vi và sự thay đổi hôm nay: ta phải giết hấn để đoạt lại chiếc chìa khóa mình đã bị đánh cắp? Ta sẽ dùng chiếc chìa khóa ấy cho việc gì khi nó không còn mở vào một cánh cửa nào, khi nó không còn đem lại một hoài niệm nào dù đau buồn hay hân hoan?

Khi những câu hỏi ấy dội lên cũng là lúc chính bạn phải tự hỏi: Sự hung hãn bạo lực này sẽ bằng thừa khi đó chỉ là một chiếc chìa khóa

không mở vào một cánh cửa nào cả. Đó là một chiếc chìa khóa đã mất tính hữu dụng từ lâu. Bạn nhớ lại lai lịch sau:

Năm 1970: nó được cha của bạn dùng để khóa tủ sách. Cũng nói thêm, ông là một nhà nghiên cứu với những công trình tư tưởng đang gây chú ý trên bầu trời học thuật vốn èo uột của xứ sở này.

Năm 1975: trước một trận đánh khốc liệt, gia đình hạn phải bỏ lại tất cả của cải [mà đáng kể nhất là hai gian sách triết học và tôn giáo của ông] để chạy theo đám tàn quân hoảng loạn. Và để tưởng nhớ những gì đã phải để lại nơi thành phố cũ, cha bạn đã mang theo chiếc chìa khóa, ông buộc vào một sợi dây dù và mang ở cổ như một lá bùa hộ mệnh, như một cây thập ác để bầu vuu lúc nguy nan.

Năm 1983: cha bạn trút hơi thở cuối cùng. Ông thiếu thào truyền vật bất ly thân - chiếc chìa khóa lại cho bạn. Bạn lồng lên như một con thú bị bắn trúng bởi những Mũi- Tên-Lời từ một kẻ khát chết từ lâu mà không có dịp chết. “Cầm lấy và mở vào cánh cửa Đó!”. Ông nói, và đôi mắt dần đục mờ. “Cánh cửa Đó”, cụm lời ấy được buông ra giữa hai trạng thái sáng và mờ, nóng và lạnh, đau đớn và trút bỏ. Như tiến hành một nghi thức trao truyền đầy tín thác - Bạn nắm chặt chiếc chìa khóa trong bàn tay và nín thở trong khi cha bạn đang lả dần cho đến khi bất động hẳn. Những cạnh sắc của chiếc chìa khóa cửa vào và rạch đứt những đường chỉ chằng chịt trong lòng bàn tay của bạn. Bạn vẫn nắm chặt và nín thở. Cơ thể bạn căng ứ lên, nóng bỏng như một khối thịt sắp vỡ. Và trong khối thịt sung tấy vì nén nhịn cơn xúc động vô điều kiện ấy, chỉ còn một ý nghĩ xót thương, một mối giao cảm đến muộn của một người đàn ông dành cho một người đàn ông: “Suốt nhiều năm, cha tôi đã sống với chiếc chìa khóa chẳng mở vào đâu cả. Sách vở học thuật đã không còn tương thích, ông là một người lầm than hiếm có. Nói đúng hơn, chiếc chìa khóa của ông đã bị chôn vùi sau một cuộc trốn chạy bất bại. Còn cái vật bé

nhỏ nhiều cạnh sắc này tả một thứ ký hiệu rời rạc trong một hệ thống bị kịch lớn lao. ông từ bỏ vai trò của nhà khoa học tư tưởng để ngồi giữa một thế giới nghĩa đen, một sự sống nghĩa đen, một thời đại nghĩa đen. Tất cả đã các chân trời đều đóng lại với một cánh chim tự do!”

Năm 1999: Một đêm trong khi ngủ, bạn thấy mình lấy chiếc chìa khóa sau di ảnh người cha và bước vào một khu nhà từ đường rộng lớn có những chiếc cột bằng vàng. Bạn bị lạc giữa mê hồn trận của những chiếc cột vàng dẻo hình rồng phượng. Bạn cầm chiếc chìa khóa và băng qua những bức gỗ sơn son, đến bên những cánh cửa cần xà cừ, sơn mài và cố tình mở chúng. Nhưng bạn chẳng tra được vào bất kỳ ổ khóa nào trong một ngàn cánh cửa ấy. Bạn bước đi trong ma trận của những hàng cột. Và ngay lúc tuyệt vọng, nó đã hiện ra. Dường như không phải từ thực tại mà là từ ảo giác. Nó. Một cảnh cửa lớn, gỗ đen và không hoa văn. Bạn tra chiếc chìa khóa gỉ sét vào đó. Chưa kịp vặn ngược thì đã nghe tiếng nghiêng của những bi sét bên trong. Cánh cửa đen bung ra. Căn phòng mở toang. Tất cả rực sáng lên như một cung điện thanh bình. Những vách tường dựng lên các tủ sách cao chất ngất. Những dãy bàn trải dài đầy những con người suy tư. Một cảnh tượng lạ lùng diễn ra trước mắt bạn như một thị kiến huyền hoặc bạn thấy Aristotès ngồi cạnh Platon, Socrate ngồi cạnh Heidegger, Trang Tử, lão Tử bên cạnh Arthur Schopenhauer, Kant, Heraclitus ngồi bên Nietzsche và phía xa kia, Jesus ngồi cạnh Tất Đạt Đa, Mohamet, Đức Phật ngồi cạnh Zarathoustra... Họ ủ rũ mòn mỏi bên nhau mặc cho bụi phủ. Họ không chuyện trò. Mà câm lặng. Mỗi người một tư thế trầm tư. Mỗi người một hướng nhìn trong cái thế giới căn phòng bị đóng kín. Một nhà lao triết gia. Ánh sáng căn phòng là thứ ánh sáng mờ yếu đuối thấp lùn bởi các vầng trán của họ, Và khi bạn mở cửa bước vào, sau màn bụi bẩn số xuống từ

những kèo gỗ, bạn bất giác nghe tiếng của họ rì rầm bất tận giữa những kho sách điệp trùng.

Lần ấy, bạn phải nằm viện truyền nước vì giấc mơ đã đốt cháy quá nhiều năng lượng dưới dạng mồ hôi.

Năm 2004: Một biến cố xảy ra với chiếc chìa khóa: một hôm, trong lúc ngồi kể câu chuyện về lai lịch của chiếc chìa khóa cùng với cuộc đời trôi qua đầy hoang phí của người cha và những giấc mơ kỳ dị với vị giáo sư - [tức, gã Ăn Từ Điển, thầy bạn], bạn đã nghe chiếc chìa khóa nóng lên trên khung xương ngực mình. Bên trong là một trái tim sốc nẩy. Bạn hoảng sợ khi nhận ra sự sống nơi nó đã truyền vào bạn bấy lâu nay. Có thể chính nó, với những giấc mơ lạ lùng, đã đưa bạn đến với những con người buộc phải đóng kín cửa phòng, ăn tươi nuốt sống tri thức như người thầy của bạn đây. Nhưng bạn cũng bắt đầu thấy hoảng sợ bởi sự vận động nóng dần lên bên trong nó đang làm cho cơ thể bạn trở nên khó chịu như đang mang một vết bỏng. Bạn phải nghĩ cách để tách rời sức mạnh từ nó, khi nó có thể tạo cho bạn những tai nạn không đáng có. Và bạn quyết định sẽ đặt nó vào một chiếc hộp phía sau tượng thờ cha bạn.

Năm 2008: Bạn trả lại chiếc chìa khóa ở chỗ cũ. Phía sau di ảnh, trong một chiếc hộp cẩn xà cừ.

Và sau cái lần cuối cùng làm mòn nhau trong bồn tắm với người tình, bạn đã thấy từ góc vườn, vị giáo sư đeo chiếc chìa khóa vào ngực và tẩu thoát bằng cách leo qua hàng rào. Bạn mở chiếc hộp, thấy trống không.

Năm 2010: Bạn vẫn đang ráo riết đi tìm.

Và những biến cố đầy bí mật của chiếc chìa khóa khiến bạn trở thành một con thú hung hãn, bạo lực.

Nghĩ về tính mục đích

Con dao và cây súng làm hấn khó chịu. Hấn tìm đến trình bày điều đó với gã Ăn Từ Điển. Với mong muốn gã sẽ đầu thú trước khi hoàn cảnh

đưa đẩy hấn trở thành một tay sát nhân. Với vẻ mặt đăm chiêu, gã nói: Nó sẽ chẳng mở vào đâu cả, vì sao lại phải tìm? Nhưng - hấn đồng dạc - tôi có cảm giác mất mát. Tôi đã mất một bảo vật gia truyền. Tôi sẽ phải cướp lại chúng để thoát khỏi lời nguyền bị trừng phạt,

Thực ra, hấn nói đến lời nguyền. Ấy là hấn tự nghĩ ra để làm điểm tựa cho nỗi hoang mang không sao cứu vãn. Trong lúc đó, thái độ bình thản của gã giáo sư Ăn Từ Điển làm cho hấn cảm giác tự xỉ vả mình là kẻ tầm thường và thực dụng. Lẽ ra gã không nên làm cái công việc quái đản của một nhà nghiên cứu là ngồi nhai từ điển, nuốt và ói ra từng nùi, nùi chữ. Lẽ ra, gã phải là một con buôn luôn sống vì những mục đích ngắn hạn mới phải. Thật khốn nạn vì gã cũng đứng vào hàng ngũ học thuật với một tư thế quái gở và trịch thượng.

Và bằng những chiếc chìa khóa mà kẻ khác trao truyền, bằng sự cày bừa thực dụng dưới nhãn mác thức thời, gã đã tồn tại trong thế giới này như một con thú cơ hội và đầy rắp tâm thỏa hiệp bấy đàn. Gã gom tất cả các chìa khóa có thể giúp gã chiếm hữu những không gian của tư tưởng và ký ức để ăn mòn chúng cùng với đồng từ điển. Và ăn chỉ để mà ăn. Không một hành vi thay đổi nào. Gã phì nộn với chữ nghĩa trong lúc những cánh cửa tâm thức thì vẫn đóng kín.

Hành xử của gã đối lập với hành xử của nỗi cô đơn nơi những con người quyết liệt đến tàn bạo như cha của hấn. Mặc dù đã có khi hấn nghĩ rằng, những giá trị ở đời có lẽ chỉ là cái con người làm cho nó có mặt, thực ra là những hoang tưởng sâu xa. Vậy thì cố gì phải tự chôn mình với một chiếc chìa khóa trên ngực khi biết nó chẳng còn có thể mở vào một cánh cửa nào cả, kể cả cánh cửa quan tài?

“Cha tôi đã tự chôn mình mà không cần chiếc chìa khóa nào - hấn nghĩ - và ngay cả chiếc chìa khóa để lại cũng đã bị đánh cắp. Không một dấu vết nào sót lại!”

Suốt thời gian người thầy Ăn Từ Điển đi lại nhà hăn, những cuốn sách dần dần thất thoát. Và những công trình nghiên cứu tư tưởng tự do dang dở của cha cậu cũng đã bị gã tìm cách mang đi. Tất cả chúng, một đi không trở lại. Và gian sách trống dần. Kẻ Ăn Từ Điển nói về sự tri âm giữa những con người thông qua những xấp bản thảo. Y đưa ra những lập luận quan trọng đặt nền móng tư tưởng bản thể trong các chủ đề triết học từ các công trình để lại. Bốn mươi năm sau những dòng lập luận ấy, hiện thân sự tồn tại của người viết ra chúng chỉ còn một chiếc chìa khóa và một di ảnh u hoài.

Gã đã ăn mười ba cuốn bản thảo dang dở. Gã đã lợi dụng lòng tin của hăn, đi vào căn nhà thường xuyên và sở hữu luôn chiếc chìa khóa.

Vũ khí và bạo lực tưởng chỉ là một chọn lựa bất khả khi nhân vật ở trang này vẫn còn tha thiết đặt ra câu hỏi: làm sao để giết người? Nhưng trên thực tế, hăn đã làm được điều đó.

Làm sao để giết người? hăn hỏi tay nhân viên Bộ Lũng Đoạn.

Bóp cò nhiều lần. Và lại lắp đạn vào. Bóp cò. Đâm. Đâm. Nhắm mắt lại. Cứ thế bấm, vằm, mặc cho tiếng thét làm cho mày ù tai. Đâm. Chém. Mười tám nhát. Hai mươi. Bốn mươi chín nhát. Cứ thọc vào thế này này - hăn nắm chặt tay và tự dử vào ngực mình - thế này này. Thọc ra thọc vào cái lỗ thủng chết tiệt cho máu có khoảng trống để thoát ra. Ọc òng ọc... Ọc òng ọc...

Không được rồi. Kiểu đó tao nhợn lắm. Có cách nào xóa tên gã nhanh hơn hay không?

Vậy thì đừng dùng đến hung khí. Mà hãy làm cho nó chết vì tinh thần khổ sở.

Nghĩa là sau? Mày gợi ý đi,

Thế này nhân viên Bộ Lũng Đoạn ghé sát tai hăn - Mày hãy bắt đầu mở cuộc theo dõi bí mật khiến hăn luôn ở trong tình trạng dè chừng, sợ

hãi, dần vật và u uẩn. Sống lâu trong tình trạng hoảng sợ và dè chừng, hẳn sẽ tê liệt mọi cảm hứng sống, tự triệt tiêu ý thức tồn tại và tình trạng luôn trốn chạy sẽ làm cho hẳn chẳng làm được gì. Cái tâm lý bị nhòe ngó và nguy cơ thanh toán sẵn rình rập sẽ làm cho hẳn chui rúc như một con thú mất rừng. Lúc ấy, chỉ cần xuất hiện và gọi tên, ép hẳn đi vào một góc tường là hẳn đủ lẩn ra chết. Cách này tốn khá nhiều thời gian và công sức.

Nhưng cái tôi cần là lấy lại chìa khóa. Không cần cái mạng cùi của hẳn.

Vậy anh đã gút lại danh sách tình nghi hay chưa?

Rồi. Hẳn là kẻ tình nghi số một. Vào lúc chúng tôi làm mòn nhau và ngắt xỉu, chính hẳn đã phát hiện ra. Vậy thì còn ai nữa ngoài hẳn, đã lục soát căn nhà và lấy đi chiếc chìa khóa. Còn ai vào đấy? Chẳng lẽ là nàng? Không thể được.

Và đêm đó, án mạng xảy ra ở nhà kẻ Ăn Tự Điển. Nạn nhân chết trong tình trạng nằm sấp. Một vết đạn từ phía sau. Một vết thương tô hô từ trước ngực phô ra mảng thịt đỏ lở lói. Chứng tỏ rằng phạm nhân đã không chỉ dùng súng mà còn dùng dao để thọc ra thọc vào rất nhiều lần, trong khi chẳng có dấu hiệu nào cho thấy nạn nhân đã chống cự kịch liệt.

Hôm đó, cuốn từ điển tâm lý của một học giả nổi tiếng được lật đến trang gần cuối. Ở đó đang chú giải về mục từ Xung năng:

Xung năng

Pháp: pulsion;

Anh: Drive;

Đức: Triebe

Tức xung lực có tính bản năng, thôi thúc con người tìm thỏa mãn những nhu cầu sinh lý cơ bản, như ăn uống, sinh dục.

Thỏa mãn những nhu cầu ấy, gây ra khoái cảm, cho nên gây ra ham muốn, tức dục vọng. Ngoài hai dục vọng cơ bản là ăn và sinh dục, tâm lý học ngày nay nhận có xung năng hung tính, con người và thú vật có bản năng công kích kẻ khác để bảo vệ lấy mình. Freud ban đầu nhận có hai xung năng cơ bản là xung năng sống và hung tính, về sau cho rằng hung tính thực chất là xung năng chết, thôi thúc dẫn đến những hành vi công kích kẻ khác và tự hủy.

Những khoái cảm do ăn uống, tắm rửa, sinh dục gây ra tuy khác biệt, nhưng dễ hòa nhập với nhau, chuyển hóa dạng này sang dạng khác, bù trừ cho nhau, thay thế cho nhau, có thể gọi chung là nhục dục, tức của “xác thịt”, tiếng Âu là libido.

Nhục dục không được thỏa mãn, năng lượng có thể đầu tư vào những hoạt động văn hóa mà xã hội đề cao, đó là hiện tượng thăng hoa (sublimation). Nhục dục bị dồn nén, tìm lối thoát qua những hành vi bất thường, biểu hiện bằng những triệu chứng rối nhiễu tâm lý.

(Tr 418 - từ điển tâm lý Nguyễn Khắc Viện, NXB Thế giới)

Ngoài vết đạn xuyên qua thái dương, chúng tôi còn phát hiện ra, nạn nhân chết khi bụng ứ giầy và chữ. Giải phẫu tử thi cho thấy, ở một góc bao tử của hắn còn có cả một vật bằng kim loại nhỏ có thể đã gây cho nạn nhân sự đau đớn âm thầm lúc sống. Sau khi banh mọi thứ ra dưới ánh sáng thì phát hiện đó là một chiếc chìa khóa nhỏ bé bằng sắt, hơi hoen gỉ. Nó bị mắc kẹt nên chưa kịp tiêu hóa cùng với đồng giầy mực in nhàu nát vì bị co bóp nhiều lần.

Chúng tôi đưa ra kết luận: nếu không chết vì vết đạn đục xuyên qua thái dương thì có lẽ nạn nhân cũng sẽ tự chết vì cái bao tử rách bầy nhầy như một cái áo dùng để giậm chân trong ngày mưa bão.

Theo giả định ban đầu, có thể kẻ sát nhân đã buộc hần phải nuốt chiếc chìa khóa ấy. Chứ không có ai ngu dại gì tự mình đi nuốt lấy một chiếc chìa khóa cả, cho dù nó được làm bằng vàng. Chưa nói, đó lại là loại chìa khóa sắt đã hoen gỉ và chỉ dùng để mở một chiếc tủ đã lỗi thời không còn hiện diện.

Xin nhắc lại, mọi kiểu cửa hiện nay đều đã rất xa lạ với loại chìa khóa ấy.

Đánh tráo bí mật

Với hành động triệt tiêu người thầy, hần không những không bị kết án mà còn được xếp vào hàng ngũ của những kẻ Thao Túng. Đó là một ngày mưa, hần bước chân đến trụ sở Bộ Thao Túng và được trao tặng bằng khen danh dự đã lập chiến công giết chết một con quái vật lớn nhất thời đại mà bấy lâu không ai dám đụng vào. Và trong hồ sơ chiến công mà tay nhân viên Bộ Thao Túng - bạn thân của hần - giới thiệu, đã có những diễn ngôn xưng tụng thế này: “Bạo lực tưởng đã không còn giá trị gì nữa trong một thế giới mà mỗi người đều có một vũ khí là tư tưởng. Tri thức đã trở thành một thứ hàng hóa sở hữu, một thứ - bạo - lực không ngừng chi phối chúng ta. Và ai sở hữu những chiếc chìa khóa đó chính là những người nguy hiểm cho thế giới, chống lại loài người. Và khi ấy, chúng ta hiểu rằng, cống hiến sẽ thuộc về những kẻ còn dùng đến kim loại để can thiệp vào não bộ con người, dập tắt những tham vọng tri thức luôn bùng nổ bên trong. Chúng ta cứu thế giới bằng cách sát hại tự do bên trong nó. Vâng, bằng bạo lực!”

Và cũng hôm đó, tại buổi lễ hoành tráng, chính kẻ Thao Túng (bạn hần) đã công bố bức thư lấy từ bao tử vị giáo sư Ăn Từ Điển, với nét mực nhòe nhoẹt, nó bao bọc chiếc chìa khóa gỉ sét đã qua nhiều đợt rửa vôi của men tiêu hóa, nhưng vẫn còn giữ những dáng chữ phóng túng

viết bằng thứ bút bi rẻ tiền loại sản xuất cách nay đã lâu. Nội dung bức thư tuyệt mật ấy như sau:

Trong lúc bọn trẻ đang say sưa mài mòn nhau trong những bồn tắm, thì chúng ta lại đi tìm những chiếc chìa khóa đặt sau bàn thờ một thế hệ. Và tôi đã tìm ra. Tôi sẽ phải sở hữu như một tặng vật thời đại mà chính tôi cũng đã đánh rơi trong suốt cuộc đời ăn giấy mực (với nghĩa hấp thụ sinh học thực sự) nhưng chẳng thể làm gì với chúng. Ô, chiếc chìa khóa không còn tra khớp vào bất kỳ ổ khóa nào trên thực tại, không còn mở được bất cứ một cánh cửa nào. Nhưng nó vẫn là thứ kỷ vật mỗi ngày chúng kiến chính sự gỉ sét và mài mòn của thời gian.

Thành khẩn xin lỗi đôi bạn trẻ nếu tôi có làm hoang mang hay gián đoạn quá trình mòn hóa của các bạn. Hãy ngồi đó, trong vũng nước bì bõm và đê mê trong khoái cảm tự mài mòn mình. Còn phần tôi, tôi sẽ cướp lại kỷ vật này và mở cánh cửa trong cung lòng và tâm thức đầy tuyệt vọng. Những trang tự điển, những mực từ và tri thức không biến thành cút. Nó phải được mở banh ra như một hành vi giải hoặc trước khi đi đến giai đoạn rốt cùng của tiêu hóa. Chiếc chìa khóa sẽ len qua lớp men trao đổi và thành ruột ươn tởm để chọc thủng cái thâm sâu từ lâu đóng kín ngột ngạt của mớ tri thức không trao đổi được. Nó sẽ nổ bung bằng một xung năng hung tính tự hủy hoại để mặc khải mọi thứ bí mật bấy lâu.

Thưa các bạn trẻ, hãy tha thứ cho sự bất tử của tôi nếu sản phẩm tiêu hóa từ những pho sách từ điển, những giấy và ngôn từ, tri thức và sự suy nghiệm bấy lâu đóng kín bống một hôm bốc mùi trước thế giới tươi đẹp của các bạn.

Và các bạn sẽ mong lại tìm thấy trong mớ hỗn độn một chiếc chìa khóa đã được bảo bọc, làm mới. Như cách con trai ngậm một hòn sỏi nhỏ trong vết thương của mình để làm ngọc. Các bạn sẽ tra vào những ổ

khóa và tìm cánh cửa cho mình thay vì hoang phí thời gian vào việc tự mài mòn và sống trong nỗi âu giằng xé vì lo không giữ được những kho tàng truyền thống đóng kín. Các bạn sẽ bắt đầu những hành trình mở khóa thay vì nằm lo lắng đám da chết sẽ loang ra trên từng khuôn mặt, khiến cho mỗi nụ cười trở thành một vùng nghĩa trang hoang vắng. Đây không phải là một bài học đạo đức đâu. Nếu giả như ai đó xem đây là một bài học đạo đức và tôi là kẻ tử đạo thì hóa ra việc khóa trái cánh cửa ăn mòn những kho từ điển, nuốt trôi hết mớ học thuật đồ sộ của tôi bấy lâu chỉ là một việc làm gàn dở và quái đản đến mức phù phiếm mà trong chuỗi sống của mình, tôi chẳng còn đủ sức nhận ra.

Sự thoái hóa, vùng nghĩa trang tàn lụi nhất, đáng sợ nhất không đến từ trên những tế bào da. Những từ lữ virus mà cơ thể tự sinh và chưa đồng thời tìm thấy đề kháng nào có quan trọng cho bằng là nỗi suy vong thực sự - sự mất kết nối giữa các thế hệ, sự tiêu ma của lòng thiết tha tương lai thể hiện ở việc cắt đứt mọi nhu cầu trao truyền!

Tôi sẽ bị giết bởi một kẻ đòi lại chiếc chìa khóa. Đó là việc hấn cần phải làm. Để tham gia vào chuỗi diệt vong của những kẻ đứng vào hàng ngũ Lũng Đoạn. Những kẻ Lũng Đoạn Thế Hệ. Những tên Lũng Đoạn Thời Đạt đó sẽ biết cách làm gì để mọi chiếc chìa khóa trao truyền bị mất tác dụng. Bạn sẽ bảo việc đó chỉ mới phát sinh về sau? Không, thực chất việc ấy được mặc định ngay từ đầu văn bản này. Và nó sẽ là cái kết bi thảm, đáng sợ nhất mà các bạn đang đối diện. Trong không gian khuếch đại của truyền thông, con người ta luôn khổ sở vì những cuộc theo dõi, đeo đuổi và dằn vặt trong trạng huống bị can thiệp, truy bức, truy nã.

Tôi còn biết gì khi sản phẩm của mười tám cuốn tự điển và hàng trăm vạn bản sách trở nên không cứu vãn được sự sợ hãi u uẩn của mình

*trước thực tế - một thực tế nghĩa đen đang ngày càng cận nguồn mọi
ngữ nghĩa.*

*Khi bạn đọc những dòng này thì chiếc chìa khóa mất tác dụng vì nó
đã bị phủ lên, làm gỉ sét bằng một lớp men dày và những từ ngữ trên đã
chứng minh rằng, chúng chết vì mất nghĩa.*

Vô dụng và vô nghĩa. Tôi chết. Hãy nhớ cho.

Nguy cơ từ một trật tự mới

Trong một thị kiến xảy ra lạ lùng và choáng ngợp. Bạn thấy Aristote
ngồi cạnh Platon, Socrates ngồi cạnh Heldegger, Trang Tử, Lão Tử bên
cạnh Aithur Schopenhauer, Kant, Heraclitus ngồi bên Nietzsche và phía xa
kia, Jesus ngồi cạnh rất Đạt Đa, Mohamet, Đức Phật cạnh Zarathoustra...
Cả gian phòng được thắp sáng bởi thứ ánh sáng trên các vầng trán của
họ. Trong đồ nát, bạn nghe thấy tiếng họ rì rầm bất tận giữa những kho
sách điệp trùng. Rì rầm trong đồ nát và không còn quan tâm đến điều gì
đang xảy ra ở cánh cửa hay sự xuất hiện của người lạ, là bạn. Như thế,
sự cầm tù này đã trở thành bình thường hóa với họ. Không còn lạ lẫm gì
nữa. Họ đã an phận với đời sống rì rầm trong không gian này.

Và bạn là tên gián điệp cảm tử luôn đứng ngoài cánh cửa ấy. Bạn
sẵn sàng bấm mật lệnh để cả gian phòng ấy nổ tung trong chốc lát.
Nhưng có khi từ trong bóng tối của góc khuất gian phòng, bạn gặp lại
hình bóng người cha ngồi gò lưng trên chiếc bàn hẹp, giữa một rừng sách
cũ ẩm mục. Mục kính dày và nặng muốn kéo ghì một cơ thể đang teo
tóp, thu nhỏ lại, và sắp sửa biến mất. Rồi những tràng ho khản đặc kéo
dài. Thời gian đi từng bước đều bằng tiếng kim đồng hồ trên vách. Tất
cả những gì đưa vào trong gian phòng ấy đều gọi đến một cảm giác cũ
nát, sập xệ, đồ nát, hoang phế, bỏ rơi.

Còn xấp giấy từ những cuốn từ điển tâm lý, triết học, ngôn ngữ vẫn
bong lên dày cộp, chất trong các học tủ gương nhám bụi. Chúng dường

như không ngừng nổ ra. Riêng chủ nhân của nó thì thu lại theo tiếng tíc... ting... tíc... đều đặn của kim giây.

Và ở phía xa, một cánh cửa màu đen có một ổ khóa hoen gỉ. Chưa ai được phép mở nó. Đến nỗi bạn quên mất chức năng của nó là cánh cửa, từ lâu, nó được ngâm mặc định chức năng như một bức tường. Một bức tường làm lì cất giấu phía sau nó có thể là cái trống rỗng hoang lạnh có thể là nỗi chất chứa u hoài không mong đợi hay phảng phất. Một thế giới rì rầm kín bưng. Một thế giới mất bóng hoàn toàn.

Và bây giờ, bạn vẫn là gián điệp đứng bên ngoài cánh cửa ấy, truyền tin về Bộ Thao Túng. Bạn rơi vào tình trạng không chọn lựa, trở thành kẻ giám sát vừa là anh hùng. Bạn đang cố gắng hiến cho họ để thoát khỏi một bản án chết treo lơ lửng mà họ sẵn sàng chụp xuống đầu bạn. Bạn là con tin và dần trở thành một cánh tay đắc lực của họ. Họ không muốn chặt đứt cánh tay ấy. Vì nó, cánh tay của bạn, dám làm một cách công khai những điều mà họ không dám làm. Họ cũng không muốn thừa nhận cánh tay ấy. Vì chỉ nó mới có thể thực thi những điều mà họ nung nấu trong ý nghĩ. Nó đã giết người. Giết con quái vật, theo cách nói của họ! (Hahaha!)

Nó đã giết người bằng cách tự mài mòn, bằng cách cầm lấy súng, bóp cò và thọc dao nhiều lần trên một xác chết không còn đủ sức kháng cự mà họ đã gán nhãn quái vật. Và nhất là, từ nay, nó có thể có mặt ở những nơi được chỉ điểm nhạy cảm nhất để truyền tin về trung tâm những chi tiết hành vi xác thực. Ví dụ: “Hôm nay Socrates đã để lại rất nhiều giấy, hầu hết là tản văn nói về sự truy vấn”, “Bữa nay, John Locke tuyên bố về xã hội dân sự và nền dân chủ”; “Xin báo cáo! Karl Marx vừa nói về cái không có gì để mất của những người vô sản - đó là xiềng xích của chính họ!”, “Nguy hiểm rồi! John Stuart Mili vừa tôn vinh về tự do cá thể phân biệt với tự do bầy đàn!”... cũng có khi bạn chỉ truyền về

trung tâm một thứ nghĩa đen dễ dãi và thứ nghĩa đó được giải mã, suy diễn một cách qua loa trước khi có kết luận và chỉ đạo hành động ngược trở lại. Ví dụ: “Nietzsche vừa giết một con lạc đà!” hay “Ludwig Wittgenstein vừa báo rằng chúng ta không thể hiểu nổi một con sư tử nếu nó biết nói. Ý gì đây?”...

Hãy xem các triết gia đang đội mũ sống dậy và bằng cách rì rầm trong bóng tối, họ đã tham gia vào quá trình tàn sát nhau như thế nào!

Hãy xem, vì viễn cảnh tư tưởng là ở đây.

Cái ý nghĩa việc làm của bạn là thế này:

Tất cả đang được nhập liệu. Ngữ âm của bạn đã đi vào một chiếc máy mã hóa thành những dòng sóng lên xuống, phiên ra thành những tiếng títt títt tè tè, tè tè, tè títt tè, té tè títt tè tè... bên trong ổ dữ liệu truyền đến mai sau. Nó được bảo quản thật chặt trước nguy cơ hoang hóa của thế giới, trước sự đe dọa của những kho bom nguyên tử có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, xóa sổ toàn bộ các nền văn minh địa cầu.

Bây giờ đây. Bạn nhớ, bạn là cánh tay. Một cánh tay thì không cần có suy nghĩ. Chỉ cần cơ bắp và tủy sống, không cần não bộ. Nó yên tâm và tin rằng: chính nó được điều khiển bởi một não bộ nằm khá xa để hành động và phản ứng nhưng thực ra đó chỉ là ảo giác. Chỉ là tủy sống nối dài tủy sống mà thôi. Và điều đó làm cho bạn nhẹ lòng vì không phải nghĩ đến việc cần thiết thực sự phải sở hữu chiếc chìa khóa vạn năng kia. Hoàn toàn không cần thiết. Có chăng, đó chỉ là cái cớ công khai để kết tội và giết chết một con người.

Rốt cuộc, mọi cánh cửa không còn là chỗ mở ra những vùng trời suy tưởng hay đem lại những ký ức, tự vấn hay day dứt. Cái chết của những con người lạ lùng như vị giáo sư Ăn Tự Điển hay cha của bạn đều diễn ra trên những cái cớ rất đê hèn của những kẻ như bạn. Ở đó, mọi cánh

cửa đều có thể trở thành một lá chắn để bạn ẩn nấp và nung nấu an toàn nhất sau những cuộc thanh trừng.

Bạn chỉ trừng phạt, giày vò mình khi thực hiện hành vi cùng với người tình nằm trong bốn tấm một chiều về, tham gia quá trình tự mài mòn. Và ngay cả trong lúc ấy, bạn cũng luôn ý thức nghĩa vụ của mình: truyền tin về Bộ Thao Túng. Những tin được truyền đi ngày càng lạnh lùng: “Xin báo cáo: tôi đang mài mòn đến lớp thứ 9 của cơ nhục. Phần tiếp theo là xương. Và sau đó là tủy.

Và sau đó...

là bụi vũ trụ!”

Bạn biết mình đã tham gia tiến độ tự mài mòn đến ngưỡng khởi nguyên.

Chữ bay

1.

Hôm đó, chúng tôi vào nhà sách và Linh đã bất ngờ tru lên những hơi dài, khiến cho đám nhân viên bản vệ đến tóm cổ nó quăng ra ngoài như quăng một con nhái bén, mặc dù tôi hết lời cố giải thích rằng: Linh không phải là người điên.

Nằm dưới gốc cây trứng cá với vài vệt xước ở khuỷu tay, nó vẫn thất thần: “Tao thể là tao thấy chữ bay!”. “Hả? Mà điên à? Mắt mày bị gì vậy?”... “Không, tao thấy thật mà. Mày coi kìa...” - Nó chỉ tay vào trong nhà sách. Một vài người đứng quanh tò mò cũng đổ dồn mắt vào cánh cửa và dãy hành lang kính sáng bóng trùng trùng những kệ sách rồi lại nhìn nhau. Họ lắc đầu, “Tôi không thấy gì. Tôi đâu thấy gì...”. “Tất cả mọi người ở đây nào thấy gì! Bộ mọi người đui chắc? Mày làm sao vậy chứ?”. “Không. Mọi người bị gì vậy chứ? Chữ bay từng đàn. Đó, nó chao lượn qua cánh cửa. Nó bay tràn ngập không gian. Kìa!”

Lần đó, Linh vào nhà thương điên theo nguyện vọng của chính nó. “Chắc tao bị tâm thần. Tại sao tao lại thấy sự vật thế giới khác với mọi người nhỉ? Vậy là tao không bình thường rồi. Hoặc giả mọi người đều trở nên bất thường giống nhau. Dù sao, nhà thương điên cũng chỉ dành cho những kẻ cá biệt, không thuộc về đám đông, không chắc rằng hẳn ta có vấn đề. Mà sao tao lại biết là tao đang không bình thường? Khi đặt câu hỏi ấy có nghĩa là tao đã xác định về sự thực trặc của mình. Một suy tư triết học đó à?” Tôi bưng đầu, bịt tai: “Thôi, mày đừng lý luận kiểu đó

nữa. Tao nổ não bây giờ. Vào đó, cố *tự tập* một thời gian rồi trở về lấy vợ cho nó xong. Chắc mày bị rối loạn thần kinh. Mày bỏ bớt sách vở đi được không Linh?”

Linh gật đầu và bước chầm chậm vào trong khuôn viên xanh, nơi có nhiều người mặc pijama trắng đi lại lờ mờ như những bóng ma. Rồi dường như những câu hỏi luẩn quẩn vẫn còn vờn vo trong đầu của nó, nó quay lại cười: “Mày vẫn không tin là có chữ bay hả Tự? Chữ bay thật đó. Chính tao thấy. Tao không nói dối đâu.”

Tôi nhìn nụ cười lạc thần của nó, rồi đáp: “Không. Tao không tin. Chào mày!”

Linh mặc một bộ pijama và đi lại cùng với những cái bóng trong khuôn viên xanh có mấy bờ cỏ và một số ghế đá cũ. Mày cứ về trước đi. Tao ở vài hôm tĩnh lặng rồi quay về coi mọi thứ có khác hay không. Tôi hỏi với theo: “Mày liệu có bỏ được sách không? Nếu chịu không nổi thì cứ điện cho tao. Còn mấy cuốn triết bữa hôm tao mượn của mày, Hình như là Martin Heklegger?”. “Không. Tao sẽ bỏ được sách - nó dứt khoát, sự dứt khoát hiếm thấy với sách “đừng nói chuyện sách với tao. Thật hãi hùng”. Tôi nghĩ: “Nó dứt khoát với sách như thế thì cũng yên tâm rồi! Thật đáng thương!”

Tôi thấy nó bước hăng chân qua một lối đi trống trải. Rồi từ cái ghế đá thứ ba bên vạt cỏ có vài chậu kiểng, một đám đông vài ba người mặc pijama trắng tự tập chỉ tay lên trời như thể có kẻ trong số họ đang rao giảng về một điều gì đó cao siêu nào đó đang hiện hữu trên những vầng mây - có thể là một thứ tôn giáo mới mà cả nhóm đều nhận thức, xác tín, hướng lên, rồi tất thấy cùng chỉ tay theo. Tôi thấy Linh tần ngần, lướt qua vạt cỏ. Đến gần họ. Rồi vài ba con người trong nhóm ấy cũng bay theo nó.

Trong khuôn viên bệnh viện tâm thần. Những bộ pijama trắng đi không chạm đất. Họ bay. Lạ thay. Trong khi bay, họ sẽ cụp ngón tay trở vào bất cứ đâu họ muốn.

Ai tin thì tin.

2.

Năm đó, chúng tôi mười tám tuổi.

Tôi được đẻ ra trước nó tám tháng.

Ba tôi và mẹ nó xưa là đồng nghiệp làm chung ở thư viện huyện. Nghe đâu ngày trước hai người cũng có quen nhau, lúc định lấy nhau thì ba tôi lỡ làm cho một độc giả nữ xinh đẹp có bầu. Độc giả nữ xinh đẹp ấy chính là mẹ tôi sau này. Buồn tình, sau khi chia tay ba tôi ít lâu, cô thủ thư nhu mì, có đời sống âm thầm buồn tủi đã đi đến hành vi quan hệ tình dục trong công sở (cụ thể là dưới giá sách triết học chính trị, ở chính vị trí mà cô và người tình cũ thường cuồng nhiệt trong những giờ vắng độc giả) với một ông thanh tra văn hóa. Có lẽ cô vẫn chọn tư thế đứng khi đồng ý thực hiện hành vi tể nhị đó, dưới ánh sáng tự nhiên của buổi chiều mùa đông hiu hắt xuyên qua những lá chắn mỏng tanh của cái cửa sổ đầy mạng nhện. Và cũng phải nói rằng, về mặt tâm lý tình dục thì cô thủ thư dịu dàng chính là kẻ động tình, quyến rũ trước. Còn gã thanh tra văn hóa chỉ là một kẻ đáp ứng trong bị động, một nô lệ hiền lành trong vụ bê bối này. Ba tôi nói, cô ấy có mùi chồn hương ở dưới nách. Và trong một số bối cảnh, cái mùi ấy có thể khiến cho những thằng đàn ông chung thủy nhất với vợ cũng phải trật quần phạm tội. Mà cũng chẳng phạm tội gì. Đàn ông đàn bà và bối cảnh ái ân luôn là một chuyện tự nhiên, khó cắt nghĩa ở phạm trù đạo đức học.

Hành vi bùng phát ẩn ức ấy đã bị ba tôi bắt quả tang. Sau khi làm một tờ đơn kiểm điểm dài ba trang tường thuật lại vụ việc gửi cho giám đốc thư viện (cũng là chính ba tôi) xem xét, thì cô thủ thư sắp bước qua tuổi ham muốn và ẩn ức ấy bước vào thời đoạn chẳng mấy huy hoàng: làm mẹ - có thai, sinh ra thằng Linh.

Nhưng không được ông thanh tra kia cười. Đơn giản là vì đàn ông chẳng ai bỏ qua cơ hội được sung sướng khi mọi thứ đang sẵn ngập mặt. Cái gì cứng thì cứng, cái gì ăn thì ăn, đâu ra đó; đánh đổi thực tế thì không dễ dàng chút nào. Hẳn, kẻ bị động truyền giống trong vụ này đã có vợ hiền con ngoan. Hẳn thể rằng, nếu vụ việc vỡ lở thì không phải chỉ hấn mất chức mà cả cuộc đời cô thủ thư cũng chẳng ra cơm cháo gì. Thế nên, sự việc luôn dừng lại ở hướng xử lý nội bộ. Dĩ nhiên là với sự mã thượng của một giám đốc, ba tôi sẽ tha thứ và coi như đây là cái cách mà ông lấy lại hình ảnh với người tình mình từng bỏ bê và phản trắc trắng trợn trong quá khứ.

Chuyện dài dòng, éo le là thế. Nhưng nó được kể tóm tắt khoảng bốn câu. Sau ròng rã mười tám năm trời, vụ việc được tóm tắt trong bốn câu không mang một màu sắc hay gợi lên cảm giác tẻ ngắt nào:

“Con với nó hãy xem nhau như anh em. Vì ba từng yêu cô ấy. Mẹ từng cướp ba từ hốc nách có mùi chồn hương của cô ấy. Và ba từng giăng cô ấy ra khỏi tay thằng cha thanh tra văn hóa phì nộn kia...”

Chỉ có thế. Thật bình thản. Từ khi li dị với mẹ, ba tôi vẫn thường sang nhà thằng Linh uống nước trà. Khi ấy tôi và nó đang ngồi ngoài vườn nói chuyện triết học. Nó thích Jiddu Krishnamurti. Tôi thích Edgar Morin. Nó thích chiêm nghiệm và khám phá sự tĩnh lặng của nội tâm. Tôi lại thích những vấn đề thuộc về tâm nhìn thế giới, một thứ triết học phức hợp liên ngành đầy mới mẻ. Khi chúng tôi đang nói về việc xây dựng một mặt đất con người sống chung bằng tình yêu và sự tha thứ, tôn trọng những khác biệt văn hóa và nhất là biết chăm chút cho sự giàu có nội tâm của mình thì bất giác thằng Linh nói: “Mày hãy nhìn lên chùm phong linh trên nóc nhà kia. Ông già mày và bà già tao đã làm cho chúng giãy giụa khủng khiếp bên trong! Hãy nghe, họ đang làm trò mèo với nhau. Tại sao lại như thế nhỉ? Tại sao sự ham muốn lại bùng phát ở bối

cảnh này nhỉ?”. Mắt nó hoang mang. Tôi trấn an nó: “Có thể là do sức đẩy của cái... siêu tôi. Mà này, nói một cách không cần tiến triết học thì, rất có thể tình hình này mà với tao là anh em!”. “Điều đó không là quan trọng. Tao lấy làm lạ là ở tuổi đó, họ còn sung sức và rất tập trung cho những mục tiêu rất cụ thể. Còn tao với mà chỉ biết đọc sách và ngẫm ngợi, chả có mục tiêu đéo gì trong cuộc đời. Mà nghe xem, họ đang trút bỏ phạm trù nội dung của ý thức, trút bỏ cái tôi để yêu trong tánh không. Họ đang thiền một cách vô úy theo lý thuyết của Kris...” Thăng Linh nói, mắt vẫn nhìn lên chùm phong linh đang kêu ling đing, ling đing, bí mật. Tôi thấy nóng ở trong quần. Tôi nghĩ Edgar Morin có lý khi cho rằng, với cả con người đập phá siêu hình thì vấn đề hang động (dĩ nhiên, hang động ở đây nên hiểu trong viễn tượng Platon) vẫn còn đó.

Tôi và thăng Linh đánh trần, nằm ôm nhau ngủ dưới gốc cây trướng cá. Thi thoảng, bàn tay những ngón lùn của hắn vuốt trên da lưng nhẩy mồ hôi của tôi. Tôi vẫn khéo lo gỡ bàn tay của nó bỏ xuống chim của mình. Và nó cứ để yên ở đó. Chúng tôi chẳng biết làm gì với sự xao xuyến và chút thèm muốn len đi trong cơ thể. Cổ họng tôi nóng bỏng, lắng tai nghe buổi chiều trôi qua như một giấc mơ. Một giấc mơ chung của hai đứa con trai mười tám tuổi không nghề nghiệp gì ở một thị trấn được bao bọc bởi bốn bề là núi. Thì lạ gì những giấc mơ không hình hài. Chúng để lại trong trí nhớ những cảm giác mơ hồ hiu hắt khó định danh.

Chúng tôi đã gần gũi với nhau như có một sự định đoạt nào đó. Trong giai đoạn mà thực tế tình cảm giữa ba tôi và mẹ nó đang diễn ra rất phức tạp.

Mẹ tôi vài lần trở về nhà và thấy trên tường treo một bức ảnh thời con gái của cô thủ thư xinh đẹp, bà đã lẳng lặng rót nước lạnh uống mấy ngụm, xong tự tạt chỗ nước còn lại trong ly vào giữa mặt mình. Và tôi

đồ rằng trong đám nước bám đầy da mặt bụi phấn son của bà, đã không có giọt nước mắt nào hòa lẫn. Tất cả đã muộn rồi. Mẹ tôi đã đâm đơn ly dị trước và tôi đau đớn biết chừng nào khi nghĩ rằng, bà không còn chung thủy với cha con tôi nữa.

Nhưng phạm trù chung thủy thật mơ hồ. Đó là điều mà hầu hết các học giả đều chấp nhận đời sống khổ hạnh, có thể phung phí trong trải nghiệm tình dục nhưng keo kiệt trong việc đi đến hôn nhân. Họ thật sáng suốt khi chọn lựa chung thủy với chữ nghĩa học thuật chứ không chọn chung thủy với người khác giới, cụ thể là đàn bà. Ba tôi không phải là một người sáng suốt. Mẹ tôi đã có một mục tiêu thực dụng nào đó. Đồng lương giám đốc thư viện mười chín năm nay của ba tôi vẫn thế. Luôn ở mức rón rén với thời giá dù nền kinh tế đang lạm phát hay để thối, đóng cửa kín bưng hay mở cửa toan tính hoành tới cỡ nào. Ba tôi vẫn co người về phía trước, đạp xe từ nhà vượt mấy con dốc đến công sở. Mười chín năm với thứ nhịp chậm đều, nhịp chuẩn *tempo giusto* trên khuôn nhạc bát nháo thanh âm những động cơ, những phương tiện di chuyển đã lên đời bóng loáng. Mặc. Dường như ông không thèm nghe, không thèm nói, không thèm thấy xung quanh. Con đường từ nhà tôi đến thư viện ngày trước ếch nhái kêu oăng oăng nay đã phong tỏa bởi những tòa cao tầng, phố mới, trụ sở tập đoàn. Ông giám đốc thư viện vẫn chẳng hề hấn bận tâm. Trong khi đó, những dây xanh dây đỏ trên thị trường chứng khoán đã biến mẹ tôi thành một người lao vào cuộc sống ảo. Nơi vận mệnh, túi tiền của chính mình không được quyết định bởi mình mà bởi những nhà chính trị, thương gia, những tay tư bản bên kia bán cầu. Mẹ tôi nhìn cái cảnh các sà-lông chứng khoán phố Wall bên Mỹ người ta gào thét ôm nhau hay vò đầu bứt tai trên bàn tin tài chính thời sự với một trái tim phập phồng đầy cảm hứng. Còn ba tôi thì cười khẩy vô cảm: “Sao thiên hạ điên quá? Rồi họ sẽ chết sặc vì màu của những con số sao?”

Ba và mẹ tôi đã không gặp nhau trên một hệ thời gian.

Suốt mười tám năm trời, ba tôi nuôi bảy con vẹt. Và bảy con vẹt rất cục đều giống nhau ở một điểm: chúng để lại một tiếng kêu thất thanh: “An! An...” - tên của mẹ thằng Linh trước khi bị vật lông bởi bàn tay móng nhọn Hoạn Thư của mẹ tôi. Nghĩa là khi chúng đã biết há những chiếc mỏ đỏ kêu gào tên người đàn bà ấy, thì mẹ tôi trở thành kẻ phản Phật sát sinh. Tôi và ba đã bảy lần nâng niu xác chim ngồi nhìn nhau khóc nhưng rồi đâu lại vào đó. Và sau cái chết của con vẹt thứ bảy thì ba nói với tôi: “Không nhất thiết phải nuôi chim. Tiếng nói giấu trong nội tâm là tiếng nói chẳng bao giờ bị giết chết được. Nó vượt lên trên sự dã man của sức mạnh cơ bắp và hận thù!”. Ba tôi trầm ngâm, nhắm mắt, hít một hơi thở dài. Khuôn mặt tĩnh như một đạo sư vừa truyền trao bí kíp gì đó cho kẻ đồ đệ ngu muội nhưng được cái nhiệt tình. Và tôi hiểu rằng, trong trái tim ba tôi vẫn còn những tiếng kêu tên “An! An...” của con vẹt thứ bảy.

Sau mỗi con vẹt bị giết, tôi vẫn phải giải thích với mẹ rằng, loài chim vô tri, chẳng biết hận thù nơi con người, cũng chẳng biết sự ghen tuông của chúng ta. Sao mẹ không nghĩ rằng đang kêu lên “Ăn! Ăn...”. Sao mẹ lại giết nó? Mẹ tôi xù lên như một con gấu rừng già nhiệt đới: “Cha con nhà mày coi tao chẳng ra gì. Chuyện kệch cỡm lố bịch trước mắt như thế mà mày còn bênh ủng. Mày có thấy mẹ khổ không Tự? Mười mấy năm nay, ông cứ sống trên mây. Ngày thì ở thư viện với bà An. Tối về lại dạy con chim gọi tên người ta như vậy... Con đờn bà nào chịu được! Tao biết cả vị trí dưới cái kệ sách nào họ chùng lén vụng trộm với nhau nữa là. Mày cứ lớn lên đi rồi hiểu nỗi lòng của mẹ. À, mà thôi, mày cũng là đàn ông con ời. Đàn ông bọn mày đều chẳng bao giờ chịu hiểu một cái gì ngoài cái thói hờ đâu rậm rật đó...”

Khi ấy, bản tin chứng khoán trên tivi đã kéo mẹ tôi ra khỏi xúc cảm lâng lâng bi đát ấy bằng một mẫu tin đầy âu lo: - Phố Wall kết thúc phiên giao dịch hôm qua chẳng những không tăng mà còn giảm mạnh, chỉ số Dow Jones rớt từ 157,47 điểm xuống còn 10.325,38 điểm, tổng thống Bush đang kêu gọi nỗ lực quốc hội giải cứu tài chính Mỹ...

Tôi vẫn đứng tựa cột khóc. Tôi bị xúc phạm. Nhưng trong tôi dấy lên một lòng thương, một sự đồng cảm. Tôi thương những con chim chết đói thế nào, tôi thương mẹ tôi như thế ấy. Nhưng có gì đó làm tôi không thể gần bà.

Đó chỉ là những cung bậc buồn của một bản giao hưởng được chơi bởi quá nhiều thứ nhạc cụ, trên mức cần thiết, để chỉ nói một trạng thái tâm hồn quả sức giản đơn. Nói đúng hơn, thực tế cũng không đến nỗi nào. Tôi vẫn nhìn mẹ với đôi mắt đầy ngưỡng mộ, một người phụ nữ nhanh nhẹn, luôn vội vàng và không ngừng nỗ lực đem lại cho gia đình sự sung túc. Tôi hay suy nghĩ về cái công việc thầm lặng nhưng đầy lý tưởng của bà suốt hăm mấy năm trời luẩn quẩn với cái phòng đọc đầy những sự cố và ám ảnh quá khứ. Mớ sách cũ ở đó cũng được thay thế bằng một mớ sách cũ khác. Nó cứ chất đống lên trong hốc tối ẩm thấp từ những chuyến bổ sung, rớt về ngân sách rỉ rả hàng năm. Ngày càng ít người lui tới. Cái phòng đọc ngày xưa hoành tráng trong mắt tôi nay đã thu lu bé nhỏ và buồn tẻ trong hốc xó của một khu phố đang xây dựng rộn ràng, đi đâu cũng thấy vôi vữa, công trình và biệt thự của quan chức, ông nọ bà kia đua nhau mọc lên.

Thời buổi khấm khá, người ta bỏ tiền triệu mua sách bìa cứng về nhà chưng, làm cho nội thất toát ra vẻ tri thức, chẳng ai bỏ thời gian vào ngồi trong cái thư viện xập xệ, mốc thối, nơi chỉ một giám đốc tóc bạc ươn lười và một thư hồi xuân ngồi nhìn ánh sáng xuyên qua những lá thép cửa sổ như một pho tượng buồn sót lại của thời gian.

*

Khi ba mẹ chia tay nhau, tôi mới thấy rằng, điều đó tốt cho cả hai. Vì như đã nói, họ luôn trật hệ thời gian. Trong cái thế giới này, có lẽ họ chưa từng gặp nhau mặc dù thể xác bên nhau, ăn, ngủ, làm tình, sinh con với nhau. Và tôi chỉ là một viên sỏi rớt ra từ cái kẽ nứt vô tình nào đó trong muôn vàn va chạm mông lung này. Tôi rớt ra một cách hỗn nhiên và chưa từng đặt dấu hỏi cho sự có mặt lạnh lùng, lạc lõng của mình. Cho đến khi gặp thằng Linh, tôi mới thấy rằng, hóa ra việc đọc sách cũng làm cho mình có anh em, có tình thân, có bằng hữu, giấc mơ và cái gì đó mơ hồ tựa khoái cảm. Nó đã không còn là những chuyến đi cô đơn thăm thăm chẳng về đâu. Nó không còn là một sự mê đắm mù mịt trong hốc tối của chính mình.

Thằng Linh nói rằng, cho tới khi tao vào trong bệnh viện tâm thần, vẫn có nhiều người đàm đạo về sách vở. Tôi không tin. Nó nói, dân triết trong đó nhiều lắm; dân triết hiện diện khắp nơi. Rằng, thực chất thì cuộc đời này mới điên cuồng, còn những người trong đó rất sáng sủa và minh triết. Ấy là nó đã có kinh nghiệm vào đó thăm vài ông bạn già một vài lần. Nó làm cho tôi tin là thế. Tôi ngưỡng mộ cái thế giới trong lành ở sau bức tường đó. Cũng có thể đó mới chính là thiên đường cho niềm say mê này.

Không như ba tôi, việc đọc của ông diễn ra một cách kiên trì, lặng lẽ và chỉ để quyết định ký hay không ký vào một tờ đơn dài ngoằng ngoằng danh sách những tên sách cũ mèm lạc thời, ví dụ như: *10 bí quyết nuôi heo sớm xuất chuồng*, *Phân bón và những vấn đề cần biết*, *Cẩm nang tuyên truyền kế hoạch hóa gia đình ở cơ sở* hay một cuốn mà ba tôi rất lấy làm tâm đắc đó là *Hỏi và đáp về sinh lý thời kỳ tiền mãn kinh*, *Chuyện ấy, Vợ chồng nên biết...* Tôi đã đi qua đi lại trước mớ sách của

ba và xác nhận lại rằng, công việc ông đang làm cũng là một sự chấp nhận theo đuổi đam mê. Tôi nói:

- Con không thấy người ta đến đọc nhiều như trước!

Ba nói:

Nhưng nhiệm vụ nâng cao dân trí không được bỏ lỡ. Chỉ cần mỗi tháng có ba người đến đọc sách nuôi heo thì có nghĩa là chúng ta đã tăng cường nhận thức cho ít nhất ba gia đình.

Đọc sách ở thư viện của ba thì chắc người ta chưa làm được gì đã thấy mất một khoảng thời gian phi lý... Cái kho sách ngày càng cũ kỹ, đến nuôi heo giờ người ta cũng đâu còn dùng cám đâu ba ơi.

Ba tôi không tự ái, ông đến gần, ngồi xuống trước mặt và nhìn thẳng vào mắt tôi:

Con nghĩ vậy sao? Ba cũng từng nghĩ vậy đó con. Nhưng cái thư viện này mà không còn mấy ông hưu trí đến, nó đóng cửa, thì cha con mình húp cháo. Xã hội tăng thêm hai hộ nghèo...

Tôi hiểu hình ảnh cô An và thằng Linh luôn đứng sau những dấu ba chấm lửng lơ ấy. Họ đã tồn tại trong những khoảng lặng của đời sống gia đình tôi mười tám năm nay. Họ sẽ vẫn đứng ở đó, nhìn chúng tôi. Trong lúc đó, mỗi người trong gia đình tôi đang nhìn về một hướng.

3.

Dù sao thì chuyện cũng đã qua. Mẹ tôi cuốn gói đi với một ông chủ sàh chứng khoán. Có lẽ họ đã tìm được một hệ thời gian nào đó chung. Ba tôi cũng có buồn vài ngày. Ông mở cửa tủ lạnh và ngồi đó hóng mát, huýt sáo vu vơ, không thuộc một cung bậc, tiết tấu hay giúp mừng tượng đến bản nhạc nào nhất định, ông ngồi đánh trăn, xo ro và thi thoảng bốc một ít nho tươi trong đó cho vào miệng nhai rột roạt. Nhai nho chua mà bình thản như cách người ta nhai nha một cái bánh ngọt.

Còn tôi ngồi bên bàn học, không sao tập trung được. Tôi nghĩ về mười tám năm dài chúng tôi đã sống như ba người hạn với ba tính cách hoàn toàn khác biệt trong căn nhà này. Tôi không hiểu điều gì đã gắn bó người ta trong cuộc đời này, khi mà sự độc lập đến nghiệt ngã đã diễn ra cả trong tình máu mủ, hôn nhân. Tôi nhớ đến những phút ân cần chăm lo hiếm hoi của mẹ làm cho tôi cảm giác hạnh phúc là cái người ta có thể dễ dàng có được. Tôi nhớ đến lời dặn dò duy nhất mà mẹ tôi dành cho đứa con trai có thiên hướng giống cha rằng, con hãy sống và hiểu mẹ. Và tôi cũng nhận ra sự tuyệt vọng của bà khi cái ý nghĩ đàn bà vẫn mách bảo bà rằng, đứa con trai của bà cũng chỉ là một thằng đàn ông đĩnh đoảng, sống trên mây, thiếu thực tế như chính người chồng sống như hư ảo của bà.

Tôi hiểu mẹ. Khi trở lại và tự tạt nước đá vào mặt mình. Tôi ôm chầm lấy bà mà khóc. Tôi cảm nhận sợi dây nối giữa tôi và mẹ là có thật. Thứ mà bấy lâu, với sách vở, có khi tôi trở nên lý tính và dăm ra lạnh lẽo. Sợi dây ấy đang bị rã đi bởi thời gian, xa cách và những ý nghĩ đầy thành kiến.

Rồi bà lại rời xa ngôi nhà. Bà nói, mẹ đã sai. Mẹ giết nhầm bảy con chim vẹt. Lẽ ra mẹ đã không nên ghen tuông như vậy. Chúng đói. Mẹ vừa hiểu ra chúng đói và đòi ăn.

Ba tôi trở về. Tôi bảo mẹ có đến. Ông hỏi lại, vậy à? Trông mẹ con thế nào? Tốt. Mẹ chỉ hơi buồn. Mẹ đã nhận ra bảy con vẹt ấy bị giết oan. Mẹ đã chế aspirin vào nước uống của chúng. Mẹ vẫn nằm mơ thấy chúng bay về bên cửa sổ hàng đêm, đậu theo hàng ngang và đồng thanh kêu “Ăn... Ăn...”. Tôi nói giọng hơi lả đi vì xúc động. Không sao. Mẹ không nên sống trong mặc cảm tội lỗi như vậy. Điều gì cũng sẽ quên.

Ba tôi móc áo lên tường và nằm khùm trên phản. Một dáng vẻ teo thất khổ hạnh, Một cơ thể sẵn sàng cho sự bốc hơi. “Không oan đâu con.

Chúng là những con vật gọi được ý nghĩ của ba. Chúng là những con chim biết gọi tên người. Ba muốn mẹ con không phải dằn vặt về chuyện ấy nữa. Bà nên thanh thản ra đi.”

Ngoài hiên ngập một màu trắng. Tháng mười. Những đợt gió thổi hiu hiu. Tôi vặn nhỏ đèn. Và mắt cứ nhìn ra cửa sổ chia bốn ô khung ngay gần.

- Ba có tin tức gì của thằng Linh không?

- Nghe nói nó xin ở lại trong đó. Cô An rất khổ sở. Bác sĩ bảo nó vẫn đọc sách và bây giờ còn cả thói quen đưa đầu vào dưới chụp đèn bàn, nhìn hàng giờ vào sợi dây tóc cháy sáng của bóng đèn và nói lảm nhảm.

- Vậy là sao?

- Nó tìm được mấy ông bạn mê sách triết. Nó đã thi đậu các khóa cơ bản để xuất viện. Nó hoàn toàn bình thường. Nhưng nó không thích trở lại ngoài đời. Có lẽ cái trò ngắm bóng đèn nói lảm nhảm chỉ là màn kịch mà nó bày ra để được ở lại trong ấy.

- Nó còn thấy chữ bay không?

- Ba không biết. Hôm nào con mua ít trái cây vào thăm, hỏi nó xem.

- Con hỏi thiệt. Có bao giờ ba nghĩ rằng cô An cũng là người lạ lòng không?

- Lạ lòng thế nào? Ba thấy cô ấy mạnh mẽ. Dám sống cho tình yêu và công việc, Hai mươi năm nay cô ấy vẫn ngồi ở góc đó. Phải yêu nghề lắm, phải chăm lo cho đời sống dân trí... văn hóa đọc...

- Thôi. Con không tin. Văn hóa đọc chỉ là những ngôn từ sáo rỗng. Ba có thấy cái thư viện một giám đốc một thủ thư của ba trở thành chỗ khép kín nhất của thành phố này không? Nếu thằng Linh khỏi bệnh, tội con vô đại học, ba với cô An biết lấy gì lo...

...

- Ba! Ba có nghe không?

Ba tôi nằm lặng như hồn đã thoát xác bay đến một cõi trời nào.

Đêm bên ngoài vẫn ngập trắng. Và gió quất vi vút. Thoảng mùi một cơn mưa nào đó, xa lắm. Tôi trở mình nằm úp mặt. Chiếc phản phẳng lì đã nhiều đêm làm tôi đau lưng ê ẩm.

Nửa đêm.

Tôi vẫn nằm nhìn bốn cái ô vuông đầy trăng trên cửa sổ. Ba vẫn ngủ say. Và thi thoảng trở mình, nói ầm ớ “An, sách đồ! Sách đồ!”

4.

Linh nói:

Mày thấy không, mẹ tao ngày càng trẻ. Trong mắt tao, hình ảnh lặng lẽ cam chịu và trong sáng của bà như một đức tính làm cho tao cảm phục đã không còn. Bà ấy đang sống cho sự ham muốn và dục vọng. Bằng mọi giá. Bất chấp tất cả. Điều gì đang xảy ra bên trong một bóng đèn đang cháy? Nó có đang chết dần như chúng ta? Cái chết đến từng ngày?

Tôi nói:

Tại sao mày không trở về. Rốt cuộc thì câu chuyện chữ bay là có thật hay không? Mày đã đánh lừa được tất cả mọi người. Mày giỏi lắm Linh à. Nhưng mày hãy nhớ, tương lai của mày không phải là ở nhà thương tâm thần với mấy ông bạn ngộ triết. Mày phải trở về ngay. Tao và mày đã lớn lên trong kho sách vô nghĩa ấy quá lâu. Cái kho sách tối tăm và cũ kỹ, nơi đầy mạng nhện và những cuộc vụng trộm mãi mãi là bí mật của người lớn kia, lại chính là nơi tao và mày được sinh ra. Mày hiểu không? Cái chốn hiu hắt mù mờ ban ngày như ban đêm ấy đã nhĩm vào cuộc đời của tao và mày, mày phải trở về mau. Phải bước ra bên ngoài mau.

Mẹ tôi nói:

Hãy vận tử đá ở độ lạnh vừa phải kéo mọi thức ăn đều có thể đông cứng. Một khi bị đông cứng thì tất cả các cấu trúc phân tử thực phẩm trong đó đã thay đổi. Vừa mất công rửa đông vừa ăn không ngon. Và đừng để ba con ngồi trước tử đá mở toang. Không tốt cho cái tử. Rất tốn điện. Và có khả năng ổng sẽ đông cứng như mớ thức ăn bên trong đó. Lúc đó linh hồn ổng không kịp về nhận lại xác phàm.

Ba tôi nói:

Người ta vẫn cố thể đọc sách dạy nuôi lợn làm sao cho mau chóng xuất chuồng với năng suất cao. Mục tiêu nâng cao... À, không! Con biết không. Khi con làm đàn ông, con sẽ hiểu điều gì mới là quan trọng trong đời. Và cả những điều không quan trọng có khả năng trở thành quan trọng. Con sẽ hiểu. Nó không quá khó.

Mùi chồn hương ở người đàn bà ấy đã mất đi. Nhường chỗ cho những kinh nghiệm và sự bùng nổ đường nét xảy ra vô tội vạ. Đàn bà là cả một điều bí ẩn. Ba luôn tự hỏi, vì sao lại như thế?

Cô An nói:

Mãi mãi, tôi là người đàn bà lặng im.

Và hình dung về tôi trong cái thư viện này, vẫn là hình bóng lặng lờ trôi giữa những giá sách ngăn nắp cũ kỹ. Tôi thích màu của thứ ánh sáng tháng mười lọt qua hai thanh lá chắn của khung cửa sổ ở dãy sách cuối cùng. Ở đó có nhiều cuốn triết học bán lớn bìa cứng. Những cuốn sách rơi xuống có thể làm nứt nền nhà. Tôi thích tư thế đứng. Và ánh sáng buổi chiều tháng mười lọt qua những lá sắt. Tư thế đứng luôn đem lại khoái cảm và sự vội vàng đến nhức nhối. Đàn ông là một sinh vật kiếm tìm và luôn biết cách đốt cháy những con đường. Vì sao lại như thế?

5.

Và cuối cùng, lại là Linh:

Tôi thấy nó bay qua hành lang những người vận pijama trắng. Nhiều người bay theo. Và họ chao lượn như thế trong không gian tuyệt vời trong suốt. Họ là một thiểu số thấy được những điều mà mọi người mắt thường không thấy.

Chữ bay. Đó là điều có thật. Chữ bay đầy không gian. Đến là khó thở. Ai tin thì tin. Không cũng chẳng sao.

Bức tranh hồ điệp

ĐI NGỰA HẾT BA NGÀY ĐƯỜNG. Họ dừng lại trước một cột nước cao hàng trăm mét. Nước trắng xóa như dội xuống từ mây trời.

-Thác! - người đàn ông già vuốt đám bụi nước đọng trên chòm râu xồm xoàm, nói.

- Sao chẳng thấy nước? - cậu thiếu niên trạc mười lăm dụi mắt như thể vừa bước ra khỏi mộng.

Người đàn ông lặng im.

Dòng thác buông tự do từ đỉnh trời bàng bạc mây. Ở độ cao hút tầm mắt, những cột nước khi đổ chạm xuống thảm đá rêu trơn bên dưới, đã kịp bốc thành hơi sương bay chờn vờn cuộn ngược lên cao theo những làn gió nhẹ. Hơi nước ấm áp và ẩm ướt tỏa lan, bủa vây mọi vật trong không gian khiến cho họ cảm giác như đang ngồi dưới đáy một vực thẳm.

Không thể nghe được tiếng thác xối ầm ào ở đây. Chỉ có thể nhắm mắt và cảm nhận tiếng va chạm của những hạt bụi nước giữa không trung mông lung như một khúc nhạc tấu lao xao, điệu thức tự do, thẳng hoặc đến tùy tiện.

Người đàn ông lật bản đồ xem. Một bản đồ vẽ bằng màu nhậm than. Những đường nét cầu thả, chỗ nhạt chỗ nhòe trên mặt giấy ố vàng, cũ nhàu, quần góc, loang lổ những đường viền nước lưu cữu. Có lẽ nó đã được lật dở nhiều lần.

Sau khi buộc ngựa ở dưới một gốc cây dầu dẻ, cậu thiếu niên ngồi xếp bằng trên một thảm rêu và nhắm mắt. Khuôn mặt thư giãn, buông

xả. Những đợt hơi nước phả lên, bủa vây chỗ ngồi của cậu. Ấm ướt. Mát rượi. Cậu hít thở dồn. Lồng ngực tham lam và khỏe mạnh như muốn nuốt vào, chiếm lĩnh hết tất cả hơi ấm, trong lành mang đến từ vùng khí nơi đây. Nhưng rồi cậu bắt đầu có ý điều tiết hơi thở đều đặn và chế ngự cảm giác phấn khích trong từng nhịp tim.

Cậu chìm sâu trong vùng không - ý - nghĩ một lúc.

Bài tập cân bằng và kiểm soát hơi thở mà người đàn ông đã tập luyện cho cậu từ trước chuyển đi tỏ ra hiệu nghiệm. Thật lạ lùng. Trong giờ lặng yên tiết chế bản thân đó, cậu đã nhìn thấy hiện ra trong đầu mình một dòng thác khác. Một dòng thác có dải nước tuôn rõ hình hài. Cậu thấy được cái hình ảnh thực sự của dòng thác trước mặt. Cái vốn có dữ dội phía sau những mơ màng khói sóng huyền hoặc kia. Đó là sức mạnh đổ xuống điên cuồng bất chấp, thốc tháo muốn bào mòn tất cả các phiến đá bên dưới chỉ trong một chốc lát. Những bụi nước bốc lên không hề mong manh hay dễ chịu, mà đang làm một cuộc bào mòn khác trên đường bay mơ hồ của chúng. Dòng nước có thể cuốn phăng đi mọi chướng ngại trên hành trình. Và bụi nước kiên trì thấm đẫm, làm lay chuyển, rúc mòn mọi sức rắn nào hiện hữu bên dưới lòng vực này. Sự rúc mòn diễn ra từ hàng triệu năm nay. Nó nuôi lấy một ước muốn hoang dại đó là làm biến mất, xóa dấu mọi thứ hiện hữu trên thế gian. Chỉ còn nước. Và khí. Hồn mang. Cuồng nộ. Để rồi sẽ đi đến một kết cục nguyên thủy, thế lực nước sẽ ôm lấy cái lõi lửa vô tận sôi réo của địa cầu mà quấn siết, triệt tiêu lẫn nhau. Tất cả bốc hơi và trở về hồn mang. Thứ hồn mang của tự do tuyệt đối.

Một thị kiến lạ lùng! Cậu thiếu niên mở mắt trốn thoát viễn tượng ấy trong sợ hãi. Rồi dụi mắt và vuốt đám bụi nước bám lạnh trên mặt. Cậu trở về với đôi mắt trần đang ngập chìm trong lo sợ. Đôi mắt đầy

bất an trước cái cột khói sóng buông tuông mà êm dịu trắng xóa trước mặt.

- Thác? - cậu hỏi.

- Ừ, phải đi xuyên qua nó, đi vào trong nó! - người đàn ông nói và chỉ tay vào khoảng giữa cột sóng.

Cậu thiếu niên quan sát độ cao và định vị từ những tán cây cổ thụ, tiếp đến là mố đá xanh nối với một mép đất um tùm rêu, bờ lá đương xi xanh non như những răng cưa chỉ lên tua tủa.

- Phải leo qua từ đợt cây? - cậu hỏi.

- Không, để tao dò đường xem có cách nào khác... - người đàn ông bước ra phía trước và đôi mắt nhìn, ước lượng, toan tính, phán đoán. Một đợt nắng rọi xuyên tầng lá chiếu thấu vào chỗ đứng của ông, bật lên màu sáng của mái tóc bạc cước và chòm râu xòe quanh khuôn hàm vuông lấm tấm bạc bám đầy bụi nước.

Một lúc, ông ta trở lại chỗ cậu thiếu niên đang ngồi. Tay cầm chiếc vợt, một con dao quắm dắt vào chạc đai lưng bằng dây quạch rùng, đeo một túi vải lưới mềm, đan thưa, màu xanh da trời, ông sửa lại nếp mũ đội và chỉ lên tán cổ thụ:

Không còn đường nào khác! Phải từ đây... qua đây! - ông chỉ vào khoảng không chỗ nhánh cổ thụ chia ra và vẽ một đường ngang vách thác, chỗ bọt nước cuộn cuộn.

Cậu thiếu niên chạy đến chỗ buộc ngựa và nối dây cho ngựa mở rộng vùng ăn cỏ rồi cúi xuống siết chặt lại dây giày vải bện, lặng lẽ bước theo sau.

Bóng họ chậm chạp và bé nhỏ lần lên những chạc cây vạm vỡ ngàn năm. Màu áo cũ của họ trùng với màu của vỏ cây. Họ như hai con ốc sên kiên nhẫn đang lần mò tìm một điểm đến đầy mơ tưởng và phiêu lưu. Người đàn ông bất giác dừng lại ở chạc nhánh lớn đầu tiên, bảo:

Ta đã thấy những đôi cánh nhiều màu chớp sáng phía bên trong vách nước!

Phải không? - cậu thiếu niên hỏi lại.

Đích thị!

Vậy bằng cách nào có thể sang đó?

Có cách! - người đàn ông quả quyết đầy từng trải.

Họ tiếp tục nhích lên từng chút, từng chút... chậm chạp trên những khối lồi lõm của thân cây già nua. Càng lên cao, gió từ dòng thác hắt ra càng lạnh buốt. Cậu thiếu niên nhìn thấy da mặt người đàn ông chuyển màu tái mét. Đám râu quăn dựng ra phía trước và đôi vành môi tím ngắt, đôi mày nhíu chặt, hai khóe mũi nhếch lên, vầng trán hẹp, phác ra những viển vông và ánh mắt đỏ hực. Càng lên cao, diện mạo của ông càng toát ra nét dữ dằn. Trong lúc đó, trong mắt người đàn ông, cậu thiếu niên này vẫn là đứa oắt con, chẳng có gì đáng chú tâm nghĩ ngợi. Một kẻ cơ bắp, phục tùng đầy ngu xuẩn. Điều đáng nghĩ nhất của ông lúc này là mục tiêu phía trước, phải đạt được.

Họ leo đến một nhánh to có nhiều nhánh khô vươn ra phía vực đá. Đến đây, thì đã thấy sức mạnh khốc liệt của dòng nước đang thốc tháo tuôn xuống từ trên đỉnh vực cao. Có thể cảm nhận rõ ràng, đây là một dòng thác hung bạo chứ không hề mượt mà êm ả như những đợt sương bóng bèngh lừa mị bên dưới. Đó là sự dữ dội hỗn mang từng hiện lên trong đầu cậu thiếu niên khi ngồi tĩnh lặng quán tưởng bên dưới trước đây vài giờ. Cho nên với cậu, trải nghiệm này không còn đem lại sự ngạc nhiên. Cậu đã có một sự chuẩn bị cảm giác và kinh nghiệm nào đó cho chuyến phiêu lưu, đeo đuổi mục tiêu đầy bất trắc này.

Người đàn ông thu cuộn dây và dò dẫm bước ra một chạc ba, lấy thăng bằng. Bỗng một đợt gió từ phía sau vách thác thổi thốc, đột ngột tóe lên vạt nước giữa không trung. Nước vung bắn làm ông chao đảo.

Nhưng ông kịp trụ chân và ôm chầm lấy một cụm tầm gửi trước mặt, không bị sức mạnh của dải nước hất đi ra khoảng trống bên ngoài. Cậu thiếu niên hốt hoảng:

Chú cẩn thận!

Hãy ngồi yên ở đó, đừng lăm mồm! - người đàn ông nói, giọng cực cần, cái gắt trong lúc chưa kịp hoàn hồn.

Cậu bé lại lặng im quan sát ông ta tiếp tục đứng lên, lấy thăng bằng trên nhánh cây run rẩy. Cậu không dám nhìn xuống cái bề hơi sương trắng xóa và cuộn trào sâu hút bên dưới. Chỉ cần một chút mất cân bằng thần kinh, cơ thể có thể chao đảo và bay theo những chiếc lá hút trong vùng bụi nước mù mịt.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, hình hài có thể tan vào thành một giọt sương và tiếng kêu thất thanh sẽ trở thành một nốt vút lên trong bản hỗn tấu của dòng nước lạ lùng này.

Người đàn ông buộc một thỏi sắt vào đầu dây, ngửa người ra sau lấy đà rồi bật quăng vút sang vách nước ẩm ào. Không một âm vọng nào. Nước bắt đầu gào xối với âm thanh khuếch đại. Thỏi sắt thông xuống bên dưới, chạc dây đồng đưa, đồng đưa, đồng đưa. Người đàn ông lại kiên trì vén thỏi sắt và nói lỏng vài chạc dây, tung lên, xoay tít trên đầu, lấy đà rồi quăng thật mạnh vào bên mép dòng chảy. Cọng dây vút đi theo hình vòng cung như lưỡi con ếch độc buông ra tóm lấy con mồi ảo giác. Cọng dây giật căng. Nhánh cây rung lên dữ dội.

Được rồi! - người đàn ông ngoái cổ lại nói.

Có chắc không? Đầu kia đang néo vào đâu? - cậu thiếu niên lo âu hỏi.

Không cần biết. Một gạch đá nào đó. Ổn rồi! - người đàn ông vừa nói, vừa rì rì người để thử độ chịu lực của đầu mối bên kia, nét mặt căng thẳng chợt giãn ra - MỘT ĐIỂM NEO CHẮC! - ông nói.

Đầu dây bên này được buộc vào cái chạc ba, chỗ có cụm tầm gửi xum xuê đang trổ đầy hoa trắng li ti. Mùi hương hăng hắc.

- Ở bên này nhé! - người đàn ông dặn dò.

- Dạ. Chú cẩn thận!

- Ừhm!

Tiếng “Ừhm” của người đàn ông chìm lẫn cùng âm điệu âm u của nốt lặng trên bản nhạc nước lúc vắng gió.

Ông đeo bao tay và quay lại nhìn cậu thiếu niên lần nữa. Cái nhìn chùng hờn. Khuôn mặt thư giãn, đôi mắt vừa lộ vẻ quyết tâm dần thân vừa hắt hiu. Cậu thiếu niên nhận biết điều đó. Nhưng lại chú mục theo những động tác cẩn trọng của người bạn đường già cỗi, từng trải trăn mặc.

Có tiếng quạ kêu vọng từ vòm cổ thụ phía cánh rừng bên kia. Người đàn ông vừa bước xuống để đu ra khoảng không chột dưng tay. Ông vịn cành cây run rẩy ngược nhìn bầu trời xanh với từng bầy mây đang kéo vắt qua trên đỉnh chờn vờn. Từ đây ngược lên, vòm trời sâu hút như trông qua một thấu kính hội tụ dốc ngược. Ông cúi xuống, dậm dậm chân lên cành cây và đập từng nhánh khô xuống vách thác đổ xuống bên dưới cuộn trắng xóa. Những nhánh cây mục gãy rơi rãc cùng nhau nhanh chóng lặn vào trong đám bụi nước sôi sục.

Mây vẫn bay vội vội. Đỉnh thác nước như tuôn ra từ một vòm mây cao hút tầm mắt. Trong đầu ông dội lên suy nghĩ hư vô: “Chẳng biết đâu là nguồn cơn!”

Cậu thiếu niên vẫn ngồi bất động. Toàn thân lạnh toát. Cái lạnh tỏa ra từ bên trong rồi níu chặt từng điểm chân lông. Bụi nước bắt đầu cuộn bay và đập trên cánh tay, tóc, chỗ râu lún phún và trước ngực áo đang trạc nút của cậu. Cái lạnh truyền lan theo từng nhịp đập. Cậu thấy họng đái căng cứng. Cậu móc chim, đái xuống bên dưới. Tia nước yếu ớt, lả lơi.

Hơi ấm cơ thể dường như cũng theo đó mà thoát ra ngoài. Đái xong, cậu lại ngồi xo ro trên cành cây, ôm chặt chặc ba. Và chăm chú nhìn ra chỗ người đàn ông đang loay hoay với sợi dây trước một vách thác trắng xóa.

Ông nhìn lại lần nữa. Và cương quyết quay đi. Tay nắm chặt sợi dây bằng lớn; sẽ là *nhịp cầu* mong manh đưa ông sang *bên kia*.

Một đợt khói sóng từ chân thác đùn lên. Cái lạnh càng thấm sâu. Có tiếng ngựa hí hốt hoảng và đờn độc bên dưới. “Hí chi mà thê thiết?”. Cậu thiếu niên chặc lưỡi nghĩ. Và âu lo dõi mắt nhìn người đàn ông vắt vẻo trên sợi dây căng run bần bật trong gió và hơi nước mịt mù giữa khoảng trống chông lằng. Từ bên này sang vách thác chừng mười thước. Chỉ cần năm phút cho một màn xiếc số phận. Cậu bé cảm nhận độ rung của sợi dây truyền qua nhành cây. Cậu cũng nắm chặt hai nhánh trước mặt, ghì sát người vào thân cây. Cả cây cổ thụ như thế nảy lên rần rật, muốn bật rễ. Nỗi lo sợ truyền đi khắp mọi cành nhánh. Nó đi xuyên qua và bủa chặt cậu bé. Người đàn ông thở đều. Lấy bình tĩnh. Và bắt đầu lần dò lướt nắm tay trên sợi dây bằng to đù vòng đưa giữa lòng vực.

Một lúc sau, người đàn ông đã đồng đưa người giữa không gian như một chiếc lá. Gió và sóng tấp vào người ông, thấm đẫm như một chiếc giẻ rách ngâm sương bị vắt lên giữa trời. Lạnh buốt. Nhưng sức sống cơ thể đã truyền qua hai nắm tay giữ chặt lấy sợi dây căng trên đầu và di chuyển từng sải một. Những đường gân nổi lên cuộn cuộn như một bện thép cứng. Quai hàm nghiến chặt. Cơ mặt đánh lại. Chỉ còn vài sải tay nữa thì đến “bờ” bên kia. Bất giác. Có một đợt gió mạnh khiến nước từ dòng thác đang tuôn lại bắn tạt ra, làm cho kẻ đang leo dây chao đảo, một tay bung trượt khỏi điểm bám víu mong manh, tê cứng. Máu tóe ra, ràn rụa, nhức buốt. Nhưng, ở một khoảng tiệm cận nanh vuốt của thần tử, ông sớm tìm lại hình tĩnh và rướn hết sức lực trong từng cuộn cơ bắp, nhắm đôi mắt cay xè, hít một hơi thở nhẹ và tìm lại cảm giác thăng

bằng, bám bàn tay đầy máu và sợi dây rồi tiếp tục những sai tay cuối cùng. Gió vẫn bạt thân thể của ông xoay giữa không trung. Chỉ có bàn tay neo lại số phận, sự sống.

Cậu thiếu niên ngồi lại, hồi hộp siết chặt nhánh cây và cảm nhận sự căng thẳng trong từng hơi thở. Cậu bật khóc khi người bạn đường leo bám vào vách đá bên vách dòng thác. Họ nhìn nhau từ một khoảng cách hóa ra không xa. Họ nhận ra qua bóng dáng mù đục nhòa nhạt của nhau. Bên dưới là vực sâu. Cậu thiếu niên đưa tay lên miệng và hú một hơi dài, biểu lộ nỗi vui mừng. Nhưng không thấy đáp lại. Cậu chỉ thấy thấp thoáng bóng người đàn ông đứng trên một mỏm đá và huơ huơ hai tay lên trời ra dấu. Rồi lặn vào hang tối của vách thác.

Qua lớp bụi nước mù mịt, cậu thấy thấp thoáng những ánh chớp muôn sắc màu hắt ra từ hốc tối phía sau vách thác. Tiếng gào gừ của người đàn ông vọng lên trên nền nhạc hỗn tấu của thác nước và tiếng la hét, kêu gào như một trận thảm sát đẫm máu.

*

“Chuyện kể rằng, khi họ trở về, tóc đã bạc trắng, tìm lại chốn xưa không còn người cũ. Vì một ngày trên tiên giới bằng ngàn năm trên mặt đất” - Cô gái nói đến đó thì im lặng. Khi người họa sĩ đang say mê phác thảo lên mảnh giấy trắng hình ảnh cổ điển được gợi hứng từ câu chuyện. Những nét vẽ mượt như phác thảo tranh lụa. Người thợ vẽ già có đôi mắt sụp, trầm lặng gò lưng tả tót những nét bút tinh tế như thể nắm bắt rất nhanh ý niệm của cô gái yêu cầu. Trên mặt bàn rộng của xưởng, là những khung gỗ đựng hàng triệu cánh bướm được xếp theo các gam màu sắc khác nhau.

Cô gái bước qua những khung gỗ và đi lại giữa gian phòng, nơi có người khác đang đứng rụt rè chờ đợi.

Nâng những trang trong cuốn sổ vuông khổ rộng tràn mặt bàn và dùng kính hiển vĩ tỉ mỉ lướt trên từng cánh bướm như những thảm nhung đầy hoa văn sắc màu tự nhiên, cô gái nói phủ đầu với người khách vừa đến:

Anh là người mới vào nghề này?

Đúng vậy. Tôi chỉ đi bán lần đầu... - người đàn ông trẻ thật thà đáp.

Anh tìm đâu ra loại bướm này?

Mười năm trước, tôi đã đi săn chúng.

Ở đâu?

Thác.

Và anh đã cất giữ chúng từng ấy năm trong nhà?

Vâng. Chỉ cứ xem. Có cả cánh bướm tiên, loại cánh đổi màu theo tiết bốn mùa. Không hề bị rã nát sau hàng chục năm trời.

Tôi biết. Đây cũng chính là loại cánh bướm mà tôi đang tìm kiếm...

Như vậy thì chị có mua được chúng hay không? Tôi đã ghé qua thăm bảy phòng tranh từ suốt buổi sáng nay, vẫn chưa có ai đặt để chuyện mua hán.

Cô gái nhìn sâu vào đôi mắt khắc khổ của người đàn ông trẻ và lại nhìn xuống những cánh bướm màu đen tuyền pha những lốm tốm màu đỏ rực hình hạt nước, những vân màu vàng mơ quyện với xanh ngọc lạ lùng. Một bảng sắc màu dường như đang chuyển động ở trên bàn. Sự dịch chuyển màu diễn ra từng giây từng phút, biến ảo và diệu kỳ. Cô gái nhòa người mở phôi sải cánh bướm rộng đang rung rinh run rẩy phủ kín cả mặt bàn. Chúng vẫn rung rinh, run rẩy như vừa mới bị ngắt ra từ một giống ngài non. Cô gái đứng lặng và toàn thân bắt đầu run theo nhịp run của cánh bướm. Đôi cánh tay giang sãi ra trước mặt chàng trai rồi rập người trên mặt bàn, đo chiều ngang của đôi cánh.

Tôi sẽ lấy cho anh với điều kiện...

?

Anh phải giữ bí mật về nơi mua những cánh bướm này. Và nếu còn lưu giữ nó trong nhà, mong anh hãy đem tất thấy đến đây, tôi sẵn sàng mua tất cả. Tôi đã tìm chúng từ lâu.

Tôi chỉ còn mỗi một bộ sưu tập này thôi. Tôi sẽ bán cho người cần chúng và biết quý trọng giá trị của chúng.

Thôi như vậy, tôi sẽ nhận mua. Nhưng tôi muốn trả anh một số tiền xứng đáng. Hiện tại, tôi chưa có đủ số tiền đó. Chỉ giao một nửa. Hôm sau, anh hãy quay lại, và nhận đủ. Tôi sẽ nhận lấy hàng trước. Có được không? Tôi đảm bảo với anh sẽ giữ đúng lời.

Vừa nói, cô gái vừa mở ngăn kéo và lấy sẵn một xấp tiền đặt sẵn trong phong bì, đặt vào tay người đàn ông trẻ một cọc tiền. Người đàn ông trẻ rụt rè nhận. Và bước về phía người nghệ nhân giá, theo chân cô gái. Đôi cánh bướm được cho vào hai chiếc hộp lớn bằng khung gỗ rồi khóa chặt lại. Họ bước cùng nhau về phía sảnh cửa xưởng tranh. Trong thoáng chốc, anh toát mồ hôi lạnh khi nhìn sâu vào đôi mắt cô gái ở khoảng cách gần. Một đôi mắt, phần tròng đen chiếm ngự tối đa. Đôi mày ngài cong vút, bí ẩn và làn da ở phần cổ bạc màu phấn hoa trắng đang ẩn sau nếp áo móng. Cô gái nhìn anh. Cái nhìn chột trở nên ve vuốt. Đôi mắt như hai hố sâu vô tận trên khuôn mặt u buồn và gợi cảm. Vòng ngực căng rộng mở sau lần áo mềm mại tỏa ra một sức nóng như muốn hút chặt anh, níu kéo và mời gọi. Hơi nóng thiên đốt và cuồng nhiệt. Khi tay anh vẫn mân mê xấp tiền tạm ứng, mồ hôi trán đã tuôn ra nhễ nhại, Anh quay đi với sức mạnh kháng cự của ý chí, Nhưng nỗ lực đó vẫn không làm cho anh có thể dứt ra khỏi cái nhìn mãnh liệt liêu trai từ đôi mắt sâu u huyền và hơi lạnh cơ thể đầy ma mị ấy.

Ngày mai anh trở lại nhé! - cô gái nói như gió thoảng.

Tôi... Vâng. Tôi sẽ quay lại.

Tôi sẽ đợi anh ở đây.

Tiếng cô gái vọng theo sau nửa như dấn dỏ, nửa như biểu hiện một uy lực đủ sức ra lệnh và trói buộc.

Anh lặng lẽ gật đầu. Và bước đi vương váu.

*

Người đàn ông trẻ sai bước đến một quán nước cạnh gốc cây ven đường, gọi một ấm chè xanh, ngồi định thần trước khi vượt chặng đường dài trở về.

Người bán nước chè - một ông cụ có khuôn mặt đầy những vết rỗ nhưng đôi mắt tinh anh, sáng tỏ dưới hai hàng lông mày trắng được bện bằng những sợi dài xoắn vào nhau.

Quán vắng. Một chủ và một khách. Ông bước đến và nhẹ nhàng ngồi cạnh.

Anh là khách vắng lai?

Dạ. Con lần đầu đến đây liên hệ chút công việc.

Anh đi bán cánh bướm cho xưởng tranh?

Dạ. Sao bác biết?

Thường thì có ai dám đi lạc vào vùng này ngoài những người đi bán nhộng tằm và cánh bướm cho mấy chỗ làm tranh?

Quang cảnh đây cũng thật vắng lặng - anh chiêu một ngụm trà, nói băng quơ - Cũng may có mấy xưởng tranh còn có người vào ra mua bán, lưu chuyển...

Ừ. Nhưng sẽ ít tà khí hơn.

Tà khí?

Anh là người đi bán cánh bướm, anh không cảm nhận được điều đó ư? Anh không đùa tôi đó chứ? - nói rồi ông lão nhìn ra ngoài con đường thốc bụi sau một cơn gió xoáy nhỏ.

Bác nói gì con không hiểu? Việc bán cánh bướm với cái tà khí kia thì có gì là liên hệ nhau?

Anh lại làm bộ làm tịch? Có phải anh vừa ở xưởng tranh chỗ có cô gái mắt huyền đi ra hay không?

Dạ. Đúng vậy...

Nhìn sắc diện của cậu, tôi biết ngay. Anh không cảm nhận được gì sau khi tiếp cận với cô gái kia?

Con chỉ hơi toát mồ hôi lạnh, thấy trong người hơi bất ổn. Cô ấy có một sức hút đặc biệt.

Đó. Đó là cảm nhận đầu tiên. Rồi sẽ đến lúc mọi thứ cứ thế mà lịm đi... Nhưng... rồi cô ta có hẹn anh trở lại chứ?

Dạ. Ngày mai con sẽ trở lại nhận thêm số tiền.

Anh bán cánh bướm quý?

Dạ.

Tôi nghe sát khí toát ra từ anh. Những chuyện thế này sao cứ lặp đi lặp lại trong đời sống của tôi? - ông lão ngửa mặt lên trời như nói với vòm lá đang đứng gió. Nó khiến tôi nghĩ rằng mình cứ được đọc đi đọc lại năm này qua năm khác chỉ mỗi một cuốn sách đã nhàu cũ. Đọc đi đọc lại không phải vì niềm vui mà vì những hung tin nó mô tả.

Cụ thể là chuyện gì vậy?

Người đàn ông ấy đã bị chết như thế nào? - lão bán nước ghé sát đôi mắt như nhìn sâu vào sâu kín những cõi ẩn mật trong tâm trí đang xáo trộn nơi người đàn ông trẻ, như một sự trấn áp tinh thần, ra lệnh anh phải trả lời.

Người đàn ông nào?

Người đàn ông đã cùng cậu đi lấy cánh bướm?

Bác biết?

Chuyện này chẳng lạ gì. Nó chỉ là một vùng luẩn quẩn quen thuộc hiện diện trong những mẫu chuyện truy tìm kho báu mà tôi được biết. Tôi còn lạ gì người đàn ông ấy đã chết như thế nào? Làm sao mà anh có thể chiếm hữu được những cánh bướm quý?

Ông ấy đã cưỡi bướm bay vút lên đỉnh thác! - anh giấu sau giọng nói bình thản một sự xáo động dữ dội khi đối diện với một con người lạ lùng có thể nắm được bí mật của mình - Ông ấy đã bay lên và để lại một chiếc túi những cánh bướm giết dở...

Haha - người bán nước ngửa mặt cười hoang dại, rồi nói trong sặc sụa - Ít ra đây cũng là một câu chuyện có màu sắc huyền hoặc khác những gì tôi được biết bấy lâu trong cái mẫu hình quen thuộc về những kẻ săn tìm kho báu, những cuộc thanh toán đẫm máu. Anh thật khéo điêu dệt... Thôi, nhưng mà anh sẽ trở lại vào sáng mai để nhận số tiền ấy chứ?

Dạ, con sẽ trở lại.

Tôi có lời khuyên anh hãy thôi ý định ấy.

Vì sao?

Đó là chốn bất trắc. Anh đến để bị cầm tù trong đó?

Cầm tù? Con không tin. Con sẽ đến nhận chỗ tiền còn lại. Đó là một người biết quý trọng thực sự cái thứ mà con đã cất giữ từ mười năm nay. Đó cũng là người rước đi của con những ám ảnh không đáng có. Con nghĩ đó là người mang lại tự do cho con.

Anh nghĩ mình đủ sức mạnh để tự do chứ?

Con đã hứa với cô gái.

Ông lão khẽ gật đầu. Và chàng trai rời chân đi.

Mắt lão nhìn những dáng đi vội vàng của người đàn ông trẻ cho đến khi khuất sau rặng cây.

*

Gã băng qua con đường mòn loanh quanh đầy bụi. Hai bên là đôi bờ cây đổ xiên tạc bóng đen vào nền trời vàng úa của buổi chiều rúng lạnh. Đám cỏ khô sau một ngày hè nắng rất xộc lên một mùi xáo xác. Con đường mòn dẫn từ ngôi làng đi ra bên ngoài hiu quạnh như bị yếm một thứ bùa ngây ngất, tê liệt. Con đường tiếp màu xám của chiều và như thể chìm vào cái đời sống bí ẩn của mình. Một quang cảnh âm u liêu trai.

Gã bước vội vàng. Người đổ về phía trước. Ngược chiều gió. Và ngược hướng nghiêng của những bóng cây phi lao vi vút. Câu chuyện với ông chủ quán nước, ánh mắt cô gái vẫn còn day dứt tri não của gã. Gã bước vội vàng ra xa lộ. Đứng xo ro ở trạm xe bus như một bóng ma đơn độc.

Con đường thi thoảng âm ào những bóng xe qua, Những bóng xe vút qua khu đồng vắng này như thể tẩu thoát một cơn rượt đuổi vô hình nào đó.

Không để lại một dư ảnh cụ thể nào.

Những khối đen ù ù lướt đi.

Đến nhá nhem tối thì có một chiếc xe bus cũ, khèn khẹt phun ra những đám khói ùng đục cuộn trong màu đèn úa, kéo phanh từ một quãng xa và dừng xịch lại đúng trạm đón gã. Trên xe. Những mặt người bơ phờ trở về từ thành phố. Những ánh mắt căm lạng ngằn ngại nhìn nhau vạt vờ như những bóng ma trong một ngày thứ sáu chay tịnh. Mỗi bóng ma ôm mang một bí mật riêng mình. Gã ngồi ở băng ghế cuối và đốt thuốc liên tục. Gã rít sâu hơi thuốc và nhắm mắt, cố gạt khỏi trí nhớ hình ảnh đôi mắt u huyền của cô gái mua tranh và câu chuyện với người bán quán nước lạ lùng. Mãi đắm chìm trong những suy nghĩ miên man, hơi thuốc đã làm gã sặc sụa liên hồi. Gã thò đầu ra bên ngoài, ho khằng khặc. Những vệt đèn đường hai bên chuyển từ màu vàng vọt sang xám lạnh, nối dài bất tận. Thi thoảng, bên đường xuất hiện một bóng trắng,

khuôn mặt lướt qua xóa đen, không nhân diện. Dường như họ đều mang đôi mắt buồn tối của cô gái ở xưởng tranh.

Đầu óc gã đã bị đóng đinh và giãy chết bởi đôi mắt ma mị đó cho đến khi bước về nhà, đẩy cửa và quăng chiếc túi vải lên chiếc giường ẩm mốc, việc đầu tiên gã có thể làm đó là quần vợ mình ra nền nhà và giao phối. Gã muốn dốc hết nguồn tinh lực uể oải và u buồn, những dự cảm tối tăm mang đến trong một ngày đầy hoang mang. Vợ gã trườn về phía chân tủ sau những cú thúc dốc kiệt lực bất ngờ của chồng. Đôi mắt thị trắng già. Miệng sùi bọt gào thét trong tư thế khụy gối bi thảm như một con thú yếu lợt vào móng vuốt một con hổ dữ khát máu. Giây giụa tuyệt vọng. Đầu thị bung xỏa tóc và rướn lên phía trước gào thét. Con hổ dữ, tức gã, liên tục lao tới thúc dội thỏa mãn cơn điên loạn. Mắt gã long tròn, đỏ rực. Miệng gặm chặt. Cổ nghênh lên trần nhà, lắc lư, rên hú man dại. Những tiếng la đầu đón hòa trong hoan lạc ứa tắc ở thành cổ, làm những búi gân căng giãn, dồn lên từng khúc rồi tuồn ra kẽ nứt trên khe miệng nghiêng chặt. Mặt gã đỏ như một quả gấc lớn. Mũi, tai và môi bệt ra như sắp biến mất nhân dạng. Dương vật gã đâm tới tấp vào chiếc lỗ thủng tẩy máu của vợ.

Cũng may, trước nguy cơ thực sự biến thành một con thú về tính cách lẫn hình hài ở gã, trước biên độ co giãn cuối cùng, khả năng chịu đựng giao phối bất thường của một con người giống cái ở vợ gã, thì sự phún xuất diễn ra. Nó rút kiệt gã chỉ trong vài giây. Và đưa gã về tình trạng kiệt quệ nhanh chóng. Gã buông con mồi cái ra và từ từ ngã xuống, mông và dương vật dính đầy nhầy và máu, bốn bàn tay tiếp tục vằn nhau, co giật rồi buông xuôi giữa vũng nước bắn tóe bốc mùi côm canh thừa lưu cữu trộn với mùi nước đái chó. Như một con thú bất trị vừa chuốc một liều thuốc, mê lú, gã nhắm mắt và thấy mình là một chiếc

bong bóng tròn căng lơ lửng bay giữa vùng tối vây bủa, toàn thân nương theo những trận gió dạt dờ.

Nhưng rồi cái cảm giác trống vắng nhẹ hẫng ấy dần dần bị lấp đầy bởi những ám ảnh sôi réo tìm về, tiềm ẩn từ bên trong làm cho chiếc bong bóng ấy xỉ hơi, bay loạng choạng và đáp dần xuống mặt đất.

Khi lẻ đi trên vũng bùn bẩn bên cạnh người vợ hỗn hển quần quai sau cơn hứng tình bất đắc dĩ, gã nghe ngoài hiên có tiếng đập cánh của loài bướm trên mái nhà.

Sau bữa ăn, lúc cô vợ đang đứng lau chùi chén bát ở phía sau giếng, gã lại trệt quần vợ từ phía sau và giao hoan lần nữa. Dương vật gã cứng như một chiếc dùi sắt, đâm phăm phạp xuyên vào người vợ như một kẻ hung hãn tàn sát đối phương bằng những nhát dao bạo lực nhất. Máu kinh phụt ra lai láng. Vợ gã thở hồng hộc và thét giã nảy như con cá bị xuyên trước khi nướng khô. Không có một khoái cảm nào còn có thể cợn lên. Không có một hứng thú hoan lạc nào được vực dậy. Đơn giản, người gã muốn rút kiệt mình để xóa khỏi đầu óc những suy nghĩ lớn vốn không dứt mà ngày hôm nay mình trải qua. Còn cô vợ. Sự phục tùng cơn bệnh hoạn của chồng mà có lẽ trong lịch sử giao phối ngắn ngủi, cô chưa từng trải qua một cảm giác nào kinh hoàng và tởm lợm trong ái ân như thế.

Đêm ấy, người đàn ông trẻ chìm vào giấc ngủ mê mệt bên cạnh cô vợ nằm cong quắp, hai tay chụm trước âm hộ rấy máu, rên hự hự, buốt rất chỗ kín.

Chiếc hộp đâu rồi? - vợ hỏi.

Bán. - chồng cộc lốc.

Sao anh lại bán nó đi?

Phải bán. Nó làm cho trí nhớ anh mệt mỏi và hắt an.

Không thể như vậy. Cứ để yên ở đó. Nó có can dự gì vào đời sống của chúng ta đâu?

Không. Nó làm xáo trộn mọi thứ. Em không thể hiểu được nó đã hành hạ anh như thế nào đâu...

Đêm qua, em đã mất giấc mơ quen thuộc.

Giấc mơ?

Đúng vậy. Em đã đánh mất nó. Em không còn gì để nghĩ. Em trống rỗng như một xác ve chết trên cây.

Nhưng điều đó và những cánh bướm đâu có sự can hệ nào?

Vấn đề là ở chỗ anh tự làm khổ mình. Hãy để nó ở trong nhà và quên sự hiện diện của nó đi. Chúng ta chỉ nên thấy nó hiện hữu trong những giấc mơ... Và bằng giấc mơ, chúng sẽ đưa chúng ta bay thoát khỏi thực tại u buồn này.

Vợ gã lại rúc đầu vào trong chăn máng. Nằm quay lưng ra ngoài trời. Tiếng gà bên ngoài gáy the thé. Như tiếng bầy lợn cắt tiết. Trời vén màn sáng. Khoảng mù sương nhập nhoạng hiện lên trên cửa sổ, mờ lung.

Những buổi sớm của bất hòa, căn phòng bí bách. Cô luôn vắt tay nằm nhìn trời và xoa dịu mình bằng cách để tâm trí khai quật những giấc mơ đêm qua. Nhưng hôm nay thì khác. Tâm trí cô trống rỗng. Chẳng còn gì để nghĩ ngợi. Tất cả chỉ là một sự hoang trống nào nề bao la vây phủ. Khung cửa như một chiếc giếng vuông duy nhất của cuộc sống ngọt ngào này để ánh mắt có thể tắm mình trong đó, giải thoát trong đó bằng những nghĩ suy mờ lung.

Gã cũng nằm vắt tay lên trán. Gã nghĩ tới hành trình trở lại gặp cô gái mắt đầy tròng đen để lấy chỗ tiền còn lại. Gã nghĩ đến con đường rất dài với biết bao rủi ro mơ hồ chờ đón. Gã nghĩ tới quán nước, tới những câu chuyện đã xảy ra trong làng tranh như những dự cảm run rủi.

Gã nằm ôm vợ từ phía sau. Và rùng mình khi thấy cơ thể vợ lạnh ngắt co ro như một con ngài đang thu, rút mình chờ hóa bướm. Gã ôm chặt vợ như cài lại một chu trình biến thái lạnh lùng đang diễn ra trong

tưởng tượng. Vợ gã vẫn thở nhưng bất động trong vòng tay siết chặt. Thở như sắp bung mình và thoát xác.

Miền tự do của nàng là khung cửa sổ vuông mở ra buổi sáng mù sương. Và gió lạnh. Và nắng. Và tiếng những bước chân. Tiếng vỗ cánh của loài bướm bé xíu trên những chùm hoa cúc ngoài cửa sổ. Những tiếng vỗ cánh vừa thoát ra khỏi giấc mơ để lại một vùng hương thơm và sắc màu lạ lùng bí ẩn.

Em không còn thấy chúng đưa mình bay lên những tầng thác mù sương. Em đã mất giấc mơ. Chúng đã mang đi giấc mơ của em.

Em đừng nghĩ ngợi nhiều về chúng. Rồi sẽ quen thôi.

Không. Em không thể.

Anh vừa giải thoát cho chúng. Không thể để những vật vô tri ấy đã ám ảnh đời sống chúng ta. Rồi sẽ quen. Bằng không, chúng sẽ vất kiệt tất cả. Giết chết tất cả những gì hiện hữu. Chúng ta không thể đánh đổi thực tế này bằng cảm giác kỳ thú huyền hoặc của giấc mơ.

Em không còn nhìn thấy những con bướm mặt người. Họ bay giữa chúng ta. Họ là những người bay bằng cánh bướm. Họ chao lượn và rên xiết. Họ đau đớn và khóc than, Họ yếu đuối và hoảng sợ. Họ bay chờn vờn trên nóc nhà chúng ta và hát những bài hát buồn. Một vài người trong số họ mang theo cả vỏ kén. Họ đưa chúng ta bay ra khỏi thực tại bằng những đôi cánh đầy phấn hoa... Họ là những đám hung tin mang đến thế giới này.

Có lẽ chúng ta đã nghĩ đến chiếc hộp cánh bướm nhiều quá. Thực ra, đó chỉ là những thứ vô tri vô giác.

Không. Em tin là chúng có linh hồn. Chúng canh giữ thế giới hạnh phúc của chúng ta. Anh hãy mang chúng trở về! Xin đừng bán chúng đi!

*

Lão nói, mỗi cánh bướm là kết tinh từ hàng triệu phấn hoa và mật ngọt. Chúng uống hết thứ mật đắm say đó và thu muôn vàn sắc màu trần gian lên trên đôi cánh của mình. Đó là những đôi cánh kết tinh từ phong trần, giông bão và muôn vàn sắc thái chuyển động, bay bổng của trần gian. Chúng mang vào màu sắc và nhịp điệu mê đắm của vũ trụ. Sự chuyển động hòa trộn mang trong nó tín hiệu của thời tiết, trạng thái vạn vật chuyển biến vẫn xoay.

Khi ấy, họ đang ngồi trên một nhánh cây. Gã vẫn nhớ như thế. Họ thòng hai chân xuống dưới và chuyện trò. Bên dưới là thác nước đổ gầm ào. Tiếng của lão gào trên tiếng nước đổ.

Cậu thiếu niên mê mê những cánh bướm lớn đầy phấn. Bàn tay non nớt miết lên những đường gân mong manh trên những mảng sắc màu uyển chuyển, u buồn.

Chắc lần đầu cháu nhìn thấy...

Người đàn ông dùng một miếng khăn bẩn lau bàn tay dính đầy nước dịch đỏ. Không hấn phấn, không hấn máu, nói: “Rồi sẽ chẳng còn nhìn thấy!”

Sao vậy chú?

Đây có lẽ là động bướm tiên cuối cùng của cánh rừng này. Những cánh rừng lấm máu người và máu của loài bướm.

Và mắt lão nhìn vào ngọn thác đang miệt mài tung bọt trắng xóa, ghé sát tai cậu: “Chúng ta sẽ giết nốt đám ngài non và mang về để ngâm trong những bình rượu lớn. Thứ rượu uống vào có thể hóa kiếp bướm dạo chơi khắp trời!”

“Đã có ai hóa bướm nhờ thứ rượu ấy chưa?”

“Người xưa đã bay về cõi tiên bằng cách thế đó. Chỉ nghe nói như vậy. Còn thì chỉ thấy những người ra đi không trở lại trên hành trình tìm

chất rượu ấy. Những kẻ săn bướm khốn nạn như ta! À không, như chúng ta!”

Người đàn ông cúi đầu. Và kể một câu chuyện dài. Câu chuyện ấy được tóm gọn thế này.

Ngày trước, đây là khu rừng có loài bướm quý, người ta vẫn gọi là bướm tiên. Loài bướm có cánh lớn, sống hàng trăm năm trước khi đẻ những quả trứng khổng lồ để rồi nở ra lũ sâu non. Không ai bước vào rừng vì lũ sâu non khổng lồ hung hãn sẵn sàng quật ngã và phun vào da thứ chất độc chết người. Thứ chất độc có thể làm cho cơ thể lở lói và biến thành sâu bọ. Người ta nghe tiếng cây rừng đổ rào rạt.

Dạo đó, cả một khu rừng xao xác sau một mùa sâu ăn cây lá. Màu xanh bị phạt trụi. Những lùm cây trong khu rừng phô bày một màu xanh nhợt nhạt nhúm nhó của những chùm vỏ ngải lớn. Loại sâu biến mất vào trong những kén trắng treo lủng lẳng trên các vòm cổ thụ trơ xương.

Và một trận mưa đi qua.

Người ta bắt đầu thấy cây cối lên xanh trở lại.

Những cơn mưa vẫn tiếp tục tắm tưới và trở ra những thảm lá non.

Chim chóc muông thú trong khu rừng tìm nơi di trú trước sự lớn mạnh của những đàn bướm khổng lồ. Người ta vẫn gọi là bướm tiên. Loài bướm cánh rộng, có mặt người, cơ thể có dòng máu đỏ và lớp cánh đỏ huyết hình giọt nước đan xen trên phong viên vân sóng màu đen. Cổ chúng có cườm phấn kết tinh hương thơm từ hàng vạn bông hoa trong cánh rừng.

Người ta đi săn bướm tiên vì tin rằng những lớp cánh của chúng cất giữ trong nhà có thể đưa giấc mơ của con người bay xa, chìm vào cõi mê cực lạc. Và nơi đây bắt đầu xuất hiện nghề săn bướm tiên. Nó là hình dung khác về một cuộc tàn sát. Những kẻ săn bướm trong khu rừng này đều mang vẻ mặt ghê rợn của những tên sát nhân. Bởi giết một con

bướm là trải nghiệm cảm giác giết chết một mạng người. Những nhóm săn bướm sau những trận đột nhập vào những hang động, thu về những cánh bướm tuyệt mỹ vấy máu thì quay sang giết chóc lẫn nhau để giành quyền sở hữu chúng. Máu đã thấm cả cánh rừng tươi xanh cây cối.

Không thể đếm xuể: Không thể đếm xuể. Hàng ngàn bức tranh cánh bướm được tạo nên là hàng triệu triệu cái chết của loài hồ điệp. Ha ha, đã đến lúc tao không còn cảm nhận màu của máu. Mà hiểu không?

Người đàn ông phá cười điên dại. Cậu thiếu niên hoảng sợ, tay vịn chặt cành cây. Đôi chân run đập vào nhánh cây khô, xo ro, thúc thủ như một con thú yếu đang đối diện sự sống mong manh của mình. Sự sống mong manh đang tùy thuộc vào một kẻ thất thường, một tên sát nhân vừa ra tay hành sự.

Đôi mắt lưng tròng nở tròn hoang dại. Người đàn ông ghì sát vào cậu bé. Bàn tay tanh máu và phấn hoa xộc lên mũi cậu một phức hương ghê tởm. “Đừng bao giờ đặt những câu hỏi ấy với tao. Hãy làm theo những gì ta sai khiến! Kẻ săn bướm nào cũng bắt đầu với những câu hỏi sáng sủa và kết thúc với những việc làm tối tăm. Mà hiểu không?”. Cậu bé nghe những ngón tay quăn siết ở cổ. Chỉ một cử động nhỏ, cả hai sẽ mất thế cân bằng và rơi xuống chân thác đầy bọt sóng. “Dạ... Dạ... cháu hiểu...”

Nước mắt cậu tuôn dài. Đôi chân đập vào khoảng không. Không một cành cây để bám víu. Cậu như kẻ nhào người ra vực sâu đang tuyệt vọng tìm chỗ bám víu, giằng co với tử thần. Những cành nhánh trên vòm cổ thụ này đang chối từ cậu. Nó khép lại những bàn tay nâng đỡ. Nó trở trời lạnh lùng.

Nhưng không. Mà cũng là kẻ đồng lõa. Mà sẽ phải giữ những cánh bướm này trước khi trời tối. Hãy ngồi đây chờ tao trở lại.

Lão dắt con dao nhọn vào vỏ, buộc chặt chạc dây rừng vào hông rồi bò trở lại chỗ sợi dây căng. Lão bắt đầu đu mình ra giữa khoảng không

với những cú rướn người kinh nghiệm và không còn rón rén dò dẫm như lúc đầu. Cậu thiếu niên nằm ép sát mình vào thân cây, ghì siết. Cứ như thể những ngón tay của lão già còn in chặt ở cơ. Những ngón tay lạnh lùng tử khí như một quái thú khát máu. Những vết máu tanh tưởi vẫn bám rít nhăm trên cổ. Cậu nhắm mắt thở và cố lấy bình tĩnh để tiếp tục làm một kẻ đồng lõa.

Lúc bấy giờ người đàn ông leo đến vách thác lần nữa. Khuôn mặt lão biến dạng, méo xệch và đầy những hốc xương. Như thể những suy nghĩ điên rồ kia đang giết chết trí não tỉnh táo của lão. Cái chết đã biểu lộ trên một thần sắc biến dạng.

Thác tung những cuộn xoáy. Dòng chảy mỗi lúc một mạnh mẽ thốc tháo muốn cuốn phăng, dẹp bỏ mọi chướng vật trên đường nó đổ xuống.

Gió phả hơi lạnh ngấm vào làm cho cậu thiếu niên. Cảm giác những bụi nước bắn lên đang đi xuyên qua cậu như vụn mũi tên bay qua một khoảng trống.

Và năng bắt đầu hiu hắt trên ngọn cổ thụ già. Tiếng con quạ đơn độc vẫn kêu dáo dác bên kia cánh rừng. Để rồi lát nữa, màu đen cánh quạ của đêm sẽ phủ trùm tất cả.

Mọi con đường, mọi sự sống trong cánh rừng đều tan chảy trong màu đen bất tận.

Cậu mân mê cánh bướm đỏ trên tay. Máu từ cột gân lớn của chiếc cánh đó bơm, đặc kẹo lại. Và cậu cảm nhận sự run rẩy chuyển động của sắc đen trên một bảng màu tê liệt. Dải màu như báo trước sự giết chóc và mưu toan hiểm họa,

Có cơn bão nào đang đi lạc trong vũ trụ khi một cánh bướm không còn đập trong rừng sâu nữa? Có sự mất kiểm soát nào đang diễn ra khi mọi lay động nhạy cảm bị trút hữu?

Cậu thiếu niên nằm ôm nhánh cây và nhìn về phía hang động. Bên trong, thì thoảng có một cánh bướm bay dạt ra và sa xuống theo dòng nước dữ. Kéo theo sau là tiếng gào thét tuyệt vọng của con người. Rồi cũng từ mép hang động, cậu thiếu niên nhận ra những con người không mắt mũi, chỉ độc cái miệng lớn, há to gào thét, mình mẩy đầy máu me, mất phần cánh tay và chân đang quằn quại lê mình rơi theo nhau xuống dòng nước.

Những vệt màu đỏ loang trong không trung cùng tiếng thét gào âm vang thê thiết.

*

- Tôi đã cản ngăn một kẻ giết người hàng loạt!
- Bằng cách nào? Giết chết Kẻ sát nhân?
- Không. Cho kẻ ấy sống chung với những hình hài bị sát thương giữa thế giới của những nạn nhân mà hắn gây ra. Còn cách nào hay hơn thế?
- Vậy thì có điều gì khiến anh phải dấn vật?
- Vì tội ác mà cuộc đời ông ta gây ra đã truyền tất cả lại cho tôi. Sự bạo liệt và lạnh lùng của ông ta đã truyền sang tôi. Tôi là một kẻ chiếm đoạt thành quả tội ác từ ông ta. Chiếm đoạt trọn vẹn.
- Sao anh không nghĩ rằng mình may mắn là người ngăn chặn những cuộc tàn sát đẫm máu khác?
- Không. Tôi không phải là kẻ hoang tưởng. Ông ta đã nuốt vào mình quá nhiều sát khí. Và tôi là kẻ được nuôi dưỡng, thỏa thuê hít hà bởi những sát khí ấy để rồi tiếp tục cơ nghiệp mà ông ta đã bỏ cả cuộc đời ra để mạo hiểm tạo dựng nó. Số phận của ông ta đã truyền sang tôi. Tôi đã cắt sợi dây, cây cầu duy nhất mà ông ta có thể trở về với ngọn cây. Ông ta đã ở lại với hang bướm phía sau dòng thác, ông ta sẽ hóa bướm, như bao nhiêu kẻ khác, sẽ trú ngụ và bay về trời.

- Anh tin thật như thế à?

- Chẳng lẽ tôi tin vào cái chết? Không, chỉ còn niềm tin ngây thơ đó giúp tôi thoát khỏi nỗi ám ảnh đã giết chết người ruột thịt của mình để chiếm đoạt chỗ cánh bướm này. Chuyện mười năm rồi. Và tôi không sao yên ổn trong lòng. Tôi muốn bán nó đi để gột rửa những gì đang làm cho tâm hồn tôi trĩu nặng. Những cánh bướm sau mười năm vẫn run rẩy. Chúng sống cùng hơi thở day dứt của tôi. Chúng đánh thức tôi và dày dạn tôi. Nhưng chúng lại mang về cho vợ tôi những giấc mơ lạ kỳ.

Đôi mắt đen của cô gái nhìn sâu vào gã như soi thấu những ngõ ngách u uẩn của gã phàm nhân đang lộ ra một dòng sáng đục chưa tìm thấy ngưỡng cửa giải thoát.

Vậy, anh đang bán những cánh bướm này để chuyển nỗi buồn sang cho kẻ khác?

Không. Tôi chỉ muốn qua tay cô, nó trở thành những bức tranh đẹp. Nó trở thành giấc mơ chung cho con người. Và hình hài chính mỗi cánh bướm đã là mỗi bức tranh đẹp. Những cánh bướm cuối cùng của rừng già, những dấu vết cuối cùng của các trận tàn sát loài bướm tiên. Trong nhiều năm qua, những cánh bướm tiếp tục đổi sắc và lớn lên, thay màu nhiều lần như chưa từng bị cắt lìa với những hình nhân. Có điều gì đó thật diệu kỳ, nó khiến tôi vừa ngất ngây mê đắm, vừa khiến tôi không sao dứt được cảm giác mặc cảm về tội lỗi.

Nhưng nguyên tắc để hình thành những bức tranh bướm là nghệ nhân phải cắt hàng vạn cánh bướm theo những hình mẫu riêng và ghép ráp chúng lại theo một cách phối màu đậm dấu ấn cá nhân sáng tạo. Vì thế, mỗi bức tranh là hàng vạn cánh bướm chết. Và mỗi cánh bướm là hàng vạn phần hoa từ nhiều miền, nhiều mùa trên mặt đất này. Giá trị của chúng là ở sự chết. Anh hiểu không?

Tôi hiểu. Nhưng tôi muốn thoát ra khỏi cái duyên nghiệp vây bủa này. Tôi chỉ có một thỉnh cầu là cô có thể để nguyên từng cánh bướm vào khung tranh đã trở thành một bức tranh đẹp. Bản thân cái chết hiện hữu trên những sắc màu kia đã thể hiện đầy đủ sắc thái của tự nhiên và cuộc đời. Nó đã gói gắm biểu đạt biết bao nhiêu nghiệp chướng của con người.

Nói đến đó, gã thấy toàn thân mình chệnh choáng như thể đã trút hết những ý nghĩ nặng nề cất giấu bấy lâu. Gã trút bỏ cái trọng lượng cộng thêm vô hình và trở lại với xác thân nhẹ hẫng của một con người. Gã thử nhón gót bước đi vòng quanh chiếc hộp đựng cánh bướm trên bàn. Càng tới gần, sự nhẹ nhõm phi trọng lượng khiến gã càng chệnh choáng lo sợ. Một cảm giác gần như hụt hẫng chao đảo, sẵn sàng cho những cuộc dạt trôi. Gã bước nhẹ đến gần cô gái có khuôn mặt u buồn đang bật khóc. Gã nhận ra tròng đen đôi mắt đang lặn dần ra và chuyển động tròn đầy cả hốc mắt. Cô gái ngồi xuống trước chiếc hộp và bày xếp những cánh bướm ra bàn như một phù thủy đang thực hành nghi thức cho một phép thuật đầy bí hiểm.

“Anh hãy ngồi lại đây!”. Như bị thôi miên, gã ngồi xuống cạnh cô gái. Gã mất dần khả năng điều khiển giác quan và hành động. Cô gái cởi nút áo cho gã và cho chính mình. Họ lột dần những vỏ bọc trên cơ thể như một con ngài đang nứt vỏ. Làn phấn trắng trên cổ cô gái tỏa ra một mùi hương khuyến dụ, khiến gã mê đắm. Ý chí là thứ bị giết chết đầu tiên khi dục vọng thôi thúc trào dâng. Gã trút bỏ mình tuân theo sự dẫn dắt của một khoái cảm lạ lùng. Đến hạt hút thứ ba thì gã đã chủ động tự lột bỏ mình và lột chiếc quần lụa đen ôm trên bờ mông trắng tròn đầy của cô gái. Họ trần truồng và trắng nõn dưới ánh sáng vi diệu chói lói của buổi chiều cuối hạ. Cô gái ôm chặt lấy gã và chủ động để giới vật

của gã đi vào bên trong mình. Êm ả như tiếng quạt của cánh bướm mỏng lướt trong gió nhẹ của buổi sáng mùa thu mơ màng.

Họ giao hoan như một đôi tri kỷ đang truyền vào nhau những xúc cảm rung động bí ẩn mà ngôn từ thông thường không chia sẻ được. Họ gắn chặt vào nhau theo nhịp những đợt rung lay của cánh bướm trên mặt bàn. Cả thế giới quyện hòa làm một. Xóa dấu mọi vương vís tục lụy trần ai.

Họ nhẹ nhàng và uyển chuyển như hai thảm lụa. Quấn vào nhau. Và trượt trên nhau. Không để lại dấu vết nào. Đôi mắt cô gái sai khiến và chiếm lĩnh gã. Gã lạc vào một miền hoan lạc lạ lẫm mà bị động không sao thoát ra được. Gã bổng bệnh trong cõi mơ tưởng diệu lý ấy cho đến khi giải thoát hoàn toàn cái gánh nặng vô hình trĩ nặng bấy lâu.

Và trong lúc đang mê đắm thì gã nhận ra trên đầu bạn tình mọc ra hai cọng râu cong. Khuôn mặt trở đầy phấn. Và toàn thân cô dậy lên một mùi thơm của lá rừng, nhụy hoa. Cô với tay lên bàn và lấy đôi cánh bướm gắn vào những kẽ nứt đỏ lói vừa rạch ra trên lưng. Trong sắc diện lộng lẫy của một người bướm - đúng lúc gã đạt đến cao điểm của khoái lạc cũng là lúc cô cất cánh và co người bay ra giữa gian nhà. Người bướm đậu lại trên tường nhìn xuống gã với vẻ mặt mãn nguyện. Bụi phấn xả ra lấp lánh hàng vạn màu sắc giữa gian phòng như thể kim tuyến cắt nhuyễn bị một trận lốc thổi tung. Cô cất cánh và chao lượn trên gã. Giới vật của cô còn ẩm ướt và dính đầy chất nhầy dần dần được khép lại bởi một khe vẩy kín. Cô nhìn gã lần nữa. Tròng đen tuyệt đối đã ăn sâu choán hết hốc mắt. Làn môi gợi tình mà gã vừa gởi trao sự quyến rũ của nụ hôn giờ đây đã bật màu và méo mó đón đau trong cuộc biến hóa.

Cô thấy gã từ một cái nhìn khác, không phải của một con người. Còn gã, đã được truyền cái năng lượng của loài bướm để có thể nhìn sự lạ ấy với đôi mắt bình thường, không xao động hay hoảng sợ.

Cô bay bốc lên cao giữa một rừng những khung tranh trong xưởng vẽ ngổn ngang, vắng lặng. Bên góc tối xưởng tranh, người nghệ nhân mù mất trí vẫn cô đơn vẫn ngồi xo ro như thu mình, tay mân mê lắp ráp những mẫu cánh bướm cắt theo nhiều kiểu dáng khác nhau. Khuôn mặt và dáng người khom khem khắc khổ. Ông ta như bị bật khỏi mọi can dự với chung quanh, không còn bận tâm điều gì đang diễn ra trong gian phòng, trong thế giới này. Từ lâu, bằng đôi mắt ẩn giấu, ông đã dẫn thân mình vào một cuộc phiêu lưu mê lú của những sắc màu huyền hoặc lạ kỳ của hàng triệu cánh bướm. Trong đầu gã nghệ nhân mù mất trí đang diễn ra muôn vạn đường bay của sắc màu và sự chết.

Bị tha về đây từ một trong những đường hay số mệnh, ông bị cầm tù vào công việc này tự bao lâu, chính ông không rõ. Chìm đắm trong cõi mê mông của trí tưởng, ông không còn sống với miền thời gian của cõi người.

Bức tranh người lạc cõi tiên gọi từ câu chuyện kể của cô gái vẫn đang dở trên bàn.

Cô cất lên và bay dạt ra phía cửa sổ, bốc lên trên những tàng cây xanh mùa hạ. Cô bay về phía màu trời đỏ cùng với tiếng rú không rõ đau đớn hay hoan lạc.

Gã trần truồng bước về phía phòng tranh, cạnh người đàn ông và tìm một chỗ ngồi ở góc khuất. Như một kẻ mộng du bị dẫn dắt, sai khiến bởi hồn ma quái đản, gã bắt đầu nhặt nhạnh những cánh bướm nhỏ li ti và xếp lên bàn, phác thảo cho bức tranh đầu tiên.

Một bức tranh bằng hàng ngàn cánh hồ điệp, nói về sự biến mất của những giấc mơ trong cõi người.

Mùa hạ, 2010

Phiên bản khác về người đàn ông ăn rau răm

TÔI XỎ MỘT CHÂN VÀO CÁI ỐNG BÊN TRÁI, có cảm giác hơi chặt, chân phải đứng hơi co trên nệm, ở tư thế không thẳng bằng lắm, nói: “Anh thấy nó bó!”. “Không chặt đâu. Đúng size anh vẫn bận mà!” - nàng vừa nói vừa ngồi lột vỏ mấy củ hành tây để làm món hành xào thịt bò. Tôi kéo lên. Cảm thấy hơi bóp ở phần lưng và hơi ép ở phần đáy. “Anh thấy nó làm sao đó, không được thư giãn lắm!”. “Hãy dà, anh mặc nhanh lên rồi xuống phụ em xắt thịt bò, đừng có ngồi đó mà cứ chặt với rộng. Quần nào chả vậy. Cứ mặc đi vài hôm giặt nó giãn ra là vừa. Đừng có cầu toàn với cả cái quần sịp như vậy. Anh ngày càng khó tính như một ông già lắm cẩm!”. Tôi còn biết làm gì ngoài việc tròng thêm cái quần lưng vào và cầm miếng thịt bò đặt lên thớt, xắt từng lát mỏng, lưỡi dao bén ngọt lướt đi chia từng miếng thịt mỏng tang còn rướm máu.

Dầu sôi lèo xèo trên bếp. Nàng nói, bây giờ mỗi tuần chỉ nên dùng một bữa thịt bò. Ăn uống dư đạm, tích mỡ trong người, sinh ra lắm trò bệnh tật!”. Tôi “ừ”, rồi kể: “Đợt khám sức khỏe định kỳ vừa rồi, hai phần ba đàn ông trong cơ quan mắc bệnh dư mỡ trong máu, có thằng mỡ tụ trắng cả gan, còn các bà thì phần lớn là có dấu hiệu huyết áp. Thời buổi gì bệnh tật tràn lan. Đụng vào đâu cũng thấy bệnh. Chán thiệt!”. Nàng cũng hưởng ứng: “Ừ, chán thiệt...”

Tôi đã xắt xong thịt. Việc xắt thịt làm cho tôi quên đi cái cảm giác chặt chội bên trong. Nhưng lúc nàng đã đổ nguyên đĩa thịt lên chảo xào xáo, khói cùng mùi thơm kích thích vị giác bốc lên, thì tôi lại cảm thấy bên trong mình hơi chặt. Tôi định phát biểu cảm giác một lần nữa nhưng

ngại nàng sẽ bảo là lẫn thẩn. Nên thôi. Tôi bước lại ngồi vào bàn ăn. Cỗ ý hơi giạng chân ra một chút cho cái phần đáy đỡ cảm giác bí bức. Nhưng thường thì tôi cũng biết rằng mình không ngồi một chỗ được yên trong quá năm phút, nhất là khi có nàng ở nhà. Những việc không tên trong cái gian nhà chật hẹp này sẽ khiến chúng tôi luẩn quẩn lục đục hết ngày nọ qua ngày kia, chẳng bao giờ ổn. Dịch khay để ấm chén sang bên này một chút, dời lọ tương ớt qua bên kia một chút, dắt mấy con dao vào kệ này, rồi lại đặt cái nồi cơm điện vào chỗ kia... Cứ vậy. Chúng tôi hoạt động liên tục trong một gian nhà nhỏ, đầy những mối bận tâm nho nhỏ, với những đồ vật nho nhỏ.

Và với thói quen đó, chúng tôi chẳng bao giờ có được cảm giác thư giãn khi ở bên nhau. Thật tẻ. Cuộc sống toàn là những chuỗi chuẩn bị và chuẩn bị mà chẳng để làm gì. Cứ như thế lúc nào cũng bị cái áp lực vô hình nào đó xui khiến, cứ chúi mũi với những việc không tên, còn mục tiêu tận hưởng đời sống chỉ là một thứ ảo giác xa vời phi thực. Rồi một lúc, thay vì hưởng tới niềm vui trong tận hưởng thì chúng tôi lại tự thỏa mãn vì đã ra sức chuẩn bị đâu vào đó mọi thứ, hay nói cách khác, sự thỏa mãn đó gần với tự ve vuốt.

Như lúc này, tôi chẳng thể ngồi yên. Tôi giạng chân như thế tới phút thứ ba, nàng nói với tôi rằng, bây giờ đi đâu cũng lo xa. Chuyện kẹt xe, ngập nước, sập hố, giạt điện... Báo chí đưa tin hằng ngày. Hiểm họa ẩn tàng mọi nơi trên thành phố. Nguy cơ đầy rẫy. Bất an đầy rẫy. Anh thử xem, nơi này nơi kia trong thành phố, toàn xảy ra những cái chết không được báo trước. Tôi nói, dù báo trước hay không thì tính chất cái chết cũng không thay đổi. Nàng bảo tôi là thằng đàn ông hư vô. Chữ nghĩa nhiều đôi khi sanh ra cái tật lảm cẩm thụ động coi mọi thứ chẳng có gì là quan trọng, sống trượt sống trụa chẳng ra con giáp nào. Trong khi đó, đến một cái quần sịp cũng vợ, một viên thuốc ốm cũng vợ.

Tôi lại chủ động kéo câu chuyện về thực tế của cái quần sịp đang bỏ chặt bên trong. Tôi nói: “Mà đúng là nó chặt. Anh nghĩ do khác hiệu hay sao đó, dù cho cùng một hiệu đi nữa thì cũng có cái lỗi cái ngay, làm sao đúng cỡ tầm tấp được!”. “Em đã nói rồi. Nó sẽ giãn ra sau vài nước giặt, áo ngực em cũng vậy mà. Mới đầu vải còn cứng, phải chấp nhận nó hơi bí một chút. Có gì đâu mà anh cứ than vãn hoài. Người ta đi mua tặng, còn không biết nói cảm ơn lại bày đặt yêu sách, đòi hỏi.”

Tôi lặng im và đứng dậy chấp tay sau đít đi lòng vòng. Chảo thịt vừa được xào xong. Rắc tiêu, ớt bột, xắt hành ngò vào. Thơm và kích thích dịch vị. Nhưng còn lâu mới đến bữa cơm trưa. Nàng sẽ còn nấu một vài món khác. Một bữa cơm bao giờ cũng đầy đủ thịt cá, canh rau. Đôi khi cũng chẳng ăn hết. Nhưng cứ phải như vậy để còn ăn bữa khác. Người phụ nữ biết lo toan luôn là nhân tố quan trọng góp phần kéo dài tuổi thọ của đàn ông qua các bữa ăn và đem niềm khoái lạc thối tràn qua những giấc ngủ. Hay ít ra là không bao giờ để cho đàn ông sống chung trong một mái nhà cùng nguy cơ phải dùng thuốc tráng lại men dạ dày hoặc phải ngấp ngó trước cửa phòng khám nam khoa trong tương lai.

Nàng nói: “ Nhưng ăn những món như vậy dễ sung!”. Tôi cười: “Sung cũng không thay đổi được gì!”. Nàng lại baro: “Anh nhớ là thời gian cả tháng nay anh rất mê ngủ đó nghe!”. “Vậy à... Ừ... thì anh có thấy em động tĩnh gì đâu. Cứ tưởng em thích được yên thân. Vậy hóa ra hôm nay em mua quần sịp và xào thịt bò với hành tây như một lời cảnh cáo đó sao?”. “Không cảnh cáo mà nhắc nhở. Biết rồi còn hỏi.”. Nàng dọn cặp chén, cặp đôi đĩa lên bàn, khéo léo rót ra đĩa cạn một ít nước mắm rồi xắt một trái ớt xanh vào, mùi ớt hiểm xông lên khiến tôi hắt xì. Tôi thích ăn mặn, luôn phải nêm thêm ít nước mắm. Từ ngày lấy nhau, những bữa ăn, nàng luôn ý tứ làm một chén nước mắm xắt ớt tươi thật ngon đặt trên mâm cơm ở góc gần tôi nhất.

Mâm bát sạch sẽ. Chén đũa tinh tươm đến độ tưởng chúng có thể soi mặt vào đó mà chải tóc. Cơm gạo mới thơm dịu. Đĩa thịt bò xào hành tây hấp dẫn cạnh đĩa rau luộc tận dụng lấy nước rau vắt chanh vào làm canh. Bữa cơm nhẹ nhàng và thanh cảnh. Nhưng có ai biết đây là một tác phẩm có tính ẩn dụ của nàng. “Lâu rồi vợ chồng mình cũng không nói chuyện đó một cách thoải mái” - tôi nói và cho mấy cọng rau vào chén. “Ừ. Đôi khi phải nói nhiều để tạo cảm hứng. Mình càng ít nói thì càng lơ là trách nhiệm”. “Không phải là lơ là. Thời gian này chẳng hiểu sao anh chỉ nghĩ tới chuyện lên giường là ngủ cho xong một đêm”. “Vậy thì anh phải chữa bệnh điên đi. Hay là có triệu chứng gì, có cần đến phòng mạch nam khoa không?”. “Không mà. Chỉ là vấn đề tâm lý có gì đó bất ổn!” - tôi nói và cho miếng thịt bò vào miệng, nhai chậm rãi. “Em nghe mấy bà ở cơ quan nói, nếu để máy tính xách tay lên đùi làm nhiều quá cũng bị ảnh hưởng đến hiệu quả trên giường. Sóng điện thoại cũng có tác dụng xấu với tinh hoàn. Rồi ăn rau răm nhiều quá cũng bị mất ham muốn...”. “Vậy là nguy hiểm trùng trùng. Hèn chi ở công ty anh có một tay đạo này giận vợ, đi nhậu chỉ toàn ăn rau răm, hết đĩa này đến đĩa khác”. “Có thật chuyện đó à?”. “Có chứ. Lần đầu tiên anh thấy một thằng đàn ông buồn vợ, giải tỏa hằng cách nhậu bia với rau răm”. “Đàn ông bây giờ thật khó lường. Nhưng như vậy còn đỡ hơn mấy ông giận vợ là nghĩ ngay đến mấy em khác”. “Cũng tùy!”

Tôi nói và dốc chén lên húp liền bảy ngụm nước rau luộc có vị chanh, chua chua. Nói thêm: “Thì đó cũng là cơ chế phản xạ bình thường của tâm lý, để giảm bớt ức chế nội tâm thôi! Em không coi trong phim Hàn Quốc, hình như là Kim Ki-Duk, có cô gái chán tình nhét nguyên chùm lười câu vào trong chỗ ấy rồi kéo siết cho đến khi máu ra đến kiệt sức à? Còn cái cảnh ngoại tình khổ tâm vì bị chồng ngược đãi thì đầy rẫy...”.

“Thôi. Những chuyện đó thật ghê rợn. Em chỉ xem phim dài tập trên ti vi. Em thấy tình yêu trong mấy phim này thật kín đáo”.

Chúng tôi không tiếp tục tranh luận về phim truyền hình hay phim nhựa Hàn Quốc nữa mà chuyển sang chủ đề quan trọng, trở thành mỗi bức xúc của tôi lúc này: “Anh không thể mặc nổi nó nữa! Càng lúc có cảm giác nó càng bóp chặt lại. Anh căng thẳng hết chịu nổi rồi!”. Tôi bắt đầu gay gắt. “Nhưng em phải làm sao? Có thể câu chuyện mà chúng tụi vừa nói với nhau có nhiều yếu tố kích thích nên “thăng nở” nó bấy trờ, làm gia tăng thêm sự chật chội?” - nàng đưa ra giả thiết. “Không phải - lúc này thì tôi gào lên thật lớn - Không phải. Anh biết mà. Anh chẳng liên can gì với câu chuyện đó cả. Anh chẳng hề hấn gì. Rau răm, lưỡi câu, bia bọt, cả phim khiêu dâm... toàn là những thứ ngu ngốc khốn nạn. Trong khi anh đang bị nó bóp chặt, giết chết từ bên trong. Anh nói nghiêm túc đó”. “Vậy sao anh không cởi nó ra và quăng đi?”. “Đây là món quà của em. Hừm. Em luôn luôn là người có lý. Em luôn luôn là người tỏ ra chăm sóc nó và muốn nó phải trong sự bảo vệ kiên cường của em. Đây, nó được bảo vệ thế này đây. Càng lúc nó càng siết chặt khiến cho anh tiêu tan hết mọi hứng thú nhưng em lại không cho anh bỏ nó. Em bảo rằng nó sẽ giãn ra. Giãn đâu chứ? Nó, khởi nguồn của mọi ham muốn mà anh đang bị bóp chặt và triệt tiêu. Em hiểu không?”. “Anh là người biết rõ sự chật chội vô lý. Sao anh không tự tìm cách thay thế? Em đâu có mang cái của nợ của anh trên người mình mà biết được cảm giác nó chật chội hay ngọt ngào cỡ nào. Em cũng đâu biết được mức độ giãn nở hay co rút ở loại vải của mấy cái quần sịp đàn ông?”. “Vậy thì em thật hồ đồ - tôi nói và dằn chén xuống mặt bàn. Đàn bà các em thật là hồ đồ, phi lý hết biết. Em có biết không, anh đã chấp nhận những cái quần sịp cỡ nhỏ này từ cả tháng trời nay mà không nở bỏ hay chê bai chúng. Vì đơn giản, chúng là món quà sinh nhật mà em tặng cho anh. Một người vợ đảm đang. Một

người vợ yêu chồng. Hứ. Anh không thể nào xúc phạm lòng tự trọng của em bằng cách la lên rằng cái món quà quái quý ấy đang giết chết dần dần mọi ham muốn của anh. Anh chịu đựng cho đến ngày hôm nay. Cái ngày mà em nấu những món ăn và bày lên bàn như một tác phẩm ẩn dụ để gửi đến anh cái thông điệp anh là thằng chồng khốn nạn, một thằng bất lực...". Tôi nói và đập bàn. Có tiếng gì đó rơi vỡ. Nhưng đầu óc tôi đang bị cơn điên loạn giày xéo, điều khiển và đày ải. Tôi cứ lồng lên theo một quán tính gia tăng cường độ tâm lý, Rồi như đạt đến đỉnh cao của nỗi dày vò, của sự phóng xuất ỨC CHẾ, tôi ngồi chùng xuống, ở tư thế chồm hổ dưới nền nhà. Và khóc trù trù. Tôi vẫn chưa cởi chiếc quần sịp ra. Còn nàng. Nàng nhìn tôi như một thần tượng sụp đổ. Một thần tượng vỡ nát không phải bởi bản thân nó có vấn đề trong các chất liệu cấu tạo nên nó hay thời gian, mà bởi, thần tượng ấy vừa mặc khải cho nàng biết rằng, nguyên do mọi sụp đổ, có thể là do kẻ ngưỡng mộ sâu xa bên dưới đang khoét rỗng nó bằng ánh mắt đoái hoài quá đáng của mình. Nàng đứng lặng như thế. Trên tay cầm một con dao Thái Lan rất bén. Loại mà lúc này tôi vừa thái thịt. Nàng sẽ làm gì tiếp theo đây? Nàng sẽ tấn công và giải phóng sự chật chội bằng thứ vũ khí duy nhất ấy - một con dao? Và kết quả thật khó lường nhưng đoán chắc là sẽ gây ra ít nhiều sát thương. Trong trường hợp nhẹ nhất có thể là một vài vết xước tự lành lặn sau một thời gian ngắn. Lúc đó, tôi sẽ phải coi chuyện đi bác sĩ là một thứ gì đó gần với chúng phô diễn. Trong trường hợp khác, tệ hại hơn, có thể là sẽ gây một đứt gãy nào đó, có thể lắm, một cú đứt gãy ngọt ngào. Tôi đã đọc về những trường hợp vợ đánh ghen chồng đã dùng dao bén để cắt phăng cửa nơ và cho vào tủ lạnh trước khi hoảng loạn gọi xe cứu thương đến nhà chở ông chồng và xô đá chạy vào phòng phẫu thuật. Những thảm kịch đó rất có thể xảy ra. Hãy xem mắt nàng vẫn đỏ như một con bọt ngựa đang từ chối cuộc ve vuốt giao hoan định mệnh với tình nhân nó

mà chỉ quan tâm tới việc làm sao cho mau mau xong cái công việc truyền giống rầy rà để tiến hành biến gã tình nhân thành một bữa ngon miệng.

Tôi lúi đầu vào phòng và đóng chốt lại. Tôi cởi nhanh chiếc quần sọt quăng lên trên giường. Rồi sau đó cởi chiếc quần sịp bên trong ra. Hãy tự cứu mình trước khi chờ trời cứu. Một chính trị gia đã nói như thế. Tôi quăng mình trên nệm và chống hai chân lên trời. Hai tay tôi nắm chặt vào lưng dây thun của chiếc quần sịp và cố kéo trật nó xuống. Nhưng khốn nạn thay, nó đã thít chặt vào da tôi. Tôi cố gắng hết sức để đẩy trể nó xuống nhưng không tài nào làm được. Sau đó, tôi đổi tư thế, đứng dậy và lại tuột nó theo cách bình thường vẫn làm. Nhưng lạ thay. Nó xệch xuống vùng mông của tôi và dừng ở đó. Nhất định, nó đùm kỹ phần trước, như thể từ mảnh vải của chiếc quần đã dính bẹp sát vào da tôi bằng một thứ keo dán chặt không cách gì có thể tiêu hủy.

Tôi lao vào phòng tắm và giãy giụa trong đó một lúc, tìm mọi cách để cởi cái quần sịp điên khùng ấy ra khỏi người. Nhưng vô hiệu. Người tôi ướt sũng mồ hôi mồ kê. Tâm trí tôi bắt đầu hoảng loạn lo sợ. Càng như thế, chiếc quần sịp càng siết vào cơ thể tôi như một bàn tay sắt không lờ thò từ bên dưới háng lên và bóp nát như cái ngã ba của cơ thể. Bên ngoài, nàng đập cửa ầm ầm ầm và gào thét: “Anh làm gì trong đó. Mở cửa mau! Mở cửa mau!”. Ầm ầm ầm... Nhưng tôi đã đóng thêm một cánh cửa nữa, là cửa phòng tắm. Tôi đứng dưới vòi sen và bật nước. Nước văng ra từng chùm li ti trộn lên đám mồ hôi trên da thịt nóng bừng của tôi. Bây giờ, tôi đứng ngược mắt lên hướng chảy của nước và gào thét như một con vượn đầu đàn bị thiến rồi thả vào rừng già. Tôi bất lực với cái quần quái đản. Tôi nhìn xuống và thấy phần hông của mình đang bị siết chặt lại bởi nó. Cơ thể của tôi mất cân đối như một lực sĩ. Trên to, dưới tóp. Hai đùi tôi nở to ra so với phần mông. Phần mông và bẹn bị cái bàn tay sắt vô hình kia siết chặt lại, đau điếng. Tôi chết lặng và cảm nhận từ phía

trước, con giồng đang bị trấn áp, bóp nghẹt và vỡ nát. Một nỗi chết đường truyền lan từ chỗ ấy sang phía trái tim. Tôi thoi thóp. Mồm miệng đầy nước dãi và máu. Tôi nằm sóng soài. Co giật.

Mùa đông. Những bụi sương phủ lên cửa sổ buổi chiều. Nắng nhạt xuyên qua những đám mây bay lơ lửng. Có tiếng nhạc bên ngoài dây quán phố vọng vào. Tôi trải nghiệm cảm giác thu mình bé lại rồi tan ra giữa trời của mùa thu hiền hòa. Nàng vẫn đập cửa. Nàng hốt hoảng gọi cảnh sát. Rồi hốt hoảng ôm mặt khóc trong phòng giữa một đồng bát đĩa của bữa ăn còn ngổn ngang chưa kịp dọn dẹp, Nàng gục đầu vào ngực một tay cảnh sát, bờ vai nấc lên từng hồi. “Tôi không cố ý. Nó chỉ là món quà tôi tặng sinh nhật vì yêu anh ấy thôi mà. Tôi không lường trước điều này. Làm sao một người vợ có thể làm điều đó với chồng cơ chứ?”

Ở sở cảnh sát. Nàng đã ngắt nhiều lần. Những lúc tỉnh dậy, nàng nói trong mê sảng: “Không thể như vậy. Làm sao một người vợ có thể làm điều đó với chồng mình cơ chứ? Nó là món quà của tình yêu tôi dành cho chồng cơ mà!”

Tôi nhìn thấy nàng theo cách một giọt sương nhìn thấy thế giới. Tôi không sao có thể nói được với nàng rằng đó không phải là lỗi của nàng. Hẳn là có một sự nhầm lẫn nào đó dài ngày xảy ra trong quan hệ vợ chồng. Rằng cũng có thể là có một sự gian lận vô luân nào đó từ nhà sản xuất những chiếc quần sịp không rõ xuất xứ. Và rằng, tôi đã giữ món quà tình yêu ấy bằng tình yêu của một người chồng, luôn trân trọng rung động với những gì người vợ mình trao tặng khi nhìn thấy ở đó chất lượng tình yêu (cảm tính) phủ mờ mọi thứ chất lượng duy vật thể (lý tính) khác, vốn tiềm tàng biết bao hiểm nguy đến từ đời sống bên ngoài. Một điều gì đó, như cách nói của Nietzsche, tôi mang trong mình thứ bệnh lý của lòng thương xót. Nhưng sau đó, lại trở thành đối tượng của

lồng thương xót: bị triệt tiêu bản năng và bóp chết thể xác bởi chính sự ân cần không cách thế nào để kháng cự hay khước từ.

Tôi thấy gã trọc đầu vẫn ngồi ở quán bia trước hai rổ rau răm và một cặp trứng vịt lộn. Một sự kháng cự có màu sắc bi kịch hoang dã. Điều này tâm lý học và nhân chủng học chưa thể gọi tên. Một sự phản uất khuếch đại trở thành một biểu tượng cao cá và quyết liệt vô song. Một tượng đài uy nghi của ý chí. Một kẻ chống lại bệnh lý của lòng xót thương bên trong mình để trốn chạy những triệu chứng bóp nghẹt, suy vong treo lủng lơ truởu mặt, vẫn theo cách nói của Nietzsche. Tôi thấy trong công viên một số đồng nghiệp đứng tuổi vẫn chăm chỉ chạy hùng hục chỉ mong giảm thiểu vài mili mỡ trước thành bụng ục ịch. Họ đang thực hành bài học tìm kiếm sự hài hòa tươi đẹp của đời sống, vớt vát chút lạc quan tinh thần trước sự di căn của sợ hãi đánh mất người bạn tình khi về chiều. Và, tôi cũng thấy ở một góc đường, đám thiếu nữ chụm đầu cười rúc rích trước một mảnh báo đăng mẫu tin. Những mẫu tin đại loại thế này thì tạo ra ở họ một nỗi tò mò lẫn xao xuyến vì ít nhiều gợi mở trong họ một kích cỡ nào đó của trí tưởng tượng vốn từ lâu bị cái thế giới cánh tượng này cưỡng bức:

MẶC QUẦN SỊP CHẬT, MỘT NGƯỜI TỬ VONG

Chiều qua, một phụ nữ 30 tuổi đã hốt hoảng báo cảnh sát về tình trạng chồng mình đang bị đe dọa tính mạng bởi một cái quần sịp.

Anh X, chồng người phụ nữ nói trên đã bất tỉnh sau khi mặc một chiếc quần sịp mà chị tặng trong dịp sinh nhật tuổi 35 của mình. Lý do, chiếc quần sịp quá chật nhưng vì là món quà tặng “tình yêu” nên anh đã không phản ứng từ chối một cách dứt khoát.

Theo lời người phụ nữ, trước khi bất tỉnh, trong bữa ăn, họ có trao đổi với nhau về một với vấn đề liên quan đến tình dục hình ảnh khố dâm trong phim Hàn Quốc... Sau đó, anh X cảm thấy mệt, đã cúi gắt và lao

vào phòng riêng khóa trái cửa. Cho đến khi cảnh sát phá cửa vào thì phát hiện anh đã chết trong bồn tắm trong tư thế nằm vắt hai chân lên thành bồn và chiếc quần sịp đã thắt chặt vào bộ phận sinh dục của anh gây tổn thương nặng từ bên trong.

Theo điều tra ban đầu, loại quần sịp mà nạn nhân mặc có hiệu Sexsexyxy được nhập khẩu lậu về từ biên giới phía Bắc. Chị còn cho biết số lượng mua là nguyên một thùng, 30 chiếc với 30 hoa văn, màu sắc khác nhau. Và anh chồng đó lần lượt mặc từng cái một từ suốt cả tháng nay. Thành thạo anh có bảo rằng quần chật, nhưng không phản ứng quá mạnh mẽ hay dứt khoát.

Cảnh sát sẽ tiếp tục điều tra làm rõ thêm về nguyên nhân sự việc.

Bên cạnh cột tin đó, là một số mẫu giới thiệu quần lót nam. Có mấy dòng khuyến cáo như sau:

BÁC SĨ CHUYÊN GIA NAM KHOA KHUYẾN CÁO KHI MẶC QUẦN SỈP

Nếu nam giới mặc quần sịp quá chặt sẽ làm cho bao tinh hoàn cố định chặt vào khoang bụng, từ đó chức năng điều tiết nhiệt độ của bao tinh hoàn sẽ bị ảnh hưởng khiến chức năng sinh sản tình trạng suy yếu.

Các cô gái giành giật tờ báo và cười hức hức hức.

Sao lại cười?

Họ hiểu gì mà cười?

Tôi nghĩ.

Và một đợt gió lùa tới. Những câu hỏi, ý nghĩa viển vông bay đi hăng hơ hăng hui trong nắng vàng lạnh se se của chiều mùa đông.

10.2010

Như những tia chớp hay vết truyện facebook

1.

TÔI VỪA ĐẬP MỘT CON MUỖI, giữa hai bàn tay tôi là một tiếng nổ lớn, khi biết chắc con muỗi đã chết, tôi mở hai bàn tay ra, từ từ, và nghe trong khe hở chính giữa hai bàn tay, tiếng kêu của một giọt máu: “vì sao ông giết chết tôi?”, và hốt hoảng hơn khi xác con muỗi từ đó bay vụt ra với tiếng hụ của xe cứu thương.

2.

trong khi cha tôi thét lên kinh hãi: “máy bay! máy bay! Nằm xuống!” thì tôi lại ngơ ngác tư hồi, lạ thật, ba mươi hai con cá đang bơi đi đâu trên bầu trời?

3.

hôm nay thức dậy, thấy ông hàng xóm đứng trên mái nhà với một đội cánh lông vũ của loài ngỗng, mình ngồi ngó cho đến khi ông quyết liệt vỗ cánh và bay chìm vào bầu trời xám xịt.

4.

khi đó, năm anh em tôi leo lên năm cành của một cái cây trong vườn nhà. ba tôi cầm chiếc máy chụp ảnh và bước lùi ra xa dần để ống kính có thể thu tóm hình ảnh đầy đủ cả năm anh em. chúng tôi cứ leo mãi, leo

mãi, hết cành lớn đến cành nhỏ hơn, hết cành nhỏ hơn thì đến những nhánh lớn, hết nhánh lớn đến những nhánh nhỏ hơn, cứ thế, cành nhánh của cái cây vươn ra mãi, tán của cái cây nở rộng hơn khu vườn nhà sang vườn hàng xóm, rồi tràn khỏi những khu vườn hàng xóm, phủ sang những cánh đồng, rộng mãi ra năm phía chân trời xa xăm. chúng tôi không để ý đến bộ dạng mệt mỏi vì cứ căn góc và đi thụt lùi xa dần của ba mà chỉ ríu rít: vời vỉnh: “ba có thấy con không? không, chưa được, cái chùm lá che khuất mặt con mất rồi, ba chụp lại pô khác nhé!”, “ba phải ra hiệu “một... hai... ba...” rồi mới bấm máy nha. thôi, không được rồi, con chưa cười mà ba đã bấm...”, “không, con muốn đổi lại thế ngồi giống anh hai, con không thích kiểu ngồi vừa rồi, ba phải chụp sao để con đẹp hơn anh hai mới được...”, nụ cười ba tôi vẫn lấp lánh xa dần dưới khung ngắm của chiếc máy ảnh.

chúng tôi mãi mãi không hài lòng với những tấm hình cũ; cứ leo mãi, leo mãi. và ba cứ lùi xa mãi cho đến khi đứa nọ không còn nghe tiếng ríu rít cười đùa của đứa kia nữa và ba tôi dần dần biến mất trong tầm nhìn của từng người.

(còn mẹ tôi ư? bà đang ngồi bên dưới cái gốc cây đầy rễ khô gân guốc như hàng nghìn ngón tay bấu vào mặt đất thô ráp. lâu dần, những hốc rễ làm chỗ trú ẩn cho bà. ở đây - mẹ nói - có thể áp tai vào thân cây và nghe rõ nhất tiếng cười của năm đứa trẻ! dường như ai cũng có thể hiểu đó là một cách củng cố niềm tin, một phép thắng lợi tinh thần hơn là sự đúc kết những thực nghiệm)

chúng tôi leo mãi.

những cành nhánh cây cứ vươn ra. vô tận. ba tôi đã thực sự mất hút trong tầm mắt. nhưng luật của trò chơi không cho phép chúng tôi leo ngược trở lại thân cây chính và tìm đường xuống gốc mặt dù khi lên cao, trong cơn gió giật, chúng tôi hốt hoảng kêu tên ba. gào thét đến khản

giọng, “ba ơi! ba ơi!...”, tiếng kêu của chúng tôi vang xa và tan loãng vào vùng trời xôn xao và bao la.

ba thực sự đã biến mất vào cánh rừng mù mịt khói, lòng dạ trống hoang, tôi nhìn xuống mặt đất và nhận ra có một một hố thẳm hẫng hút đến ghê rợn, lạnh người, lúc bấy giờ, tôi tự nhủ rằng, có thể ba vẫn đang lúi xa dần để độ mở rộng của không gian có thể thu tóm đủ khuôn mặt của năm anh em tôi và bóng dáng tiểu tụy đơn độc của mẹ tôi dưới gốc cây.

cả gia đình chúng tôi vẫn đang tuân thủ quy luật của trò chơi chụp ảnh lạ lùng, bí ẩn mà chúng tôi đã tự đặt bày ra.

bóng của cái cây vươn ra xa mãi, xa mãi.

đó là những gì bức ảnh ấy lưu lại được.

5.

và cuối cùng, ông ấy cũng đã cười hạc vàng đi. gần đây, giới khảo cổ học tìm thấy xương hạc vàng ở dưới đáy đại dương vùng tam giác bermuda.

người ta vẫn không đưa ra kết luận nào về ông ấy.

nhưng người trung quốc sẽ bảo rằng, đất nước họ mới là nơi sinh ra huyền thoại hạc vàng dù bất kể căn cước người đàn ông cười hạc thuộc về đâu và đó là loài hạc có chứng nhận “made in” nước nào.

6.

lá vàng rơi trên đầu, trước mặt, dưới chân những tình nhân, sắc vàng phủ kín mọi tầm nhìn.

mùa thu

mùa thu

chàng thi sĩ đương đại hôn lên mái tóc nàng thơ của mình, rồi ứng khẩu: “em có nghe, mùa thu đang tiêu chảy cấp!”

7.

hãy nhớ rằng, trong quá khứ, ông cũng đã hành xử giống tôi và chịu một bản án như tôi! vì thế tôi chẳng thể nào nghe nổi thứ luận điệu của ông cùng những kẻ khác! - nhà hoạt động dân chủ nói.

đúng - nhà độc tài đáp - vì vậy, tôi sẽ xử chết ông. tôi không muốn hiện tại của tôi chính là tương lai của ông.

8.

a.

ngày mai tận thế! ngày mai tận thế! các ông có hiểu không? ngày mai chúng ta sẽ chết!

mặc tôi gào càn hơi giữa đường phố. mọi người vẫn vội vàng lướt qua. lướt qua. lướt qua.

ngày mai chúng ta sẽ chết! - tôi nắm cổ áo một người đàn ông và sửa vào mặt anh ta. ông hiểu không?

người đàn ông gỡ từng ngón tay của tôi ra khỏi cổ áo mình một cách dễ dàng, rồi im lặng lướt đi theo đoàn người.

tôi vẫn đứng gào thét bên đường, tiếng của tôi vang mỗi lúc một xa. nhưng không sao át được tiếng dòng người lướt qua với những động cơ mỗi lúc một náo loạn.

chúng, càng lúc càng khiến tiếng nổi của tôi bị cô lập.

ngày mai tận thế! lũ ngu ngốc kia, các người không biết hay sao?

tôi gào thét như thế ngày này qua ngày khác, cho đến hết cuộc đời.

b.

những vết cháy bắt đầu loang ra từ một đường rách toạc trên bầu trời, nung những đám mây đỏ rực cuộn cuộn lao về phía mặt đất.

khi đó chúng tôi đang ngồi như thể bị đông cứng trong rạp phim, nơi mà bốn bức tường được lấp kín bởi những cửa hòng máy tạnh đang phà hết công suất.

lửa chỉ có thể được bắn ra từ cái màn ảnh toát hơi nước đang chiếu một đoạn phim về nhân vật huyền thoại mới có tên promete, kẻ ăn cắp nước từ những đám mây để cứu nhân loại đang chìm trong cơn đại hỏa hoạn.

bây giờ là ngày 21.12 năm 2012 trong đại lịch của người maya; ngày được dự báo là tận thế.

9.

để chống lại những luận điểm học thuật khác, nhà phê bình uy tín đặt bút viết: “tôi có quen biết bố cô ta. chúng tôi thường trao đổi rất nhiều vấn đề, tôi khẳng định bố cô ta là một người làm nghệ thuật rất ư đàng hoàng, vì vậy, không thể có chuyện những bài thơ của cô ta lại vô đạo đức như các ông vừa diễn giải!”

10.

những lời lẽ ấy đã được dùng đi dùng lại hằng ngày, đã hơn 70 năm nay, với một giọng đọc có biên độ dao động âm giống nhau đã khiến cho chiếc loa phồng chảy máu.

và chiều nay, cơn chảy máu đến hồi cao trào. Máu từ miệng loa xối xả tuôn thành dòng, gây ngập úng mọi nẻo đường.

người ta lưu thông bằng cách bơi trong bể máu. Người ta bị nhuộm trong máu.

nhà ngôn ngữ học cắt nghĩa hiện tượng này rằng: đó là máu của ngôn từ.

thật mơ hồ!

11.

voltaire: - tôi không đồng ý với bạn, nhưng tôi đấu tranh để bạn được nói!

vậy, còn quyền được viết khác thì sao, thưa ông voltaire? - bạn hỏi. xem ra câu hỏi đó thật ngớ ngẩn trước một triết gia. song, vì bạn đang muốn biết rằng, ngày mai, ngày kia, ngày sau nữa... bạn sẽ được đồng ý viết hay nói điều gì/ không được viết hay nói điều gì.

voltaire im lặng, sự im lặng rất khác với những gì ông ta đã nói . nhưng rất giống với sự im lặng của một nấm mồ.

12.

khi bị dồn vào một vách đá, thủ lĩnh bộ lạc Neyung nhìn lại hình ảnh đám dân đang chen lấn giẫm đạp nhau chết vạ vật ven con đường vừa đi qua. chỉ còn rất ít người sống sót. một trong số họ bước đến giương mũi giáo nhọn, đôi mắt rực lửa, quát: “dòng máu đỏ đang đuổi sát chúng ta, ông là thủ lĩnh, hãy làm gì đi chứ?”, thủ lĩnh ứa nước mắt rồi cởi áo, từ từ nằm xuống đất. dòng máu bộ lạc Neyung theo những bước chân tràn qua cơ thể ông rồi nhuộm đỏ vách đá.

13.

một hôm, khi biết mình sắp chết, con rùa rướn chiếc cổ dài ra và nói với cái mai của mình: “vì người mà ta được an toàn, nhưng cũng vì người mà ta phải mang một khối nặng như đá ở trên lưng!”

cái mai vẫn lằm lì. từ lâu nó đã mất khả năng nghe, nghĩ, hay nói một điều gì trên lưng con vật sống thọ nhưng khốn khổ kia.

14.

ánh sáng

bóng tối

ánh sáng

bóng tối

ánh sáng

bóng tối

ánh sáng

bóng tối ...

cứ thế, ánh sáng rồi bóng tối, bóng tối rồi ánh sáng... viết mãi chẳng bao giờ cho xong được cái truyện này nên xin được dừng ở đây.
thành thật xin lỗi độc giả.

Pattaya, đến, đi, trở lại và mất hút

1.

Atthakor sống với chồng trong một căn hộ ở ngoại ô Bangkok.

Hai năm trước, chồng Atthakor mắc bệnh ung thư lưỡi và chết ở độ tuổi 43, rất trẻ so với tuổi thọ trung bình được thống kê vào thời điểm đó ở nước Thái.

Góa chồng, không như nhiều phụ nữ trắng hoa khác mà cô biết, họ sớm bước qua giai đoạn đau buồn và thích nghi nhanh với những chuyến phiêu lưu tình dục mới, Atthakor biết mình mắc chứng rối loạn cảm giác. Khi gần đàn ông, cô thường bị ký ức về hình ảnh về cơn hấp hối của chồng trở về phá bình, làm mất khả năng rung động.

Năm chồng Atthakor mất, nước Thái không có sóng thần, nhưng trải qua một trận hạn kinh khủng. Thời tiết chính trị cũng chẳng khá hơn. Các băng đảng bắt đầu rục rịch làm những cuộc lật đổ chính quyền đương nhiệm; khởi đầu của một cuộc khủng hoảng chính trị kéo dài cho tới thời điểm truyện ngắn này được viết ra. Người ta dần dần thích nghi với không khí rối loạn đó. Thành ra đôi lúc những tin tức chính biến cũng không làm cho đời sống trở nên bất an hơn.

Nhưng, như đã xác định từ đầu, một phụ nữ như Atthakor thì đàn ông còn chưa thể là mối quan tâm hay thêm muốn hàng đầu, nói chi đến những ưu tư dành cho chính trị.

Hằng ngày Atthakor phải lái xe vào Bangkok để làm cho một văn phòng của công ty xuất nhập khẩu nhỏ. Mọi việc bắt đầu từ tám giờ

sáng và thường kết thúc vào bảy giờ tối. Không có gì thay đổi. Nếu có sự chệch choạc xảy ra về giờ giấc, thì có lẽ là do những sự cố kẹt xe lật vật, không đáng kể,

Chồng Atthakor chết đúng sáu giờ tối, miệng anh sùi đầy máu nhưng trên tay cầm một mảnh giấy có ghi vài dòng chữ nắn nót, mà về sau cô đoán đó có thể là địa chỉ của một cô gái ngoại quốc nào đó đang sống ở Pattaya. Dường như anh muốn nói một điều gì đó nhưng đã muộn. Ngực anh bật lên những tiếng gào thét dữ dội. Nhưng vòm miệng lại chật cứng bởi máu, mủ và chiếc lưỡi sừng tấy. Anh quằn quại như một con cá dính mồi, vừa bị gỡ chiếc lưỡi câu móc xuyên qua mang, chỉ còn giẫy đạp bất lực rồi co giật và lịm dần.

Sáu giờ tối, đó cũng là giờ mà cô thích đứng từ khung kiếng của văn phòng làm việc ở tầng bốn mươi chín, cô vẫn thường đứng nhìn xuống khúc sông Chao Phraya vòng quanh hoàng cung, chảy trôi với hình dáng uốn lượn điệu dàng mà thành kính như một nét hoa văn phụ trên tấm thảm của điện thờ phật.

Từ lâu, cô mất thói quen nhìn vào chi tiết các sự việc (chẳng hạn xác định trên sông đang có mấy con tàu, chúng đang đi về đâu, hai bên những ngôi nhà, hàng cây có mấy may chuyển động, hay vì sao những đám mây trên bầu trời ở hoàng cung thường hực lên một màu vàng đến khó thở..) mà chỉ thả cái nhìn mơ hồ về tổng thể. Mọi thứ diễn ra trước mắt theo một chiều hướng mất nét, nhòa lẫn và ngưng đọng. Với cái nhìn đó, cô nhận ra dòng trôi Chao Phraya gần như là bất động. Trôi như bị đóng đinh vào mặt đất.

2.

Anh ấy đã dùng một con dao bén đưa lên vòm miệng đang sừng tấy, đôi mắt tròn tròng, đỏ rực và đầm nước. Nước toàn thân anh tỏa hơi mặn

cả không gian chật chội của căn hộ. Đôi mắt vẫn nhìn trừng trừng vào cô vừa tuyệt vọng vừa quyết liệt. Chiếc lưỡi không ngừng đẩy lên trong miệng khiến anh trề vòm miệng sủi đầy bọt. Không thể gào thét, những tiếng ự ự bật thoát khó nhọc từ lồng ngực. Anh ngậm đầy cơn đau trong vòm miệng nghẹn ứ như một con thủy quái mạnh dưới dòng Chao Phraya đang ngậm phải vết thương từ một chiếc lưỡi câu tằm độc, chỉ còn cách cố hủy hoại mình để thoát đi, tìm một kiếp sống khác. Anh quần quai bốn giờ đồng hồ và chấp nhận ra đi. Máu từ vòm họng anh bết đầy mọi góc ngách của ngôi nhà. Những bụm máu sủi bọt nhuộm đỏ và cô lập cô mãi mãi trong căn nhà đó, đóng đinh cô vào buổi chiều đó.

Tôi không tin rằng anh ấy đã tự cắt đi chiếc lưỡi đang sưng tấy trong vòm họng của mình? - người tình của Atthakor nói.

Đúng. Chẳng ai tin được. Nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì - Atthakor nói, giọng buồn bã,

Vì sao cô không cản ngăn?

Không. Tất cả là quyết định của anh ấy. Tôi đã phụ giúp anh ấy trong việc tự quyết định cuộc sống...

Phụ giúp?

Đúng. Em đã giúp anh ấy giải quyết dứt khoát cái khối u bằng một lưỡi dao bén.

Cô vẫn đứng nhìn dòng Chao Phraya bên dưới trước khi kéo những tấm cửa lá sắt mỏng và tắt đèn. Những tiếng rền rẹt của lèn kéo siết lên khe cửa khiến gã đàn ông lạ mặt thoáng rung mình.

Nhưng thanh âm ấy lại gọi trong tâm trí cô tiếng gào thét đuổi lả trên khuôn mặt đốn đau, đôi mắt trợn tròn, mái tóc rũ rượi và tiếng lưỡi dao bén buông miết lên sàn nhà. Cả tiếng ậm ực thoát lên từ lồng ngực cùng với máu tươi lai láng. Cô vẫn nhớ toàn thân anh nảy lên và rơi xuống,

giây giụa trong điên loạn; đầu tóc bết lại như những đám rong khô, miệng chà xát vào nền nhà và hai tay bấu vào khoảng không trước mặt.

Bầu trời sụp tối.

Bên ngoài, những cơn giông rền rĩ, bầu trời bùng kín không bật ỉn ỏi một giọt mưa.

Đường phố nóng hực hơi động cơ. Những đám mây nặng chùng thấp càng làm cho thời khắc cuối ngày thêm bí bức.

Các phe đảng đối lập đang chuẩn bị cho những cuộc vận động biểu tình.

3.

Cô bước qua những con ngõ chật chội và nháo nhác hàng quán của phố đi bộ.

Mùi hương hoa quyện nhang trầm từ những bệ thờ Phật chật chội ở những góc phố bội thực và ngột ngạt bởi những lời nguyện cầu.

Cô đi tìm con người đó. Trong trống rỗng và không chút hy vọng. Đi như là phải đi.

Trong cô, cái khuôn mặt gầy, khổ hạnh, ánh mắt sụp đổ thất vọng đang dần dần phai nhạt. Cô đang cố giành lấy những may mắn sót lại của những chi tiết đó trong trí nhớ. Đôi chân mày cao và rậm như hai mảng đậm dán lên đó đôi gọng kính tròn đối mỗi rộng làm cho những nét thanh tú khổ hạnh trở nên thâm trầm và xưa vắng. Nụ cười sáng. Và giọng nói trầm ấm phát ra một thứ tiếng Anh mất chuẩn.

Cả câu chuyện vội vàng trên chuyến tàu điện chiều mưa hôm trước chỉ cung cấp cho cô một dữ liệu duy nhất về anh: một người quốc tịch Việt Nam; một kẻ phóng đảng, sống lêu bêu như một đám rêu trôi, không căn cước và quê xứ.

Và hôm nay, con người ấy đã cúi xuống sát cô, hơi thở phủ vây lấy cô, hơi nóng từ những xung động ban đầu đủ sức phá vỡ những tảng băng dày đông cứng trong cô suốt hai năm dằng dặc.

Cô vẫn ở tư thế ngồi. Tay đặt lên những chồng giấy ngổn ngang, vẻ mặt nghiêm nghị lãnh cảm bỗng bị phá tan bởi bàn tay cuống quýt vội vàng và táo bạo. Sức quyến rũ đến từ những hành động. Trong khi cô lại nghĩ phải đến từ lời nói. Trái tim cô bị đánh gục tức thời, không kịp phản ứng. Cô ở vào một tư thế không hẳn tự nguyện đón chờ cũng không hẳn bị cưỡng bức.

Cô choáng váng trong vòng tay ấm áp từ phía sau và hơi nóng tỏa ra từ đôi gọng kính đồi mồi tì lên bờ vai run rẩy. Và bây giờ, thành trì cuối cùng sẽ sụp đổ. Vấn đề là chọn hình thức nào để dọn dẹp những di chỉ ký ức đang đeo đẳng bên dưới những đồ vụn vỡ. Cô đã buông mình vào trong mê lú của một nụ hôn và sau đó là cơn bùng phát đại cuồng của xung năng thể xác. Cô nhắm mắt. Hơi ấm choàng xuống toàn thân. Cô nghe vị ngọt, hương thơm của chocolate trên môi. Cô mở rộng vòng tay đón nhận những ve vuốt cuồng nhiệt. Và môi cô ngậm chặt làn môi kẻ lạ. Từ trong vùng tối, khi hai bàn tay bắt đầu vò nắn trên vai, lưng, bụng, eo,..., một đầu lưỡi nóng bỏng trườn vào miệng cổ, phong kín vòm họng cô. Cỡ trợn mắt. Mồ hôi túa ra nồng nã. Hốc miệng chật cứng, mọi lời phản kháng đã bị khóa cứng. Hai tay cô nắm lấy vai người tình và đẩy ra mạnh. Dù chân cô đã mở toang như đôi cánh cửa hờ hênh vô ý trước mặt một tên trộm giàu kinh nghiệm. Cô vẫn giữ chặt vai người tình và kháng cự quyết liệt. Mùi mồ hôi tỏa mặn cả căn phòng. Mùi tóc. Mùi máu của cái đám rong ký ức trôi lên trong cô. Gương mặt đau đớn của chồng cô hiện về. Với vòm miệng chật cứng bởi sự quằn quại của lưỡi. Với tiếng thét bật lên từ vòm ngực. Cô giãy đạp cương quyết. Hẳn, trong vai tên

trộm, trong tư cách người tình đã bị bật tung vào góc phòng, quờ quạng tìm kiếm chiếc gọng kính đôi mắt bị rơi gãy làm đôi mảnh trên sàn nhà.

Em đã nhìn chồng mình tự cắt đứt chiếc lưới?

Đúng vậy. Và em không thể làm gì hơn là giúp anh ấy trong quyết định cuối cùng của cuộc đời.

Anh sẽ đợi cho ký ức ấy chìm xuống...

Không. Em không chắc tất cả sẽ ngủ yên. Mỗi buổi chiều từ cửa sổ này nhìn về dòng sông rồi từ công ty trở về nhà, đâu đâu em cũng thấy khuôn mặt khổ đau của anh ấy. Anh ấy ở trong mọi mặt người, mọi giọng nói, mọi hình hài đàn ông trên mặt đất này. Như một đám rong không thể chìm xuống.

Người tình của cô ra đi dưới cơn mưa chiều muộn, đèn dây đèn cao áp ven sông hực lên hình một đám cháy, dòng Chao Phraya trở màu đỏ thẫm quấn quanh hoàng cung như một dải huyết lệ, có lúc lại như một dòng máu đông cứng.

Cô đi qua những hành lang ẩm ướt. Váy ướt quấn chặt vào da thịt nóng hổi như một khối than cháy rần rần từ bên trong. Cô đi mãi, tìm mãi trong vô định. Cho đến khi đám lửa bên trong kia ngún tắt và những cọng rêu dưới vùng tối kịp phân rã, tản mát trong vùng tối của thời gian.

Phải vài tháng nữa những cuộc biểu tình chính trị, những vụ cài bom và đốt phá mới diễn ra trên thành phố này. Những cuộc đấu khẩu của các chính trị gia vẫn diễn ra hàng đêm trên truyền hình. Dân chúng cũng đã quen.

4.

Trận Muay⁽¹⁾ cuối cùng đã quật ngã anh. Nhưng lại với cô là một cơ duyên.

Cô thấy người đàn ông thất bại bị khiêng đi qua đám người. Anh ta nằm rũ rượi trong khi kẻ chiến thắng vạm vỡ đang vung tay che khuất một phần ánh sáng cái chụp đèn bên trên đang chao đảo vì những cơn mưa pháo tay và tiếng la ó rầm trời

Vào phút thứ hai của hiệp đấu thứ ba⁽²⁾ anh cảm giác bất ổn. Sau cú tung đòn cước đầu tiên thì anh mất đà lao về phía góc võ đài, đối thủ đã lao đến vòng quặp hai cánh tay lực lưỡng, kẹp chặt đầu từ hai bên thái dương, những cơ bắp cứng bám siết và ép chặt khiến đầu anh muốn bục vỡ; tiếp đó hấn ra hai cú giật gối vào ngực khiến anh chao đảo, thở dốc, không còn trụ vững. Ánh đèn trên nóc khán đài nhòe nhoẹt, run rẩy và chung chiêng vẽ nên một vệt sáng chói gắt. Đầu óc quay cuồng. Anh ngã đổ. Mọi thứ tắt phụt. Miệng anh bầm tím. Một cú đấm mạnh tiếp tục nện vào anh từ bên ngực trái ở chỗ trái tim đang thoi thóp khiến anh bật bung ra và rơi xuống sàn đấu. Một vạt máu đỏ từ hốc miệng tím tái bắn ra giữa không gian và bết vào những sợi dây văng màu đỏ lớn. Hình như có ai đó đỡ lấy anh sau màn knock-out và lôi anh ra khỏi sàn đấu vội vàng.

Bốn người vận đồ trắng khiêng anh đi ngang cổ như khiêng một cái xác sắp vào phòng khám liệm.

Chiếc vòng mongkon⁽³⁾ được một người gắn tạm bợ lên đầu anh và miếng mouthpiece⁽⁴⁾ trệu sùi trên miệng méo xệch lẫn trong đám bọt máu chảy thốc tháo. Cô nghe tim mình thắt lại trước sự suy kiệt của người đàn ông xa lạ. Tiếng trống dồn, tiếng kèn oboa và tiếng reo mừng dậy lên như một sự cưỡng bức tinh thần, khiến cô chao đảo, kiệt quệ, cố bằng mọi cách len qua rừng người cuồng nhiệt để thoát ra bên ngoài, theo hướng chiếc cang khiêng người đàn ông chiến bại.

Người đàn ông vẫn nhắm nghiền mắt. Không biết vì còn tử hống hay bởi sự chua chát của cuộc chơi tàn khốc này.

Ngày hôm qua, đã có lúc anh từng ngập tràn trong hào quang; anh từng đứng ở vị trí của kẻ chiến thắng kia và vung lên trời những nắm đấm thách thức mùi hồ hôi anh đã tỏa ra cùng mùi dầu được thảo, làm ngậy ngất đám đông cuồng loạn kia; đuôi tóc anh rung lên như một con gà trống kiêu hãnh bất khuất; cơ bắp anh phô trương những đường nét sung mãn; và trên da thịt anh, mồ hôi động từng chuỗi hạt sáng lên dưới ánh đèn; thời gian đã từng ngưng đọng, cả vũ trụ đang quay cuồng dưới sự vạm vỡ khỏe mạnh; anh đã xoay chuyển cả bầu trời và mở ra cái thế giới náo nhiệt đầy thanh âm phấn khích như một nhạc trưởng chìm trong thế giới của thanh âm tuyệt vời của dàn nhạc lớn đang tấu khúc khai hoàn, ngại ca vinh quanh...

Nhưng bây giờ, anh đang nằm nhắm nghiền mắt. Bóng tối đang phủ vây lấy anh. Im lặng và hiu hắt. Tủi nhục và lãng quên. Đau đớn và trống rỗng.

Dường như hai bắp tay khỏe mạnh với những cơ bắp căng cứng và man dại của đối phương vẫn đang gò siết trên đầu anh, siết chặt và vặn vẹo cốt nhục của anh. Hắn muốn vắt anh ra từng nhúm tro bụi và vẩy tung lên trời để trang điểm cho hào quang của mình. Còn anh, lại đang kề cận gần nhất với một cuộc chuyển hóa, một cuộc di trú trong chuỗi hành trình thăm thẳm không điểm dừng.

Và, lúc này, ở đây, cánh cửa của cái chết đang mở toang và hấp lực phía sau cánh cửa đang níu anh dạt về phía ấy.

Người ta chỉ thực sự lo sợ khổ đau mà cái chết mang lại khi nghĩ về nó nhưng sẽ vô cảm trước nó khi thực tại đã đem đến những trải nghiệm ê chề và khắc khoải chất ngất, đến một lúc nào đó, người ta nhận ra cái chết không còn gắn với nỗi âu lo nữa, mà chính thức trở thành một cánh cửa để giải thoát khỏi khổ đau. Anh đang tiến về phía đó với bước chân chậm rãi của một kẻ chiến bại muốn trốn khỏi thế giới đầy những lời

lặng nhục và tiếng hò reo xưng tụng. Anh nhích dần, nhích dần và cố dứt bỏ từng mẫu ký ức về cuộc sống để chọn cuộc ra đi thanh thản nhất, không hân hoan cũng chẳng muộn phiền. Làm sao có thể dứt bỏ đời sống như cách người ta cởi một tấm áo.

Tiếng kèn oboa vẫn cất lên vừa như một lời ca tụng vừa như một khúc xướng ca bi thiết, náo nùng mang theo những hơi thở dài của các linh hồn phiêu dạt. Điệu kèn vẽ ra trong anh hình hài của những nẻo đường chấp chùng hư ảo.

Anh lặng nghe tiếng lao xao của chùm đuôi rua đỏ của chiếc vòng mongkon trật xệch bên thái dương mà ai đó đã vội vàng đeo vào và tiễn anh rời sàn đấu,

Khi trở dậy ở một kiếp sống khác, mình sẽ đi về đâu? Sẽ quay mặt về phía mặt trăng lên và trở về miền quê trong tâm thức của Ram Muay hay quay lại nơi những vị thần đang chờ đợi trong nghi thức Wai Khru⁽⁵⁾?

Anh nhắm mắt trong nỗi tủi nhục. Anh không muốn một ai nhìn thấy mình rơi vào cái tình cảnh bi đát như lúc này. Anh lơ mờ nhận ra, một chút nữa thôi, khi linh hồn đã bỏ mình ra đi, thì đôi mắt anh chắc vẫn nhìn về sàn đấu, nhìn vào cái đời sống bị nhuộm đỏ bởi một mảng máu đang đọng bầm trên mắt.

Người đàn bà len qua đám đông hỗn loạn.

Họ vẫn chưa thấy nhau. Họ vẫn bị ngăn cách giữa những hàng rào diên đảo.

Và lúc này trên đường phố, những cuộc biểu tình của phe áo đỏ bắt đầu diễn ra. Nhưng chưa có lệnh giới nghiêm.

Anh lưu trú ở một khách sạn rẻ tiền ở khu Walking Street của Pattaya với một cô gái Nga tìm được từ hộp đêm Diamond.

Tóc vàng, ngực mở rộng và tròn chắc, eo thon và rắn, mông có nốt ruồi và cặp đùi dài thăm thẳm.

Những gì xảy ra trong đêm đó, trong căn phòng sặc sỡ nồng nàn nước hoa Chanel 5 xuất xứ Thẩm Quyến sặc sỡ đến buồn nôn. Mùi xa hoa phù phiếm ấy càng giúp cho anh nhận ra một Pattaya tạm bợ, rẻ rúng và vội vã. Nơi cung ứng sự cuồng nhiệt và trắng trợn, có thể san phẳng mọi ham muốn bằng cách sẵn sàng đáp ứng trên cả thỏa mãn.

Sau khi chốt cửa, cô gái đã không nói một từ tiếng Anh hay tiếng Nga nào, chỉ mở một nụ cười rộng và cởi tất cả mọi thứ trên mình. Anh đi vào một bài thực hành tình dục đầy sốt ruột với những ngón thủ thuật và bí quyết mà cô ta là người khơi mở, hướng đạo, Anh chỉ là kẻ ngoan ngoãn thi hành như một kẻ tội tởm trong trò chơi mê lú này. Cái giới vật của anh trở thành một phương tiện làm khuấy động không khí trò chơi một cách âm ỉ và chóng vánh - Nó bỏ bên ngoài mọi ngần ngại hay nổi tự vấn nào.

Anh được làm sạch bằng mồ hôi ướp nước hoa của cô.

Sự thỏa mãn phát ngấy. Cô lăn ra và thiếp đi một lúc sau một lúc gào thét khản họng. Cô hiểu quá rõ rằng gào thét chỉ là một trong những chiêu thức nằm ngoài xúc cảm vì cái gọi là xúc cảm với những cô gái như cô ở phố đêm Pattaya này là một chuyện cầu kỳ xa xỉ quá mức.

Và anh đã đốt hết hai gói thuốc trong bóng đêm và nằm chờ trời sáng. Đó là một đêm thật dài.

- Bao giờ anh trở lại Bangkok?

- Ngay chiều mai.

- Rồi anh sẽ làm gì cho hết khoảng thời gian còn lại?

- Tôi sẽ xem lịch ở quầy tiếp tân và chọn những điểm đến tiếp theo.

- Tôi hy vọng anh đã hài lòng về những gì đêm nay. Tôi thấy mọi thành đàn ông khi xong việc đều lăn ra ngủ. Trừ anh.

- Tôi hài lòng. Nhưng việc tôi mất ngủ chẳng hề liên quan đến cô.

- Tôi hy vọng là vậy. Vậy khi nào cần, hãy đến Diamond Club tìm tôi.

Cô gái kéo cửa và bước ra với làn váy trễ nải phô cặp đùi dài và trắng nõn đầy những lông măng. Mùi nước hoa giả hàng hiệu khiến anh có cảm giác ngứa ngứa ở cổ. Anh mở toang cửa và tình hình vẫn không khá hơn.

Anh gọi tiếp tân và yêu cầu được chuyển phòng.

Anh ngâm mình trong bồn tắm nước nóng ở căn phòng mới suốt một giờ đồng hồ.

Và bật tivi.

Hút thuốc.

Đêm qua có vụ đánh bom ở khu thương mại Ratchaprasong, Người ta nói rằng, còn lâu tình hình chính trị mới trở lại bình thường.

Lần cuối cùng anh gọi điện cho cô gái Nga ở khu đèn đỏ, phố đi bộ chỉ để hỏi rằng, vì sao cô lại chọn nơi đây làm điểm dừng chân?; cô sẽ còn ở đây bao lâu? Trong tiếng nhạc náo loạn, giọng cô gái gào sủa lên bằng một thứ tiếng Anh kiểu Nga đã khướt rượu: “Vấn đề là anh có chọn em đem mai hay không? Anh có... chọn... em,.. không?”

6.

Lần theo một địa chỉ ghi ở trong túi áo, Atthakor đến gặp người cô gái Nga và hỏi vì sao không phải ai khác, mà chính cô là người đã được ghi lại, thực ra cô và chồng tôi có mối liên hệ nào, rằng chồng tôi và cô có nợ nần gì nhau hay không...

Ghen tuông ư? Mọi đàn ông đến với tôi đều xác nhận rằng vợ họ không biết ghen và họ rất thoải mái khi tìm đến với tôi chia sẻ khoái cảm trên giường - cô gái Nga nói, giọng mỉa mai và bất cần.

Không - Atthakor cười - chồng tôi đã chết lâu rồi - nhưng mảnh giấy ghi một địa chỉ lạ tôi nghi ngờ là cô một món nợ hay một vương mắc bí mật nào đó với anh ấy. Tôi chỉ tìm đến để hỏi rằng anh ấy có nợ nần gì với cô hay không?

- Tôi làm sao nhớ hết được. Mà chắc là không nợ nần gì! - cô gái Nga nói rồi cười phá lên, mái tóc vàng rung đỏ trong ánh đèn chói gắt, như một đám lửa cháy hồng bênh. Cô thử nhớ xem, chồng tôi là người có một cái lưỡi lớn... à không, anh ấy bị ung thư lưỡi, có thể anh anh ấy đã gặp cô trước thời gian khối u di căn...

Cô gái phá lên cười:

Chắc chị nhầm rồi. Tôi đâu phải là bác sĩ?

Tôi biết chị từng mơ làm bác sĩ mà? Tôi đã lên trang web của Diamond Club và thấy trước hình ảnh, lý lịch, thậm chí, nick name của chị, tôi đã biết được ước mơ của chị là được trả về Nga và làm một bác sĩ. Tôi muốn hỏi nguyên do nào... Và anh ấy đã gặp chị ra sao?

- Ước mơ bác sĩ chỉ là một chuyện bịa đặt mà bọn quản trị web tự điền vào. Tôi chẳng có ước mơ nào cả. Tôi thích đến đây và sống ở đây. Vậy thôi. Tôi biết đàn ông đã tìm đến mình thông qua những dòng tự bạch rất xạo sự ấy không bằng số người tìm đến tôi chỉ vì tin đồn tôi là một cô gái có kinh nghiệm trên giường. Và hàng ngàn người đã đến rồi đi, làm sao tôi có thể nhớ chồng chị là ai, đã đến với tôi lúc nào?

Như vậy tôi sẽ trả lại cho chị mảnh giấy này. Nó được viết bằng nét chữ chồng tôi. Nó được xếp nhiều nếp và kẹp trong một cuốn sách.

Một cuốn sách? - cô gái Nga cười ngất nghẻo - Tôi chẳng thể hình dung ra vì sao tên rồi lại được kẹp vào những trang sách? Trong cuộc đời,

tôi chưa gặp người đàn ông nào đi chơi gái mà mang theo cuốn sách cả. Thường họ chỉ đi một mình đến một nơi xa lạ với một con người xa lạ. Việc của tôi là biến mọi khoảng cách xa lạ trở nên gần gũi một cách nhanh nhất. Nhưng nếu thật chồng chị đã đọc sách trong đêm ngủ với tôi, chính anh ấy đã ngoại tình với tôi, thì chị tìm gặp tôi để giải quyết vấn đề gì? Dừng xác anh ta dậy đánh ghen, buộc linh hồn anh ấy trở về với vợ? Hay sẽ rửa sạch tôi buông tha cho linh hồn anh ấy?

Không. Tôi nói một lần nữa, tôi không hề đến gặp cô vì ghen tuông. Tôi chỉ muốn biết những bí mật giấu bên trong mảnh giấy ghi địa chỉ này, và tìm đến nhờ cô giúp đỡ. Tôi không nghĩ anh ấy phản bội tôi. Anh ấy đã bệnh hai năm nay. Và sau những chuyến đi Pattaya trở về, anh ấy thường phải nghỉ vài ngày để dưỡng sức vì khối u trong cuống lưỡi lên cơn đau nhức, sưng tấy. Anh ấy là người chồng chung thủy. Tôi chỉ muốn trả lại mảnh giấy này, trả hết những mắc mưu nếu có giữa hai người, như một món nợ. Tôi muốn anh ấy thực sự siêu thoát, không còn một cuộc hẹn hò nào trên cõi đời này, không còn một vướng mắc nào ở cuộc sống này, với bất cứ ai, kể cả tôi... - cô bước tới với đôi mắt khổ hạnh buồn bã của người đàn bà góa bụa, đặt vào tay cô gái điểm lai chũm mảnh giấy nhàu nhĩ gấp tư - Đây là tên cô và địa chỉ hộp đêm. Nó thuộc về cô. Tôi muốn linh hồn anh ấy sạch trong như một giọt mưa và bay về trời!

Cô gái lại phá lên cười và lách người qua đám đàn ông, một tay cầm mảnh giấy đưa lên trời, tay kia bám hồ hững vào chiếc cột và bắt đầu ẻo lả theo điệu nhạc. Cơ thể cô uốn éo bóng nhẫy trước ánh mắt hau háu của những ông khách trung niên. Mọi tóc vàng - cái đám cháy ấy đang leo lên, làm sốt cả không gian chật chội của quầy bar.

Những lời lẽ đốp chất bạo liệt bất cần của cô gái còn âm vang trong trí não Atthakor trên chuyến xe đêm trở về Bangkok trong cơn mưa chiều

nhật đới như thác đổ.

Mưa trút khỏi chị nổi ám ảnh và nhấn chìm đám rêu ký ức đau đớn về người chồng yếu mệnh. Mưa đang rửa sạch và làm tươi mới cái cảm xúc của người đàn bà đương độ tuổi hồi xuân.

Chị đã nhẹ lòng hơn. Chị đã tháo gỡ giúp anh một mối dây huyền hoặc nào đó để quên nơi trần gian. Bây giờ, anh lìa khỏi chị với đôi cánh nhẹ bỗng không vướng bận gì. Anh bốc lên vùng trời cao vẩn vũ mây và cùng những hạt nước trong vắt bay lang thang kiếm tìm một kiếp sống khác. Mọi hão huyền bí ẩn của cõi trần thế đã được đốt cháy thành tro bụi.

Bây giờ, những nhánh rong đau đớn ám ảnh chị đã lặn xuống đáy tối của thời gian. Tâm hồn chị đang phôi mở nhẹ nhàng và bay phiêu diêu cùng với những hạt mưa trong veo giữa không gian chiều muộn. Chị đã có thể ngủ ngon.

Để mặc chuyển xe cứ lao vào trong màn mưa xối xả điên loạn cố vạch một đường về.

7.

Người phụ nữ Thái ngồi cạnh anh có cái nhìn hoang vu như vực thẳm.

Mùi nước hoa được thảo ôliu quyện với mùi mồ hôi nồng nàn kín đáo tỏa ra từ đám tóc tơ sau gáy chị làm cho anh bị cuốn hút. Hai ánh nhìn gặp nhau vào lúc tầng mây đen bắt đầu phủ kín vòm trời, Nỗi hoang vu mở ra vô tận trong anh. Ánh mắt đau đáu khuyến dụ khiến anh mê đắm, không thể cưỡng nổi sự cuốn hút. Và anh đã lại gần, bắt chuyện trước với hy vọng quãng đường sẽ ngắn lại. Tôi thấy chị quen lắm, có vẻ như đã gặp nhau ở đâu đó? Cảm ơn anh - người phụ nữ e ngại trước đôi mắt lạ đang nhìn mình đắm đuối - tôi vừa đến Pattaya đêm qua và trở về

Bangkok ngay, “Vậy có thể chúng ta đã gặp nhau ở khu Walking Street?”. “Tôi không chắc là đã gặp anh!” - người phụ nữ e ngại đáp. Tuy nhiên, anh vẫn nấn ná nối dài câu chuyện. Toa xe điện chỉ còn vài ha người thừa thớt, lạnh lẽo. Và câu chuyện giữa họ cũng trở nên rời rạc. Nhưng giữa lúc họ không tìm thấy một điểm chung nào để có thể tiếp tục thì tình cờ anh lại nhắc đến cô gái Nga. “Tôi đã gặp nhiều phụ nữ Nga ở khu đèn đỏ. Và đêm qua, tôi đã có một cô gái Nga tóc vàng. Nhưng đến hôm nay tôi vẫn không hiểu vì lý do gì cô ta chọn Pattaya để ở lại, chọn một hộp đêm Pattaya để sống và vì sao tôi lại có thể gặp cô ấy trong một đêm như đêm qua!” - Anh nói. “Vì sao anh lại quan tâm đến những điều đó?” - người đàn bà hỏi. Người đàn ông nhìn ra vạt nước đang tuôn thành những vệt ngoằn ngoèo trên kính xe, nói như nói một mình: “Có lẽ cũng như bao nhiêu người đàn ông khác từng qua đêm với cô ấy, tôi muốn khóa lấp nỗi hoang trống bằng một chút ý nghĩ nào đó. Có lẽ như vậy. Tối muốn tất cả những gì xảy ra đêm qua không hẳn là một cuộc hán cháy sòng phẳng đến độ không để lại một cảm giác nào. Có thể tôi bầu vuu tìm cách lun giữ một điều gì đó cũng là cách để chống lại một sự mặc cảm hay một cảm giác phù du...”. “Đây là lần đầu anh ngủ với một cô gái khác căn cước ở một đất nước khác?” - chị lại hỏi. “Không. Tôi đã đến Pattaya và đã ngủ với một cô gái Trung Quốc vào năm năm trước. Và anh cũng băn khoăn với câu hỏi đó? Không, vào thời điểm năm năm trước, chị biết đấy, tôi chỉ băn khoăn không biết cô ta đã gào thét vào tai tôi những âm thanh điên loạn khi ở trên giường. Đó là một cô gái mang dòng máu dễ bị kích động. Cô ta dùng tiếng Hoa. Tôi không hiểu được nhưng có lúc tôi đã đoán biết rằng, cô ta đã chửi rửa mình hoặc có thể chửi rửa cái căn cước của chính cô ta...”. “Vì sao anh lại có suy nghĩ lạ lùng đó?”. “Và đó là một đêm thảm hại với tôi. Cả tôi và cô ấy đều bấn loạn và mất kiểm soát vì chúng tôi dùng rượu khá nhiều!”. “Anh đã có vợ ở quê nhà chứ?”.

“Không. Cô ấy đã chết trong một tai nạn giao thông. Và tôi bị đánh mất xúc cảm nhục thể từ năm năm nay. Cô ấy đã mang niềm hoan lạc của tôi ra đi.”. “Vậy anh tìm đến những cô gái ở Pattaya làm gì?”. “Tôi muốn mua một liệu pháp tình ái để phục hồi chiếc chìa khóa mở vào cánh cửa cảm xúc. Càng ngày tôi càng lo sợ nỗi hoang trống bên trong. Tôi chỉ còn là một cỗ máy bệ rạc. Đến bây giờ thì tôi biết rằng, tôi càng đào sâu vào nỗi mất mát và trống rỗng của tâm hồn mình...” - người đàn ông lạ gục đầu khóc. Chị cúi xuống, lúng túng ái ngại vì câu chuyện phiếm đã chĩa vào vết thương của người đàn ông đồng hành ấy thêm một vết trầy xước.

8.

Bangkok chìm trong mưa.

Từ cửa sổ khách sạn Prince, anh nhìn thành phố khuya mịt mủ. Những dãy đèn điện nhòe nhoẹt thứ ánh sáng vàng vồ. Và bức tượng Phật lớn bằng vàng ở ngôi chùa gần hoàng cung hực lên một khối hào quang uể oải dưới mưa đêm. Khúc quanh cửa dòng Chao Phraya chìm xuống trong gam màu hun hút của đêm. Bangkok lộng lẫy và xa hoa tường chừng như đang bị xóa trắng bởi cơn mưa thác đổ cuối mùa hạ.

Anh đặt mảnh name card lên bàn và đôi mắt nhìn ra khung cửa nhòe nhoẹt. Thành phố là những ô cửa xếp chồng bên ngoài. Sự sống hiện hiện trên những ánh đèn mờ ảo. Cô đang ở đâu trong trùng trùng những ô cửa đó?

Quân đội của chính phủ đang kêu gọi đám bạo loạn phe Áo Đỏ giải tán. Tiếng loa phát inh ỏi những góc phố. Trong mưa, đường phố vẫn hực lên một hơi nóng âm ỉ. Sự hồi hộp lo ngại gia tăng từ những ga xe điện, những tiệm ăn uống và siêu thị lớn của trung tâm, kể cả những khu lưu trú đông du khách ở khu trung tâm.

Nhưng anh đã không cảm nhận được gì. Không có một nỗi lo lắng nào ngự trị trong anh. Giấc ngủ đến với anh rất nhanh.

Với thành phố này, anh là kẻ xa lạ, không hơn không kém - một kẻ chỉ đến để mà đi.

9.

Người đàn ông gối tay lên đùi tình nhân và khó nhọc cựa mình, chuyển thế nằm tránh cho vết bầm trên vòm ngực không bị nhói đau, giọng anh mệt mỏi:

Có rất nhiều gái điếm gốc Nga đã chọn Pattaya làm điểm đến. Và Pattaya không hẳn là chọn lựa của họ. Có thể họ chỉ muốn trải nghiệm một đời sống khác. Khi chán ngán với đèn màu và những cuộc hẹn chóng vánh, họ sẽ tiếp tục đến khu đèn đỏ Hong Kong, Singapore hay Tokyo... Trải nghiệm châu á là một cuộc hành trình dài và hấp dẫn...

Vì sao anh biết chuyện đó?

Tôi đã đi hết các sàn đấu Muay Thai ở Walking Street. Tôi đã nếm mùi chiến thắng vinh quang lẫn thất bại thảm hại trong những vòng tay cuồng nhiệt của các cô gối dị chủng ở Pattaya. Tôi đã từng nghĩ rằng, Pattaya là chốn để người ta có thể ra sức vứt bỏ mọi rào cản, đập phá mọi tường thành kiên cố nhất để sống dần thân, buông xả thực sự để đón những lớp bột ngọt ngào của hiện tại. Những hiện tại rời rạc...

Và hiện tại ấy thuộc về những thương đế đàn ông? Không, thuộc về tất cả mọi người. Tất cả đều được thỏa mãn khi đến đây. Tôi cũng đã dự phần vào cuộc đời trong một phút giây nào đó với họ, những cô gái đa tình đối Pattaya đánh lừa cảm giác của tất cả chúng ta. Chẳng có điều gì neo lại ở đây, kể cả cái chết

Người đàn ông chỉ tỉnh lại, trò chuyện vài câu thì lại ngủ thiếp trên đùi chị. Anh cảm nhận được có một thứ ánh sáng tâm hồn từ người đàn

bà góa bụa mỗi mệt kia đang tỏa rạng trên da thịt mình, đang xoa dịu những vết đau và xua tan những tui nhục trong mình. Đó là thứ ánh sáng kéo anh lùi xa khỏi vùng hào quang phù phiếm và mê lú để chìm vào một giấc ngủ trong veo như trẻ thơ.

Còn chị, mới hôm qua thôi, chị đã tắt tả trở lại Pattaya lần này không phải vì thực thi trách nhiệm của người chồng nữa, mà để hy vọng tìm lại người đàn ông quốc tịch Việt Nam đã gặp trên chuyến xe, Chị đã nghĩ rằng, có thể trong đêm giới nghiêm, anh ta sẽ quay lại Pattaya và tìm cô gái Nga. Chị muốn được nghe người đàn ông có đôi mắt lạc loài ấy kể thêm về câu chuyện về người vợ tai nạn ở quê nhà, muốn được chia sẻ cái cảm giác hoang trống, biến mất của trải nghiệm cảm xúc tình dục mà hai năm qua, chị cũng đã trải nghiệm và thấu hiểu - Chị muốn cùng anh kiếm tìm chiếc chìa khóa đã chìm sâu dưới những đám rong ỉn mặt. Chị đã ân hận vì sự chậm chạp của mình đã để vuột mất anh sau chuyến xe chóng vánh. Chị dần vật vờ với ý nghĩ này: “Lẽ ra mình phải cúi xuống khi người đàn ông đó gục đầu sau câu chuyện buồn. Lẽ ra mình phải lặn xuống đáy cùng của mất mát để hiểu con người đó và để được sẻ chia!” Nhưng không, chị đã nhìn anh liêu xiêu lao ra ngoài vùng trời đầy mưa và mất hút ở góc đường ngoại ô Bangkok.

Bây giờ Atthakor trở về Pattaya và tìm đến hộp đêm gặp cô gái Nga lần thứ hai, không phải để giải thoát cho ký ức của linh hồn người chồng mà là để bám víu, kiếm tìm tung tích người đàn ông lưu lạc trong vô vọng.

“Tôi thích đàn ông Mỹ. Và tôi chưa từng ngủ với bất kỳ một người đàn ông Việt Nam nào!” - cô gái nói và cặp tay bước theo chân một người đàn ông già có bộ râu trắng che kín cả nụ cười. Người đàn ông dễ dãi vẫy tay cười chào xã giao với chị và họ đi lẫn vào dòng người náo nhiệt của đường phố giờ cao điểm.

Chị bước lão đảo về phía sàn đấu.

Chị rẽ đám đông chạy ra phía sau sàn đấu khi trận đấu vừa dứt. Và chị bị ánh mắt của người đàn ông bại trận níu chân. Chị ngồi lại bên cái cơ thể bầm dập đầy chiến tích kia như một định mệnh.

Chuyến xe bus cuối cùng về Bangkok trong đêm đó đã bị hủy. Bangkok trở thành điểm nóng của những cuộc đụng độ cao điểm. Nhưng khu Walking Street ở Pattaya vẫn huyền ảo,

Chị vùi sâu móng tóc của mình lên vòm ngực trần căng đầy vết bầm tím của người đàn ông và đã sẵn sàng để mặc cho Pattaya lấy mất đi cuộc trở về!

Ở lưng chừng nhìn xuống đám đông

BẢY GIỜ BA MƯƠI SÁNG. Tự ném mình vào giữa dòng xe tắc nghẽn. Đâm ngang không xong. Sổ dọc chẳng được. Tiến tới đứng đầu. Thụt lùi đứng đít. Khói tha hồ phọt ra từ những ống bô, hun khô, nung đốt không khí. Thứ không khí mà hít vào vừa đến xoang mũi, phổi đã phản xạ ực ra. Các tế bào phổi chảnh chọe kiên quyết nín nhịn. Tuyệt đối gìn giữ những thành lũy trong lành bên trong. Cách biểu tình ấy của buồng phổi trở nên đơn độc trong cái cơ thể đang lên cơn hậm hực, hoang phí năng lượng cho cơn tỏa nhiệt đầy những ứng phó tạm thời trong một bối cảnh tình huống hoang dã. Những tế bào phổi dân chủ sạm súa vẫn kiên cường nhiệt liệt đả đảo khiến toàn thân bí bách, cứ rướn lên đóng dác, dôi trước ngóng sau. Lô nhô mặt. Lô nhô nhân diện khổ đau gói trong những khung dài thuôn của nón báo hiểm. Ấm ầm ầm ầm thác lũ tiếng ồn. Và đến lúc sự kiên cường nín nhịn của buồng phổi đã khiến toàn thân choáng váng, suýt bất tỉnh nhân sự thì não bộ rơi vào tình trạng hèn hạ sai khiến toàn thân hăng hụt. Bắt đầu là cảm giác ngờm ngợm mắt. Ngực nóng rần rần. Phổi bị thôi thúc phải mở hoác đón nhận những ngậm khí dè dặt đầu tiên. Tim thót lên cao nghe những lời kêu gào thống thiết từ cuống phổi quá tải hơi chì và lực nén. Những tế bào phổi như một đám biểu tình khoa trương thói đạo đức giả dễ dàng bị vô hiệu hóa khi mũi đã tiếp tay cho tên độc tài ý nghĩ đang tổng vào những luồng khí khét lẹt và sặc súa bụi bẩn. Mọi quyết tâm mang màu sắc đạo đức học đã sớm bị vô hiệu hóa. Buồng phổi trở nên trơ tráo thỏa hiệp với xoang mũi, tiếp nhận những ngậm khí nóng khét như một kẻ được vừa được

ban ơn vừa rơi vào tình trạng chịu đựng tải nặng nhưng không còn cách gì khác. Nó phải tồn tại cùng với cái cơ thể nhiễm độc này mới mong có thể giải thoát khỏi vùng thán khí nghìn nghịt. Bánh xe nhích dần dần về phía trước. Rồi lại ứ tắc. Đầu óc quay cuồng. Cơ tụt não áp diễn ra tạm thời. Thần kinh rơi vào trạng huống mất cân bằng. Sự bình thản bị thiêu rụi bằng ngọn lửa bùng nổ vô lối. Một trận sốt bùng lên từ bên trong và lan ra mỗi đường cơ. Sự căng thẳng râm ran lan truyền trên những sóng mắt ngòm ngòm. Bấy giờ cả một rừng mát đang cháy rực đốt ném vào nhau những vật lửa hát hiu cháy trên một dân động cơ nổ đều, Ngổn ngang, thúc giục, hỗn loạn. Tất cả vẫn giữ đều tay ga. Chân đạp phanh. Nhả phanh. Và lại đạp phanh... Vô hướng. Thi thoảng, lồng ngực trái nóng ran, sức nóng được truyền ra từ cái buồng phổi đầy ứ khói, thúc giục chiếc cổ phải rướn lên trời. Rướn lên. Để bắt gặp những chiếc cổ khác đang nỗ lực đẩy những chiếc đầu mang khuôn mặt nhúm nhó trong khung nhựa nón bảo hiểm cùng nhấp nhở ngoi lên cố đớp lấy dòng khí có hàm lượng chì thấp hơn nhưng hàm lượng bụi cao hơn. Ngoi lên. Ngóp ngóp rồi lại lặn xuống. Ngóp ngóp như bầy cá trong vùng ao bị đánh bã. Ngóp ngóp. Bỗng. Từ trong tưng bấn, não trạng chợt phát lên một tín hiệu huyền hoặc:

- Giá như có phép đăng vãn động thổ để thoát khỏi cái đám lầy lụa này! Tốt nhất là bay lên theo cách một chiếc trực thăng!

Và đã xảy ra như vậy.

Ngay lúc đó. Hẳn cùng chiếc mô tô từ từ dâng lên trên dòng người. Trong một tình trạng hốt hoảng, hẳn cửa quay xoay trở khiến chiếc xe hơi chao đảo rồi lại sớm trở về thế cân bằng. Khi mới cất mình khỏi mặt đất chừng vài tấc, trong tình trạng mất trọng lực, mặt hẳn biến sắc, trán túa ra một cơn mưa mồ hôi. Nhưng một lúc sau, quá trình cất lên

diễn ra rất êm như phải thế đã khiến hắn thấy vậy là ổn. Hắn hài lòng khi mọi thứ đang diễn ra gần như đúng với ý nghĩ của mình.

Cứ thế, mà nhô lên trên dòng người nhộn nhịp. Khoảng trống bên dưới chiếc xe của hắn lập tức bị lấp đầy bởi những chiếc xe khác theo quán tính vọt lên phía trước, xâm chiếm, tranh giành mọi khe hở. Rồi sau đó, khi ở vị trí cao khoảng hai mét so với mặt đường, hắn thấy cái khoảng trống bên dưới bỗng từ từ giãn ra. Người ta thẳng thốt nhìn lên rồi dạt ra hai bên. Những đôi mắt đầy lửa chợt dịu đi, thay vào đó là một cánh rừng cộng hưởng bởi những mắt lá sợ hãi hoang mang xanh xao nhìn về phía hắn.

Hắn ngó xuống con đường đang bị nhuộm vàng bởi nắng buổi sáng tháng tư. Những chiếc mũ bảo hiểm lô nhô như những cái bong bóng căng đủ màu sắc, logo và kiểu dáng. Những chiếc xe máy đan kết vào nhau lúc nhúc lô nhô như một đám giòi bị kẹt bởi cơn trướng nở thái quá của trứng thối. Hắn khẽ chao đảo trên đám đông. Trên chiếc xe phản khối lớn. Ban đầu, trạng thái lơ lửng giữa không trung khiến hắn chao đảo và rối loạn cân bằng cứ như người mới lần đầu đi máy bay, luôn có cảm giác mình bị treo lơ lửng bằng một sợi tóc. Nhưng rồi cơ thể cũng dần thích nghi. Buồng phổi thôi nóng ran và bí bức. Nhịp tim bắt đầu đập đều, vạch huyết áp trở về tình trạng vừa phải. Hắn chống lại trạng thái âu lo bằng những lần hít thở đều và sâu hơn. Thở giãn bằng hơi thở là thứ mà hắn học được từ cuốn sách của một thiền sư. Nhiều năm rồi hắn dùng phương pháp này để tránh cảm giác xung động mạnh của đời sống.

Bây giờ, hắn đang giữ thăng bằng trên không như một diễn viên xiếc. Trên chiếc xe lạng lờ. Bên dưới có vài người chỉ tay lên:

Ô! Lạ quá!

Thằng cha đó bay lên cao!

Chiếc xe đó kỳ quá ta?

Tránh ra kẻo nó rớt xuống trúng đầu bây giờ!

Đám đông bên dưới nháo nhào náo loạn chỉ tay lên phía hần như một đám tín đồ đang nhìn vị giáo chủ hiển linh. Hần thấy mình bắt đầu phát ra một thứ ánh sáng lạ kỳ trên đám đông. Ban đầu thì dịu dịu, sau trở nên mạnh mẽ, chói chang. Hần muốn gào thét lên: “Này bọn dân mọi rợ. Này xã hội mọi rợ. Hãy nhìn ta đang vượt lên phía trên của các người đây! Hãy tắm trong ánh sáng của ta!”. Nhưng rồi hần đã không làm vậy.

Vì hần lo ngại rằng thứ ánh sáng mà hần đang khoác trên người mỗi lúc một gia tăng cường độ, biết đâu một lúc nào đó hần sẽ bị thiêu cháy trên không trung và rơi xuống như một cục than cháy dở. Điều đó thật tệ hại. Chẳng nên tự đắc sớm quá! Cần phải hạn chế sự hưng phấn cồn cào bên trong để đạt đến một sự tự kiểm soát bản thân. Nghĩ thế, nên hần vẫn ngồi một cách ngay ngắn ở tư thế như đang chạy xe trên đường. Nhưng thực ra là đang bất động ở một độ cao ổn định.

Hần tự biết rằng, khả năng vượt thoát khỏi sự tắc nghẽn kia, năng lực để bay lên trên đám đông kia là một sự lạ. Đó là thứ mà hần không khống chế hay tự quyết được. Làm sao mà ý nghĩ có thể biến thành nội công đưa hần cất lên một cách lạ lùng như thế. Ấy là chưa kể đến trọng lượng của chiếc xe phân khối lớn mà hần đang cưỡi, tài sản quan trọng của đời hần, phương tiện di chuyển trên mặt đất rậm rịt này của hần, với trọng lượng năm mươi ký, lấy hết sức hình sinh hần cũng không tự mình khiêng nổi chiếc xe nhấc lên một tấc. Vậy thì điều gì đang xảy ra với mình? Hần nghĩ. Nhưng rồi ý nghĩ về thực tế sằng khoái của việc cất lên, tự do đón dòng khí ít ô nhiễm nhất và có thể rướn cao nhất so với mọi chiếc đầu khổ hạnh của đám đông sớm quay trở lại khiến hần thấy râm ran và bất cần những câu trả lời khó mà hơn ai hết, hần hiểu, tất cả điều đó, nằm ngoài mọi điều khiển của mình. Hần chỉ gợn chút

bản khoản không biết tình trạng này sẽ đi về đâu. Sự tỏa sáng, sự bùng nổ như mây trời rồi sẽ dẫn về đâu. Và niềm vinh dự mà Thượng Đế chọn riêng hẳn giữa đám người để chiếu cố đặc biệt gồm những bất ngờ nổi những bất ngờ hay là sự tệt hại sẽ nối tiếp với những tệt hại trong cái sự kiện mang sắc thái lạ lùng này.

Hắn vẫn ngồi trên yên xe ở tư thế cân bằng nhất. Bây giờ, sự cất lên cao đã không còn xảy ra. Hắn yên tâm hơn vì sự cố định khoảng cách áng chừng 10 mét so với mặt đất. Như thể có một sợi dây thòng xuống từ một tầng mây lớn, treo dọc hẳn bằng một mối nối và lực hút vô hình.

Đám đông bây giờ đã dạt vào phía cây xăng. Một số khác loạng choạng chạy ra đại lộ, mắt nhìn hốt hoảng. Họ vừa chạy đi vừa ngoái nhìn lại cái sự lạ đang phô bày giữa thanh thiên bạch nhật. Bên dưới hẳn bấy giờ là một khoảng trống. Đám đông lo sợ bị hẳn rơi trúng. Và đang bày tỏ niềm thành kính. Trong mắt họ, cảm xúc tò mò lý trí lẫn sự mù mịt tâm linh đang xâm chiếm. Một màn xiếc, hay một huyền thoại? Không thể nào xác định được. Một vài người bắt đầu tháo mũ bảo hiểm và quỳ lạy trên vạch đường dành cho người đi bộ. Bóng họ nhấp nhô xệch dài trên nền đường. Một vài người khác đứng khoanh tay, đọc những đoạn kinh dài, buồn bã như những lời than van. Và vài kẻ khác lại niệm Phật nam mô dù tâm vẫn lảng xăng đâu đó cùng ánh nhìn dán lên nền trời chơi vơi. Còn một nhóm người khác thì đang giơ điện thoại, máy ảnh lên chụp hình tới tấp.

Lát nữa thôi, trên các trang mạng xã hội sẽ tràn ngập hình ảnh về hẳn. Một người lơ lửng trên vòm cây với chiếc moto của mình mà không cần đến một sợi tóc nào treo lên.

Hắn bị đặt vào một cái thế phải ngồi yên trong thời gian sự lạ xảy ra. Một tình trạng trở trêu và hoàn toàn mất kiểm soát.

Nhưng trước mắt, hắn cố gắng gạt bỏ cái ý nghĩ là phải đáp xuống lúc này. Hắn không dễ gì thoát ra khỏi tình trạng hưng phấn khi được thoát lên trên đám đông khổ sở nhồi nhét kia. Chẳng phải có lúc hắn cầu mong được thế này; nhìn cái dòng chảy hỗn loạn bất tận từ góc nhìn ở độ cao vừa phải trong tình thế mặt đất lúc nhúc thế này. Không xa và không gần. Không quá cao và cũng không quá thấp. Cảm xúc khoái chá làm lẫn át nỗi âu lo rồi đây sự việc sẽ đi về đâu, kết thúc như thế nào. Và một khi tình trạng phấn chấn lên đến tột cùng, hắn bắt đầu tập tin rằng mình có khả năng điều khiển sự chuyển động của cơ thể bằng ý nghĩ siêu việt hay là khả năng kỳ lạ giúp thoát khỏi ứ đọng của đời sống bằng những phương pháp thiền định trên không.

Đám đông bên dưới bắt đầu nhốn nháo. Từ khắp mọi ngõ đường, người ta kéo về và dồn tụ bên dưới chiếc bóng của hắn như một bầy ong không ngừng sinh sôi.

Từ điểm nhìn cách mặt đất bốn thước, hắn thấy trên các căn lầu, sân thượng những tòa nhà lân cận, người ta bắt đầu bắc ghế ra ngồi nhìn hắn. Nhiều người khoanh tay và thành kính hát vang lời ca ngợi dành cho Chúa, Phật, Alla...

*

Hắn bị vây bủa bởi đám đông từ mọi phía. Thậm chí, cái chỗ trống ở nơi mà trước đây vài phút, người ta lo sợ hắn rơi xuống trúng thì bây giờ người người đã đến, ken kín, lấp đầy. Hắn vẫn lơ lửng trên chiếc xe mô tô của mình ở khoảng trời gần trụ đèn đỏ ở ngã tư. Hắn vẫn tiếp tục ánh lên trong màu hào quang kỳ lạ.

Và bây giờ hắn nhắm mắt lại lần nữa, ngược mặt lên trời, tập trung với ý nghĩ: “Hãy cho tôi hay khỏi chỗ này!”. Chiếc xe bắt đầu rung rinh, nổ máy. Nhưng chên chao, không thể dịch về phía trước được. Hắn lại nhắm mắt. Mặt ngửa lên trời. Và bắt đầu tiếp tục cài lệnh ý nghĩ: “Hãy

cho tôi xéo khỏi chỗ này!”. Chiếc xe vẫn rung rinh, chao đảo mạnh như một con ngựa cất vồng mà trẻ con vẫn chơi. Nhưng không đi tới cũng chẳng đi lui. Hấn bắt đầu thấy toàn thân toát mồ hôi lạnh. Hấn rơi vào một tình trạng mất tự chủ, không thể nào khống chế được tình trạng di chuyển. Hấn đối diện với thực tế phũ phàng nhất: hấn đang bị điều khiển bằng một năng lượng nằm ngoài mình, một trò đùa tai ác mà hấn là nạn nhân, là tên hề.

Hấn bắt đầu thấy đám đông chộn rộn. Người ta gào thét :

Ông thần ơi, hãy cho tôi bay lên với ông!

Hãy cứu giúp tôi!

Hãy để cho tôi được lau con ngựa sắt cho ngài!

... Những lời kêu thét ấy dần dần tạo ra một làn sóng năng lượng xúc cảm làm cho đám khí dưới chân hấn nóng lên và ngọt ngào bức bối. Tiếng động cơ vẫn ầm ầm như một dòng chảy liên tu bất tận. Chúng khuấy đảo, chúng hung hãn, chúng man dại và cuồng nhiệt điên rồ. Chúng dâng lên bằng sức uy hiếp có thể thấy được. Sức uy hiếp của một dòng thác dữ sẵn sàng cuốn phăng tất cả, vô hiệu hóa tất cả. Cái thứ tiếng ồn ấy có thể dập tắt mọi thứ hạt cơ bản bên trong và xóa nhòa mọi chân dung, hình thái định hướng trong chuyển động.

Ông thần ơi, hãy cứu vớt tôi, hãy cho tôi bên lên với ông!

Ông thần ơi, hãy ban phúc cho tôi!

Hãy làm đổi thay đời sống của tôi đi!

Những tiếng gào thét bắt đầu vang ra từ những chiếc loa lớn trên những ban công các tòa nhà lân cận. Tiếng loa phát động thẳng vào tai hấn khiến hấn cảm giác mình như một chiếc thùng đang mở hoác miệng đón vào cơ man nào là những ô nhiễm rác rưởi âm thanh chộn rộn, hỗn loạn.

Hắn định sẽ kéo ga. Một sống một chết để thoát khỏi đây. Nhưng rồi não bộ chợt lóe lên ý nghĩ ngăn hắn lại: “Hai bánh xe không đặt lên nền đường, làm sao có thể chuyển động được!”

Hắn hình dung đến cái cảnh rồ ga ầm ỉ, hai bánh xe quay rít trên không. Hắn nghĩ tới ánh sáng trên người mình chợt yếu ớt, héo hắt và tắt ngúm. Hắn trở về nguyên dạng một kẻ bị treo lên bởi một thứ quyền năng quái lạ. Ôi, hãy nhìn chiếc xe rung giật và khói bắt đầu phụt ra từ cặp ống bô điên cuồng tạo nên một đám mây đen trên đám đông nháo nhác náo động nhưng chẳng thể nào chuyển động được một li. Hắn từ một kẻ đang được tôn sùng như thần thánh trong phút chốc trở thành một trò dỏm, rởm đời, một kẻ bị treo trên đám đông bằng một sợi dây phi lý. Một kẻ rởm. Một trò bịp bợm bất thường của siêu nhiên.

Hắn vẫn ngồi ở tư thế thẳng lưng. Mắt hướng về phía trước. Và vẫn đội mũ bảo hiểm. Bây giờ thì đã quen với trạng thái ngồi như thế và cố gắng giữ kiểu ngồi mạnh mẽ. Dáng của hắn như tạc một hình ảnh tuyệt vời vào không gian phía trên đám đông. Nhưng chính lúc ấy, hắn thực sự bắt đầu lo lắng muốn biết sau những phép lạ này thì mọi chuyện sẽ phải kết thúc thế nào, bằng cách nào hắn đáp xuống mặt đất mà không bị đám người hung nhúc kia đến làm phiền bằng cách hôn chân hay sụp lạy.

*

Ở lưng chừng nhìn cuộc đời kiểu này thì kể cũng lạ. Đó là một thứ cảm giác gần như hoang tưởng viễn vông lại vừa như thể âu lo hụt hẫng. Nó không quá cao để thoát cỏi trần tục hắn mà cũng chẳng quá thấp để lệt đệt để lại bước xuống chen lẫn tầm thường. Nó cứ nửa vời tuân theo trò đùa siêu nhiên nào đó. Rồi đây, cảm giác uể oải sẽ xảy đến, hắn sẽ không còn hay biết chính đang như thế nào, là ai, làm gì, rồi sẽ ra sao.

Trong lúc đang hưởng những ý nghĩ tiệp cận với suy tư triết học thì cơn buồn ngủ kéo đến. Hấn không tin vào mắt mình khi thấy dòng người đổ về ngày một đông, họ đứng chật ních những ngã ba, ngã tư, những ngã năm, ngã sáu lân cận. Họ leo lên những vòm cây và đeo bám trên các mái nhà. Họ giẫm nát hết tất thấy những đám cỏ và bồn hoa trong các công viên, họ lấp kín mọi khoảng xanh cây cối hai bên làn đường. Người đã trám kín mặt đất. Tiếng động cơ tiếp tục rền rĩ và náo loạn. Hơi cơ thể nóng hầm hập tỏa lên trời thành những đám mây tanh chua. Hấn đưa mắt nhìn mọi thứ, như một kẻ say thuốc đứ đừ. Hấn bắt đầu bị cơn buồn ngủ hành hạ, ngây ngất vật vờ. “Không, mình không thể ngủ lúc này. Đám đông đang rất nôn nao nhìn thấy sự lạ. Mình không thể gục xuống lúc này được!” - Hấn nghĩ. Nhưng rồi đôi mắt mỗi mệt và bỗng rất cũng làm cho hấn suy kiệt, đầu óc bị chằng nứ xuống bởi những cộng nơron tê dại. Hấn cố giãy tay, giãy chân để trấn tĩnh. Nhưng một lúc sau thì hấn bất lực. Trật ngủ nuốt chửng hấn. Hấn rụ xuống cùng những tỉnh mạch lụn bại trên cơ thể. Hấn nằm sấp trên chiếc xe moto và thảng một giấc. Tiếng ngáy của hấn vang lên như tiếng cộp găm. Đám đông thình lạng. Rồi xôn xao. Hỏi nhau:

Chuyện gì vậy ta? Gì kỳ vậy ta? Sao ông thần lại ngủ mà không rơi?

Không thể vậy được. Mà sao ông thần lại có thể ngủ? Lẽ ra thần linh thì phải thức canh cơn người chứ!

Hay là một trò bịp gì đây. Hay ổng chính là David Copperfield? Nếu thế thì trước đây ông từng làm biến mất cả Vạn Lý Trường Thành bên Tàu, làm mất cây cầu bên Mỹ. Liệu ổng có làm trò biến mất đám đông ở Việt Nam không vậy ta?

Khó. Khó làm biến mất cái đám đông. Mà cũng khó làm ảo thuật với đám người đông đúc tai mắt vậy.

Nhưng mà đó chỉ là giả thiết, Ông không phải là ông Field đâu. Ông là thần thánh! Hãy xem kìa. Cái xe đứng trên không mà chẳng có sợi dây nào! Hay mình thử ném giày lên xem sao nhỉ?

Ấy. Cứ để vậy để xem. Đừng ném. Chúng ta cần được thấy sự bất bình thường. Thời bây giờ cái gì bất bình thường mới có giá!

Hắn ngủ. Trong bản hỗn tấu cộng hưởng từ cái bầy đàn quần tụ bên dưới. Giấc ngủ không mấy may mộng mị. Chỉ như một ly nước giải khát chống lại cảm giác hưng phấn lẫn mệt mỏi đang khuấy đảo bên trong.

*

Khoảng chừng mười lăm phút sau, chiếc xe bắt đầu đảo nghiêng ngửa như một con ngựa bất kham. Hắn thức giấc và hoảng sợ rú lên khi nhìn thấy con người đã trét kín những khoảng hở trên mặt đất. Mọi cây cối đều bị vật trụi. Mọi ban công nhà đều nhúc nhúc người là người. Mọi biển hiệu quảng cáo được tháo xuống dành chỗ cho người đứng. Tiếng la ó trộn lẫn tiếng cầu xin. Đủ thứ sắc màu. Đủ thứ trạng thái. Đủ thứ thanh âm. Đủ thứ giọng điệu. Hắn cảm giác mình đang treo lủng lẳng trên một vạch dầu được ráp bằng những cơ thể người. Hắn dụi mắt. Và cảm thấy cái trò chơi ngẫu nhiên vô tình này đang khiến chính mình rơi vào một tình thế nguy hiểm khó lường. “Cho tôi xuống!”. Hắn nghĩ. Chiếc xe cất vồng mỗi lúc một dữ dội. “Xin trời phật cho con xuống. Con không còn muốn ở đây. Họ ném đá con chết mất!”. Khi nghĩ những điều đó, hắn vẫn cố tỏ ra vẻ mặt hết sức bình thản. Chỉ hơi nhón nhén người để chiếc xe không lắc mạnh bên dưới. Ánh hào quang phủ quanh hắn biến mất tự lúc nào. Hắn trần trụi và thảm hại, yếu đuối và ngu ngốc làm sao.

Và lúc bấy giờ, trước sự lúng túng không giấu được của hắn, đám đông bắt đầu rúc rích cười. Dấu hiệu về sự thành kính dị đoan biến mất. Thay vào đó, những trận cười, những câu mai mỉa bắt đầu lây ra.

Hãy xem kìa. Hãy xem Ông sẽ làm gì với cái xe đáng chết giãm của mình!

Ồ! Hẳn không thể nào điều khiển được một chiếc motor!

Cái trò quái quỷ gì đang diễn ra đây? Thần thánh gì thời buổi này, rủi ro quá đi à. Không cứu được mình thì có thể cứu ai chứ?

Mặt trời lên cao, thiêu đốt trên đỉnh đầu. Đám đông rộn ràng và gào thét:

Xuống đi! Xuống đi! Thế đủ rồi!

Bốn tên cảnh sát giao thông và nhân viên trật tự đến giải tỏa đám đông, cầm những cây batoong đứng dưới ngoe nguầy:

Mọi người trật tự! Mọi người trật tự!

Khẩu súng còn dắt một bên cặp mông vĩnh của tay cảnh sát bụng Ông cứ nhoi báng lên như một trò khoa trương rởm đời.

Nào nào trật tự để tôi xem điều gì đang diễn ra!

Gã mập bước tới:

Anh kia, anh có khả năng xuống hay không? Sao anh lại lên nằm đó!

Biết chết liền! - hẳn nói.

Đó là câu đầu tiên hẳn tuyên ngôn trong suốt một buổi sáng. Ba chữ “Biết Chết Liền” vang lên một cách dứt khoát, chuyển tải hết tinh thần bất khả tri nhận của hẳn, sự dồn nén bức dọc lẫn bất lực trước cái sự cố treo ngoe này.

Anh có muốn chúng tôi bắc thang lên giải cứu không? - tay cảnh sát béo phì hỏi lại và chỉ batoong lên phía hẳn.

Biết chết liền! - hẳn gào lên lần thứ hai. Lần này nghe bi đát hơn. Vẻ mặt hẳn phờ phạc lơ nhờ trong lớp kính chắn của nón bảo hiểm nóng bức. Nón bảo hiểm giờ đây như trở thành một chiếc hũ dung dịch phooc-môn ngâm chiếc đầu ù ù cạc cạc nóng bừng bunn nhunn của hẳn. Chiếc xe vẫn cật vông theo một nhịp khá đều đặn. Hẳn đang đưa cùng

chiếc xe giữa không trung như một phi hành gia bay trong vùng không trọng lực.

Tôi hỏi lại một lần nữa? - gã cảnh sát béo phì gào lên - Anh có thể tự xuống không? Nếu không chúng tôi sẽ bắn nát sọ để anh rơi xuống? - Đám đông bắt đầu nhốn nháo xô nhau chạy khi nghe có ba từ “bắn nát sọ” được chính thức phát ra một cách lạnh lùng và bạo lực.

Biết chết liền! hấn đáp lại - Anh muốn làm gì thì làm đi. Tui mệt mỏi lắm rồi! - Lúc bấy giờ, hấn nói được cái điều mà ý thức hấn thực sự muốn nói..

Gã cảnh sát móc súng ra. Đám đông sợ đạn lạc, la ó và đồn nhau hỗn loạn ở phía trụ đèn. Bên dưới là một khoảng trống. Dưới gốc cây bên phải cách năm mét, có hai tay cảnh sát cũng đứng giắt batoong lên đai quần và rút súng ra nhằm lên phía hấn. Họ đang nghe chỉ đạo từ viên cảnh sát bụng phệ. Những tiếng tanh tách vang lên từ cò súng, Chỉ cần nghiêng một ngón tay lên cái cò sét (vì lâu không sử dụng) của cây súng, có thể một tiếng nổ sẽ vang lên và đường đạn sẽ bay xuyên lớp không khí để chọc thủng xương sọ của hấn để não cùng tủy chảy ra từng bọt, từng bọt nhão nhoẹt đỏ loét. Nhưng hấn vẫn bình thường. Đầu hấn bị thít chặt bởi lớp xốp của nón bảo hiểm loại xịn. Sự thít kín ít ra làm cho hấn có cảm giác yên tâm phần nào về mặt an toàn.

Dù trên thực tế, mọi sự bao bọc chỉ là tạm bợ trước sức phá của đầu đạn nếu thực sự gã cảnh sát mỏng khoảnh kia đi đến hành động.

Nhưng mọi sự nao núng để đi đến câu trả lời hồi kết sự kiện sẽ bị đánh đổ một cách công khai. Và đây là minh chứng.

MỘT SỐ GIẢ THIẾT NGUYÊN NHÂN TƯƠNG ỨNG VỚI NHỮNG KIỂU KẾT THÚC CÓ THỂ XẢY RA

1/ Việc hấn bị hút lên cao trên dòng người ấy có nguyên do từ một lớp kim loại nằm trong bình xăng chiếc moto hấn đang đi một hôm

phát sinh từ tính. Nó bỗng chịu lực hút của vùng khí bên trên và thế là hắn bị cất lên trời mà không kiểm soát được.

Nếu theo cách này thì hắn có thể thoát khỏi tình trạng bị treo trên ấy như một vật cơ hội của cái xe nếu viên cảnh sát béo phì bắn vỡ bình xăng xe. Xăng chảy ra và chiếc xe bốc cháy trên không. Hắn, do nóng quá, phải liêu thân rơi xuống. Điều này có thể ít nhiều gây cho đám đông một sự sụp đổ thần tượng nặng nề, chưa nói là tạo cho người đọc câu chuyện này một sự thỏa mãn quá sớm. Nhưng biết làm sao được khi đó cũng có thể là một nguyên nhân dễ xảy ra.

2/ Hắn bị treo lên bằng ý chí của hắn. Và khi đã bị treo lên thì năng lượng ý chí cũng bị triệt tiêu. Giống như thế người ta xài hết công suất của lượng điện cho phép thì sau đó tất yếu sẽ dẫn đến chuyện quá tải và phải ngồi trong bóng tối vì không còn nguồn điện nào thay thế, tiếp tục vận hành. Điều đáng nói là chính hắn cũng không thể cảm nhận được chuyện bên trong mình có một nguồn năng lượng ý chí để có thể đùa giỡn với những suy nghĩ viển vông.

Và như thế, hắn phải chờ đợi đến một chiếc thang của cảnh sát được bắc lên. Khi hắn leo từ chiếc xe máy qua chiếc thang thì chiếc xe bỗng rơi xuống tự do, những còng, gọng sắt gãy vỡ ngổn ngang. Sau đó, hắn bị tóm ngay trên chiếc thang. Người ta còng tay hắn và cho về đồn công an để xử lý vụ việc. Tội đầu tiên hắn có thể bị ghép vào đó là tự tiện biểu diễn màn xiếc giải trí nơi công cộng để tập hợp, gây hoang mang cho quần chúng. Tội này sẽ bị phạt khá nặng nếu không muốn nói là ngồi tù một thời gian để hỏi cung xem có kẻ dắt dây nào đứng phía sau kích động quần chúng.

3/ Hắn đã cất lên bằng một năng lực không phải của người phàm mà là của một thế lực thần thánh, được điều khiển từ bên ngoài, có một bàn tay vô hình nâng hắn lên và để hắn ở đó làm trò trêu tức

những đầu óc duy thực chứng và nuông chiều những trái tim cuồng tín. Hẳn là nạn nhân của trò chơi thần thánh chọc ghẹo con người. Nhất là trong một bối cảnh thành phố mà động cơ đang chiếm lĩnh mọi không gian, giết chết mọi sự mơ mộng và triệt tiêu mọi tư duy huyền thoại. Thần thánh đã tước lên lòng trí đám dân mê muội một sự hoang mang do dự thay vì cuồng tín, một sự thất vọng nào nể thay vì hướng họ đến một đời sống tâm linh lành mạnh tuyệt đối.

Làm gì có thần linh pháp quyền và sự ngưỡng vọng vào thế giới phù phép trong tình trạng hơi người đang làm lên men mụi ngổ ngách đời sống thế này. Pháp thuật cũng có giới hạn. Vì vậy mà hẳn phải đến lúc sẽ phải xuống. Hẳn đã rơi xuống một cách tự do, không chậm chạp và êm đềm như lúc cất lên. Từ trên đỉnh cao, người ta thấy hẳn là lên một tiếng: “Ááá... Hãy tránh ra!”. Đám đông dạt nhúm nhó vào một phía. Tiếng xe máy va vào nhau vỡ lộp cộp: “Thằng chả định làm trò gì vậy ta?”- họ hỏi nhau. Hẳn nhắm mắt và người ta chỉ kịp thấy một khối nặng rơi tự do xuống mặt đất. Người bay đằng này, xe nằm đằng kia. Chiếc mũ bảo hiểm vỡ ra làm đôi. Và chiếc đầu sùng mỗ hôi nhớt của nó được giải phóng. Tuy nhiên, sau sự cố này, có hai bàn tay khỏe mạnh cặp nách hẳn đi vào hành lang bệnh viện tâm thần. Chiếc mô tô cần được tân trang và đầu óc của hẳn cũng cần được điều trị lâu mới phục hồi.

4/ Có một đám người ngoài hành tinh tàng hình đã dùng một cỗ máy hút để đưa hẳn lên không làm một cuộc nghiên cứu. Họ đứng quanh hẳn và chiếc xe máy để thực hiện những cuộc phẫu thuật tinh vi đến nỗi chính hẳn không thể nào cảm giác được. Họ đã cắm một thiết bị vô hình vào người hẳn và lấy đi một lượng nhân điện và năng lượng sinh học đáng kể. Điều này lý giải vì sao hẳn đã rất buồn ngủ rã rượi, nằm sấp trên chiếc xe máy và đánh giấc giữa không gian, có thể

giữa lúc hẩn ngủ, bảy người tàng hình đã đi lại trò chuyện cũng như khám xét một số chi tiết kim loại trong chiếc mô tô của hẩn để đem ra ngoài hành tinh nghiên cứu về quá trình di chuyển của con người trên mặt đất. Chắc chắn, với tư duy ngoài địa cầu, ngoài bối cảnh này, họ sẽ có một số ngộ nhận ví dụ, xem bánh xe chính là chân của hẩn và xem thân xe chính là giường của hẩn. Nghĩa là họ có nguy cơ dễ dàng đi đến kết luận này: người trái đất đã di chuyển bằng cặp bánh và ngủ ở tư thế nằm sấp trên một bình xăng được gắn gián tiếp với cặp bánh đó.

Trước khi họ ra đi, đã kịp bế hẩn và thả xuống mặt đất, giữa bảy đàn của hẩn đang náo loạn xôn xao. Hẩn lại chạy lẫn vào thành phố trước sự ngỡ ngàng của hàng vạn đôi mắt khác trong bảy đàn.

5/ Một số giả thuyết nguyên nhân tương ứng với một số hình thức đáp (hạ, rơi, giáng, té, thả, tọt...) xuống mặt đất khác của hẩn xin dành quyền cho trí tưởng tượng của độc giả.

Ngày hôm sau, cũng giờ đó, ở tại ngã tư đó, giữa đám kẹt xe đó, có một kẻ khác cũng cất lên trên đám đông như thế. Nhưng đám đông hôm nay không còn ai bận tâm. Người ta đi qua vội vàng, thậm chí có kẻ còn không thèm ngó quá khoảng thời gian giữa hai cái chớp mắt. Và cảnh sát cũng không đến. Mặc cho kẻ kia đứng trên đám đông với một nỗi buồn chán đơn điệu chất chứa trong lòng cho đến khi đáp xuống trở lại mặt đất và tự nhiên hòa vào dòng người.

Đúng thôi.

Trò đó đã cũ rồi. Chẳng còn gì mới mẻ nữa ở cái thành phố này. Đi thôi! - người trong đám kẹt xe nói với nhau như thế.

Đời sống của kẻ khác

1.

LÚC Y XUẤT HIỆN, mọi người đổ dồn mắt về phía anh. Rồi họ nhìn nhau. Lại đưa mắt quan sát xem thái độ của anh như thế nào. Liệu có một câu nói độc địa hay một quả đấm tối tệ nào được tung ra giữa bàn tiệc trang trọng này hay không. Nhưng anh vẫn bình thản rót rượu Bordeaux vào ly rồi nhã nhặn: “Cảm ơn mọi người đã đến vui với tôi, à không, với đứa con ẻo uột của tôi...” Ở bàn bên kia, vợ anh thở phào. Sự lịch lãm và bất thiệp của anh đã bước qua sai khiến của những xúc cảm thói thường cay độc. Anh nhắc ly rượu tiến về góc phòng mời y với một thái độ trân trọng. Anh đi được vài bước thì y đã chủ động tiến lại gần, đón nhận ly rượu. Anh lịch lãm trong màu áo carô xanh dương trang nhã, phong thái ân cần và gần gũi như thế giữa anh và y chưa từng xảy ra một khúc mắc gì. Trong khi y vẫn thế. Mắt vẫn liên láo ngó nghía khắp phòng như thế luôn cảnh giác, xăm soi. Khuôn mặt phì nộn và dáng đứng hơi gù vai, có cảm giác như cái trục cổ ngắc kia không đỡ được khuôn mặt phì nộn bị trĩu xuống bởi thương đế đã dính lên đó một đôi mắt của con thú yếu luôn rình rập, vừa kiếm mồi vừa lo ngại bị tấn công. Y bắt được cái nhìn hòa nhã nhưng bắn đi một tín hiệu khẩn khe của anh trong khi anh lại nhận được cái sụp mắt ái ngại của y. Rõ ràng đêm nay, trước y, trong mắt mọi người, anh là một kẻ mã thượng, một kẻ cố quyền tha thứ chứ không phải là một người cầu cạnh để được làm hòa. Anh đã đi một thế cờ cao. Thế cờ của bậc kỳ thủ khiến mọi người ngược lên kính trọng.

Nhưng bây giờ thì anh bật khóc. Anh khóc to tiếng. Như thể vở kịch mang tên lịch thiệp này đang đến lúc báo hiệu cái kết chẳng tốt lành chút nào, thậm chí có thể lộ tẩy.

Điều gì đang xảy ra? Anh dốc hết ly rượu Bordeaux đỏ và hít tràn lồng ngực. Anh chỉnh lại cravate và đi về phía quầy sách, đang trưng bày ba đầu tiểu thuyết mới của mình, cái thứ mà trước đây vài phút, anh đã gọi là “những đứa con èo uột”.

“Có chuyện gì vậy anh? Anh có sao không?” - vợ anh hốt hoảng. Mọi người dồn mắt về phía vợ chồng anh. Anh ngồi thừ xuống ghế. Chiếc ghế mây anh đã chọn từ trước buổi lễ ra mắt sách, anh rất vừa ý nhưng nay lại quá rộng đối với thân hình đang muốn co nhúm của anh. Anh thu mình nhỏ lại, phô bày vẻ khổ hạnh thường ngày. Anh lệt thốt trong lòng ghế và muốn tan biến ngay tức thời. Y cùng bước lại ở góc bàn, ly Bordeaux vừa cạn. Y nhìn anh, ánh nhìn chao đảo. Anh cảm nhận được sự lo lắng thành thực hiện lên trong đôi mắt y lần đầu nhìn thẳng vào mình.

“Anh trúng gió?”

“Nhà văn có sao không?”

“Hay anh ấy uống nhiều mà chưa kịp ăn tối?” “Hoặc là bị lên huyết áp?”

“Hãy gọi bác sĩ...”

Anh vẫn ngồi thu mình trên chiếc ghế, gầy gò và khổ hạnh, đón đau và quằn quại. Tiếng khóc bắt đầu bật ra khỏi miệng. Anh khóc gào lên như một đứa trẻ. Anh bứt đầu rút tóc như một kẻ đang tỉnh táo đột ngột phải chống lại cơn động kinh gửi về từ tiền kiếp. “Anh, anh đừng làm em sợ..” chị ghé sát tai anh “hãy nói em nghe, có chuyện gì xảy ra?. Anh lắc đầu và khóc một lúc, tiếng khóc vỡ ra như một khối mủ mưng lâu ngày dưới lớp thịt chai lì. Rồi anh im bật, đứng lên. Anh đi về phía y. Y

trố mắt nhìn trần trời như đang chuẩn bị đối phó với hành động bất thường nhất từ một gã tâm thần. Những quý ông khỏe mạnh cô mặt cũng đang nấn lại cơ bắp để nhảy vào can thiệp một cuộc ẩu đả hoặc vật lộn của hai kẻ mà họ biết từ lâu chẳng bao giờ chịu đội chung vòm trời. Nhưng, anh làm họ chưng hửng một lần nữa. Anh lại rót rượu và cụng ly với y. Anh nâng ly cao lên mặt và cười rất buồn, trong nước mắt: “Không sao, tôi chỉ hơi choáng. Tôi thấy tóc anh bạc nhiều quá!” - anh phát ra những lời ấy ở một cung bậc trầm ấm nhất.

Y như một kẻ đứng trên mình sẵn sàng chịu trận bỗng cười giả lả: “Tui cũng già mẹ nó rồi!”

Mười tám cuốn tiểu thuyết của anh với hàng chục lần tái bản và dịch thuật, nếu xếp chồng lên nhau, các ấn bản có thể cao hơn chiều cao của con người y.

Vậy mà thật không thể ngờ được, một lúc nào đó, y đã ra sức làm những trò đồi bại đối với anh.

Và bây giờ, đám tóc bạc lại khiến anh thương cảm và nhắc anh nhớ những chuyện cũ, những chuyện mà từ lâu, anh cố gắng quên đi như những trò tầm phào để tập trung vào việc viết lách, sống với riêng mình một cõi.

“Chẳng phải một lúc nào đó của thời tuổi trẻ, mình với hấn từng cặp kè đi chơi gái chung, uống rượu chung và nói chuyện văn chương với tất cả say mê nồng nức. Chẳng phải một lúc nào đó, trước khi có cái sự cố khiến mình tuyệt giao, mình đã từng coi hấn là một người bạn thân. Chẳng phải lúc nào đó, hấn cũng từng làm thơ, những câu thơ rất mượt mà và tài hoa, và viết văn, những trang văn thật bay bổng. Văn chương ấy tưởng chừng chỉ có thể được sinh ra từ một tâm hồn đẹp, biết quý trọng ký ức và giá trị tinh thần nói chung (chứ không phì nộn và ăn nói bạt mạng hời hợt như chính con người ngoài đời của hấn). Ngẫm từ mình,

mình vốn không tin những đưa lên lồng văn chương cho lắm. Nhưng tin tín hiệu từ mạch nguồn nội tâm, cái thiện vẫn ẩn sâu trong con người hẳn. Và mình tin hẳn trong những ngày tháng cả hai cùng chưa có gì, chìm tên tuổi, chưa sự nghiệp, văn chương chỉ là một thứ ước vọng chói lói ở trên đầu, một khát vọng khiến con tim rạo rờ, nhịp đập mạnh hơn, bơm nhiều sinh khí hơn cho cơ thể cường tráng.

Nhưng dĩ nhiên, cũng không thể lường trước được những trận cao huyết áp bất thường mà hẳn gây ra trước đó. Ví dụ cái sự kiện ấy. Đó là điều không mong muốn ấy, cho đến bây giờ, mình vẫn nghĩ rằng, là lỗi tại hẳn, cái lỗi ấy làm cho hẳn và mình đánh mất một tình bạn đẹp. Mình tự cho mình cái quyền xóa khỏi đầu hình ảnh của hẳn, xóa khỏi trí não cái quá khứ tình thân với hẳn.

Vì thế, sự tuyệt giao như một cách kết án hẳn. Nhìn về mặt lạnh nhạt của mình, hẳn sẽ biết rằng, hẳn đã không còn hiện diện trong cái thế giới cuộc sống của mình. Hẳn đã bị xóa trắng nhân diện và hình hài. Mặc cho hẳn tiếp tục viết những cuội và mặc sức lôi kéo dư luận, mình không hề đoái hoài và quan tâm trả lời công khai. Mình khinh bỉ hẳn như khinh bỉ một cục phân. Người ta không thể nhớ tới cục phân trong khi đi đứng, ăn uống hay làm tình. Mình tự đặt mình cao hơn hẳn một bậc. Hẳn cứ việc phịa chuyện bêu xấu tên tuổi và công việc của mình trên các báo, tạp chí và bôi mớ scandal lôi kéo dư luận tẩy chay, nghĩ xấu về mình nhưng đừng mong có thể nhận lấy một lời phản hồi. Sự tranh luận và đối chất chỉ xảy ra với những kẻ đồng đảng hoặc những kẻ để cho sự háo thắng làm mất đi khả năng tự chủ cảm xúc.

Mình không thể tha thứ cho những chuyện phịa mà hẳn đã từng vận dụng hết trí tưởng tượng khiếm tốn để nặn ra, viết trong một bài báo, rằng có thời mình từng tìm đến và cầu cạnh hẳn để mua danh (điều này dĩ nhiên là khó tin vì nếu ai biết được rằng, hẳn với mình là người cùng

thời, cùng xuất phát điểm, nếu mình thực là người đang tận dụng những mối quan hệ thì hẳn không phải là một địa chỉ đó). Mình không thể nhìn vào cái bản mặt phì nộn của hắn mà nói rằng, này anh, tôi tha thứ cho anh vì những trò xấu mà anh vừa làm cho tôi, vì cái loạt bài đầy tình tiết bịa đặt để hạ nhục tôi trước vãn giới vốn nhiều sự, bây giờ xem như không có gì nhé, chúng ta vẫn là bạn nhé, chúng ta cùng nhau đi chơi gái và nhậu nhẹt như xưa nhé? Không, mình chưa hao giờ là một kẻ tha thứ dễ dãi kiểu Đức Jesus (nếu ai đó tát má bên trái của con, hãy đưa thêm má bên phải cho người ta tát). Mình là một người phạm. Một người phạm có quyền xét xử một người phạm, ít ra trong cái cách mà mình nhìn về Rẻ ấy, trong cách mà mình nghĩ về người ấy. Kết án trong cách nhìn và cách nghĩ mới thật là cách kết án triệt để nhất mà con người dành cho nhau.

Và hắn biết điều đó. Một vài lần hắn vẫn xên xang đến gần mình, gật đầu chào, chủ động đến cụng ly nhưng, mình khịt mũi ngửi thấy mùi ô nhiễm, bẩn thỉu và ngẩng mặt bước đi. Mình trở thành một kẻ dị ứng với tất cả những gì thuộc về hắn. Đối với mình, loại xe mà hắn đi, chiếc toyota không mui ấy trở thành biểu tượng gắn với những kẻ lưu manh. Tờ báo mà hắn viết, mình gọi đó là tờ báo lừa dối nhất ở cái đất nước có đời sống báo chí chập chờn này. Những quán xá mà hắn lui tới, ngày xưa mình thích nhưng nay đang gọi đó là loại quán kém vệ sinh luôn đầy rẫy những bọ ruồi nhặng, thực khách văn nghệ rởm đời các kiểu râu bóm. Còn những người bạn vẫn thường ngồi với hắn, mình dán lên đầu họ hai chữ đần độn và bất tài (vì những kẻ đần độn, kém trí tuệ thường kết thành đám đông với nhau để thông đồng, bảo vệ nhau). Và nữa, mình còn nghĩ đến vợ của hắn, có lẽ đó là một phụ nữ bất hạnh nhất cuộc đời chỉ vì hàng đêm phải nằm dưới một đống thịt nhão và bốc mùi của chồng mà không cách nào giẫy thoát ra được.

Hắn biến mất khỏi cuộc đời của mình theo cách đó. Dù thể xác của hắn vẫn đi lảng vảng đâu đó, vẫn nói những câu bông đùa cù léc hời hợt như chính những bản tin mà hắn viết ra. Hắn thực sự biến khỏi não trạng của mình, tưởng không còn can dự. Nhưng mình biết, hắn vẫn thường hành hạ mình, gây ra một thứ cảm giác nhợn tanh lay động trí não mỗi khi nhìn thấy hắn, nghĩ về hắn.

Mình đã giết hắn trong ý nghĩ nhưng ở chỗ hắn chết, cũng trong vùng ý nghĩ của mình, hãy còn một đồng tử thi mà mãi mãi mình chưa bao giờ dọn sạch được, luôn bốc mùi, tởm lợm.”

3.

Vợ anh nói rằng, đàn ông các anh bước ra đường là như thể bước vào chiến trường, mỗi ngày sống là một cuộc chiến đấu. Và những kẻ mất sức với các trận chiến thường nhật kia có khi chẳng bảo vệ được điều gì thiết thực cả, chẳng để làm gì với mấy cái mớ chữ nghĩa, quan niệm, tư tưởng không đâu vào đâu. Ấy là nàng muốn ám chỉ rằng mọi cuộc tranh luận ở các quán cà phê cóc về người A, người B, về cuốn sách X, Y, Z nào đó hay về một luận điểm, chủ đề triết học, tôn giáo, nhân sinh nào đó hoàn toàn là chuyện tầm phào. Mà đã là tầm phào thì sao lại vơ vào người như một thứ đau thương, như một sự dằn vặt lương tâm rồi vật vã bản thân?

Anh nói rằng, cũng chính nhờ suy nghĩ thực tế rõ ràng như vậy cho nên em mới là đàn bà. Đôi lúc sự đàn bà của em làm cho anh mệt. Có nói thì em cũng không thể nào hiểu được đâu. Đơn giản, vì đàn bà thì không phải là đàn ông và đàn ông thì cũng không thể là đàn bà. Mà ngay đàn ông cũng không thể hiểu nổi đàn ông nói gì chuyện đàn bà có thể hiểu được đàn ông.

Chuyện cứ thế mà lằm cằm kéo dài. Và đời sống hôn nhân, là chấp nhận những cái bất tri luận, những cái hết sức phi lí và lằm cằm đó. Biết cách kéo dài để nó trở nên vô tận như một bộ phim dài tập thì nhất thiết rằng phải lặp đi lặp lại những tình tiết vụng về ngớ ngẩn mãi cho đến khi không còn cách nào khác, thì cũng là lúc ngổm. Hết phim. Hạ màn.

Biết làm sao được.

“VẬY là anh tha thứ cho thằng cha đó?”

“Anh thấy tóc hần bạc nhiều quá. Chẳng hiểu sao anh lại có thể khóc chỉ vì mái tóc của hần!”

“Nhưng tóc bạc không có nghĩa là nó bớt xấu tính, Em vẫn còn nghe thiên hạ nói rằng, thằng chả vẫn hay đưa lên báo những mẫu vu oan bới nhọ bới móc lá cải, coi thường danh dự người khác. Đừng nói là anh đang muốn trở thành nạn nhân của hần thêm một lần nữa nhé?” “Không. Chuyện qua rồi. Anh cũng quên rồi. Anh nghĩ nó có bệnh. Không dừng sao tóc nó bạc nhiều vậy,..”

“Mắt anh có bị gì không? Em thì chả thấy bạc gì nhiều. Chính ra tóc anh mới bạc nhiều. Anh còn ốm yếu hơn cả hần ta. Anh làm gì mà nhận cái quyền được tha thứ? Bấy lâu nay anh tưởng mình là kẻ mã thượng và có thể xử tội hần à? Giả sử hần cũng nghĩ vậy thì sao?” “Ừm...”

“Em nói cho anh biết, ngay từ khi nghĩ đến chuyện viết bài báo bới nhọ anh vô cớ là hần đã cố ý giết chết anh trong đầu của hần rồi. Hần làm cái công việc đó một cách táng tận lương tâm như cách một người bạn đẩy một người bạn xuống hố cút cho thiên hạ vỗ tay reo mừng và màn diễn ấy đến nay vẫn còn đầy dấu ấn trong óc mọi người. Có hôm em còn nghe lén được câu chuyện đàm phóng viên nhắc lại bài báo của hần viết về anh như là một giai thoại trong làng văn, làm rôm trò cho những cuộc nhậu! Rõ ràng, hần đã tự tạo ra điều tiếng muôn đời cho anh. Hần đã nắm bắt rất tài tình cái đặc tính yêu thương giai thoại và chuyện

bếp núc của làng vẫn để tấn công anh. Hấn tính rất kỹ. Anh chỉ là một nhân vật tệ hại, cơ hội và hèn kém mà hấn tạo ra, sống động và hết sức dễ nhớ...”

“Nhưng anh không cần biết người ta sẽ nhìn anh thế nào. Vì anh tin rằng người ta sẽ nhận ra anh trong tác phẩm của anh và quên hết anh trong bài viết của hấn. Qua tiểu thuyết, qua tác phẩm và những tiểu luận sâu sắc của anh, họ sẽ nhận ra hấn là một kẻ bịa đặt bố láo, một kẻ xấu tính vu vạ bạn bè. Họ sẽ tẩy chay hấn. Và rõ ràng, sau bấy nhiêu năm làm một nhà thơ, một nhà báo, hấn đâu để lại dấu ấn gì?”

“Làm sao anh đo được điều đó. Cuộc sống là cuộc sống. Hấn đã chọn đúng cái chìa khóa để tạo ra dư luận, đó là bắt đầu từ nhân cách một con người đang được chú ý, một triển vọng văn chương mọi người đang dồn mắt chú ý. Hấn ta cầm tù anh, kết án anh ngay trong khi anh tưởng mình đứng vững. Vậy mà anh còn ngây thơ tin rằng, anh không phải là cuộc sống của anh mà chính là tiểu thuyết của anh. Anh có tưởng tượng được tâm trạng của em thế nào không trong những ngày anh suy sụp chỉ vì bài báo của hấn và tiếp theo sau là những phản hồi té nước theo mưa của bầu đàn hấn? Anh có tưởng tượng được rằng, khi anh đóng sập cánh cửa một mình thui thủi với trang viết, cắt đứt mọi mối quan hệ đời sống, ngày càng cảnh giác và hoài nghi với bạn bè, hoài nghi cả tình yêu vợ chồng bao năm nay thì ngay chính anh cũng đã thiệt thòi và mất mát không gì bù đắp lại hay không? Chúng ta đã mất mát quá lớn sau sự cố mà hấn và bầu đàn, đồng bọn gây ra cho anh. Hôm thấy hấn xuất hiện ở chỗ ra mắt sách, em định đến và hất cả chiếc bánh kem vào cái bản mặt giả tạo và phì nộn ươn tởm của hấn. Em không hiểu sao hấn lại có thể lê cái xác thối đến đó...”

Anh lặng im và rít một hơi thuốc dài. Khói thuốc ứ trong lồng ngực. Một cảm giác ghi nặng trĩu toàn thân khiến đầu óc, mất thăng bằng.

Anh ho sặc sụa và đưa tay vịn chặt vào giá sách. Nàng vẫn đứng đó với sự bức tức được giải tỏa xối xả sau nhiều ngày dồn nén.

Nàng bước đến sau lưng và ôm lấy bụng, tựa mặt vào lưng anh như một con mèo. Anh còn nghe nhịp tim nàng đập mạnh và hơi nóng ấm từ hai đầu vú lan nhẹ sang mình. Rõ ràng, những ngày tháng qua anh chỉ nghĩ rằng sự cố ấy chỉ tổn hại đến anh nhưng không hình dung được rằng, dư chấn mà nó tạo ra cho vợ anh là quá lớn, những vết thương mà cô ấy phải mang lấy đã tạo thành những lần sẹo không gì có thể gọi là lành lặn được.

Anh nắm lấy hai bàn tay của vợ và nghe nước mắt ướt trên bờ lưng mình.

“Em nói đúng, có lẽ cuộc sống là cuộc sống. Không phải là tiểu thuyết. Tiểu thuyết không làm nên, càng không thay thế được đời sống chúng ta...”

4.

“Em sẽ ra đi. Em không thể hình dung được một ngày thẳng cha tanh rình ấy lại có thể bước vào ngôi nhà chúng ta và hiện diện trong suy nghĩ, can dự vào cuộc đời của chúng ta. Em không thể tha thứ cho hắn, anh hiểu không? Thậm chí, sự căm thù trong em ngày càng lớn dần lên đến độ đã có lúc nhìn thấy hắn, em nghĩ tới chuyện mình sẽ cầm dao và chọc vào da thịt hắn để lũ đòi bỏ bên trong nhưng nhúc nhúc ra lũ lượt. Lúc đó, em sẽ gọi mọi người đến chứng kiến: này đây, hắn không phải là một con người, hắn chỉ là một con đòi lớn chứa ti tử con đòi nhỏ, này, đây, hãy xem, cuộc sống hắn là một quá trình phân rã và sinh sôi, bốc mùi ghê nhận. Rồi lúc nào đó, hắn sẽ bắn vô vàn tin xấu cho người khác, cho đồng loại, những kẻ thân tín và gần gũi hắn. Mỗi tin xấu sẽ như một con đòi rúc rĩa tận xương tủy và tâm hồn con người khiến cho kẻ ấy sống

trong đau đớn và tê liệt. Và những tin xấu ấy không ngừng nảy nở để rồi biến kẻ xấu số kia trở thành như hắn, một con người là hóa thân của một con dòi vĩ đại, bên trong sản sinh vô số những con dòi nhỏ. Rồi mùi hôi sẽ tỏa ra. Và kẻ ấy sẽ đi tấn công kẻ khác theo cái dây chuyền lây lan khủng khiếp. Cuộc sống sẽ là một chuỗi những cuộc dòi hóa, nhiễm bẩn bất tận, đẩy dạt nhân tính về phía triệt tiêu.

Cho đến bây giờ anh vẫn chưa biết rằng, việc hắn tấn công anh trước đây đã để lại rất nhiều những mất mát. Mất mát lớn lao nhất không chỉ là cuộc khủng hoảng tinh thần mà chúng ta phải gánh chịu, mà bằng một sự mất mát hữu hình khác. Anh có từng xâu chuỗi các biến cố, sự kiện rất gần nhau trong cùng thời điểm ấy để tìm ra mối liên hệ domino giữa chúng? Chỉ một tuần sau khi hắn cùng bọn trong bảy đàn bêu xấu anh trên các mặt báo và diễn đàn mạng, em đã bị sảy thai. Em còn nhớ đứa con của chúng ta lúc ấy đã bảy tháng tuổi. Một bào thai khỏe mạnh bỗng tuột khỏi cơ thể em chỉ sau một tuần mất ngủ, trần trọc, dày vò.

Em nhớ mình đã luôn ở bên anh mọi nơi mọi lúc, trong khi anh suy sụp nhất, tuyệt vọng nhất. Em luôn có mặt khi anh buông một tiếng thở dài. Em luôn đến ve vuốt và đặt bàn tay anh lên bụng mình, như một nỗ lực kéo ý thức anh rời xa khỏi vùng trời u ám phi thực kia. Em đã muốn anh hiểu rằng, đây mới thực là mầm sống chúng ta, sự hiện diện của chúng ta, tình yêu và hạnh phúc của chúng ta. Còn tất cả, văn chương, danh tiếng hay điều tiếng ngoài kia chỉ là hư ảo. Nhưng em cũng cảm nhận được rằng, đối với anh, những câu chữ bôi nhọ nhân phẩm trên các mặt báo kia đã làm cho anh bận tâm hơn, dằn vặt hơn. Thậm chí chúng đủ sức khiến cho hồn anh thoát xác, nhưng suy nghĩ điên cuồng không trọng lượng hay vẫn vơ vập vờ. Rõ ràng anh đã rất đau đớn, bi phẫn. Anh thần thờ và ngây dại vì cảm giác bị phản bội và anh đau đớn

nhìn uy tín tiếng tăm bấy lâu mình gây dựng đã bị đập tắt ngúm trong chốc lát bởi những con chữ hiểm tị hết sức tầm thường, bất chấp của kẻ khác.

Anh đặt bàn tay lên bụng em, lên đầu của đứa con trai và nghe hơi thở nhẹ của nó nhưng tâm trí lại không ở đây. Anh đang tập trung đau cơn đau của mình, một cơn đau dai dẳng tưởng chừng không thể nào chấm dứt hay phai phai được. Em đã bảo rằng, chữ nghĩa rồi cũng sẽ phai nhạt đi theo thời gian, đặc biệt là những trò bôi nhọ vì hiểm thù, ganh ghét. Trong thời đại thông tin này, người ta đọc đó, giật mình đó rồi sẽ quên ngay thôi. Và sẽ quên nhanh nếu đó là những tin tức liên quan đến văn chương. Nhưng anh chỉ lắc đầu khe khẽ, vẻ mặt u ám. Rồi cũng đến lúc sự kiên nhẫn của em không vượt quá được giới hạn có thể, em đã muốn lánh xa anh. Em sợ con chúng ta sẽ được truyền hơi thở đau đớn từ bàn tay anh, từ ý nghĩ của anh, em sợ con chúng ta nhìn thấy đôi mắt âu sầu hoang dại của cha nó và nó sẽ hình dung bi đát về thế giới mà nó sắp dự phần. Em sợ...

Và em đã cần một nơi an trú. Chỉ có em và con. Chỉ có em trò chuyện và hát cho con nghe. Chỉ có em nuôi nấng và dạy cho nó về sự tha thứ, lạc quan và đôi khi cần đến cả sự lạnh lùng để băng qua những mất mát, khủng hoảng trong cuộc đời.

Nhưng em đã không thể. Anh đã truyền đám mây u ám ấy vào em. Em đã trở nên hận thù và suy sụp. Cả lời hát của em cũng chỉ là những lời oán thán buồn thương và đôi khi đắm màu bi phẫn. Em phải làm sao?

Lần đầu tiên em nảy ra ý định sẽ tìm và hạ nhục hẳn là vào một buổi sáng trời mưa. Cả thành phố còn ẩm ướt và giá lạnh. Mình sẽ tấn công hẳn.

Lúc ấy, anh đang nằm thiếp đi trên vông xếp. Đêm qua anh đã thức quá khuya để suy nghĩ bên chiếc đèn bàn. Anh trở nên xa lạ và dễ cáu

gắt. Anh cô độc và lặng câm. Em không thể tiếp tục thuyết phục anh về việc hãy lãng quên. Em càng không thể giúp anh nguôi ngoai và hướng sự tập trung anh đến một sự việc khác. Cả công việc - cuốn tiểu thuyết trên bàn đang viết dở kia - cũng không còn sức lôi cuốn sự cố ý của anh nữa.

Mình sẽ hạ nhục hắn. Em lại củng cố ý nghĩ lúc cuốn mình trong chăn và nhìn ra khung cửa sổ khướt mưa. Mình sẽ đến tận cơ quan của hắn và nói cho ra chuyện. Mình sẽ chờ lúc hắn đang đưa giả lả (hắn vẫn có tính này từ trước tới nay khi đứng trước mặt phụ nữ), sẽ nhảy vào nắm tóc hắn và giật trước đám đông như cách người ta nhổ lông một con vịt bầu trước khi cho vào nồi nước sôi sùng sục. Người ta sẽ ồ lên trước một màn bạo lực “Kìa, thằng ấy viết bậy, lại khai thác đời tư để người ta đến xử nữa rồi!”, “Thấy chưa, tên bồi bút kia đã bị thiên hạ dạy cho một trận thích đáng!”. Những ý nghĩ ấy làm em cảm thấy phấn hứng. Em bắt đầu nghe cơ thể mình rộn ràng và như có một ý chí cộng hưởng, thôi thúc mình hành động. Rồi anh sẽ mãn nguyện vì vợ anh đã làm một việc rất xứng đáng, theo cách của đàn bà, một việc mà đàn ông các anh, tuy lời lẽ đanh thép, sức mạnh khuynh trời cũng không làm được (vì các anh luôn tâm niệm rằng, mọi việc phải được giải quyết bằng một tương giao bất bạo động và bất bạo động trong ức chế!).

Và khi đến cao trào của ý định trả thù trong ý nghĩ, em trở mình, em nghe thấy vòm bụng mình đội lên cao. Thằng bé đường đang cựa quậy dữ dội. Nó cũng đang phấn hứng với màn bạo lực này? Chắc hắn nó đã cùng em là một sức sống, một ý chí và xúc cảm, dấy màu trả thù trong tưởng tượng trở nên rõ ràng, tạo ra sức mạnh mãnh liệt. Bây giờ có lẽ nó đang vui mừng nhảy nhót và reo vang, nó đang kiếm một thứ vũ khí nào đó để cùng em chiến đấu.

Nhưng không. Bụng em lại quặn thắt. Em nằm ngửa và nhận thấy hai bầu vú căng cứng, toàn thân bắt đầu lạnh toát và nhầy mồ hôi nhót.

Mặt mũi em xạm xoàng. Em bám tay vào thành giường và gọi anh: “Anh ơi, cứu em... Hình như em trúng gió?”. Anh mắt nhắm mắt mở bước về phía vợ như một kẻ mộng du: “Đêm qua nó đã lột bài xuống khỏi trang web vì anh đã dọa sẽ kiện nó ra tòa...”. “Nhưng em đang đau đớn vô cùng. Anh chở em tới nhà thương đi...”. “Chắc không sao đâu em. Một lúc sẽ khỏi. Sáng nay tinh thần anh có khá hơn. Chúng ta ra phía trước ăn phở rồi sẽ anh sẽ vào ngồi viết chương tiếp theo của cuốn sách. Xong chương này, anh sẽ viết hẳn một cái truyện để trả thù hẳn. Anh sẽ đăng báo và mọi người biết tới hẳn là một kẻ xấu xa”. “Nhưng anh sờ tay lên bụng em thử xem. Con mình đạp mạnh quá. Em sợ... Sáng nay nó rất bất thường...”. “Không sao đâu em. Tháng thứ bảy chắc là nó đã cứng cáp rồi. Giá nó có thể thấy được cha mình đã anh hùng như thế nào, bao dung như thế nào với một kẻ đã có lòng hối cải...”

Trong khi anh viết chương thứ hai mươi ba của cuốn tiểu thuyết thì con chúng ta là đời khi chưa kịp chào đời.

Em vẫn hình dung nó là thằng con trai trắng trẻo, vầng trán rộng và đôi mắt sâu giống anh. Riêng sự bộc trực lại giống em. Em đã thấy nó nằm rất ngoan trên màn hình máy chụp thai. Em thấy nó vẫn nằm ngoan ở tư thế ấy mà bay vào thế giới bên kia, nơi không có những âm mun, hận thù không có những tính toán trả đũa và những dằn vặt lẫn hoang tưởng chiến thắng, nhưng sụp đổ và đau đớn mà cha mẹ nó đang trải qua ở trần gian này.

“Nó sẽ vẫn ở đâu đó “? anh nói trong nước mắt, và chúng ta còn trẻ. Chúng ta sẽ tìm thấy nó trở lại, không nhiễm phải cảm giác phiền giận của chúng ta...”

Sự ra đi của thằng bé làm cho em càng căm thù hẳn thêm. Chính hẳn là nguyên nhân của tất cả - sự bất an, rồi từ bất an kéo dài sang một tình trạng sụp đổ và mất mát khác. Chính hẳn đã làm cho vợ chồng mình điều

đứng mọi thứ. Nhưng lần này, cái ý nghĩ sẽ hạ nhục hấn trước mọi người đã đi theo cái bào thai đáng thương ra khỏi cơ thể em. Chỉ còn lại nỗi trống rỗng và câm lặng. Em đã tìm thấy một màn trả đũa kinh khủng hơn cả sự hạ nhục bằng cách giật tóc trước đám đông hay theo cách của anh, là ra tòa án phân xử, vạch mặt hấn để tìm lại danh dự. Sự căm thù làm cho em không còn tin được rằng những màn cấu xé hay những bản án bù đắp (nếu có) ở tòa có thể khóa lấp được những mất mát mà hấn gây ra cho chúng ta. Hấn sẽ phải bị một sự trả đũa khủng khiếp hơn.

Em đã ngất đi sau khi anh đặt chiếc chậu gốm nhỏ xuống vùng tối khoét sâu trong lòng đất ở nghĩa trang sát bìa rừng. Cái hốc đất khoét sâu kia dường như vô đáy, tối tăm khiến em nghĩ rằng thằng bé sẽ bay mãi trong lòng đất mà không tìm thấy một điểm dừng nào. Em đã mê man và nghe tiếng gọi con vọng lên trong đầu mình: “Mẹ ơi, cứu con. Mẹ ơi, con đau lắm!”.

Mười lăm năm, thi thoảng tiếng kêu ấy vẫn vọng lên giữa những giấc mơ đầy u ám. Nhưng, nước mắt đã không thể cứu vãn được gì. Ngay lúc này đây, em nhận ra, mình chỉ là một cái xác sống lạnh lùng, một phần cuộc đời mình đã được mai táng dưới lòng huyết trong cái buổi chiều tối tăm giữa tiếng lá rừng lao xao ấy. Một phần cuộc sống của mình đã hay đi câm lặng trong lòng đất.

Em đi hỏi câu trả lời: điều gì, nguyên do nào mà em đã đánh mất phần cơ thể thiêng liêng ấy của mình? Điều gì đã tác động khiến những mất mát diễn ra? Em chỉ có thể tìm thấy nguyên nhân ở sự suy sụp của một tuần trời mất ngủ và dằn vặt cùng anh, chia sẻ cùng anh cơn khủng hoảng ấy.

Vậy, hấn là nguyên nhân.

Em dành sự tập trung của mình về hấn.

Em dành cái phần bị khoét rỗng, mất mát bên trong mình để chắt chứa một thực thể mới, thực thể của hận thù. Và nỗi hận thù sẽ được nhốt vào đây, kết đọng ở đây, co giãn ở đây. Một tháng, hai tháng trời, em đã hình dung vòm bụng mình là một chiếc tủ cất vào đó hồ sơ và bản án của hắn. Bản án sẽ phải tiếp tục giữ ở đó và luôn luôn có hiệu lực, cho đến khi em chết đi thì mới mãn hạn. Bản án đó ghi rằng: hắn không phải là một con người, hắn là một kẻ nhẫn tâm, một loài súc sinh. Hắn đã tính toán rất kỹ khoảng thời gian để trừ dập anh, hắn đã nhằm trúng cái mốc thời điểm mà ở đó, anh dễ rơi vào tổn thương nhất. Và dường như biết em đang mang thai, mũi tên độc hắn bắn ra có thể gây sát thương lớn nhất, ừ, có thể lắm, cái dạ thai của em cũng nằm trong tầm ngắm đầy mưu mô đen tối, xấu xa của hắn. Cuối cùng, hắn đã hạ được mục tiêu, chất độc được tẩm bên mũi tên phát tán trên cơ thể anh, rồi truyền sang em, sang con chúng ta.

Chỉ nghĩ đến đó, em đã có thể ghi thêm vào bản án vĩnh viễn kia một cái gạch đầu dòng nữa: - Hắn, một kẻ hủy diệt vì lòng ganh tị, một con quái vật sẵn sàng gieo rắc hung tin, tai họa cho loài người.

Và, như cơ hội chỉ đến một lần, lời hứa của anh đã không trở thành hiện thực. Em đã không thể mang thai lại một lần nào nữa. Lòng bụng em luôn bất ổn vì cái bản án ấy cứ lớn dần lên, động cựa và làm em đau đớn, bóp chết không gian của mọi mầm sống.

Đến bây giờ thì anh đã hiểu em căm thù hắn ra sao. Sự căm thù và kết án trong tâm lặng còn thích đáng và man rợ hơn bất kì một hành vi trả đũa nào. Và chỉ có em mới có thể sáng chế ra một bản án như thế đối với hắn. Mỗi lần hắn cúi đầu bước lần qua trước mặt anh trong đám đông, em nhìn hắn với cái nhìn của sự kinh tởm đáng phỉ nhổ, mỗi lần tình cờ ánh mắt hắn liếc dọc và bắt gặp ánh mắt của em, môi phải em tự dưng giật lên, cao ngạo như một bà hoàng cao sang nhìn con lừa đói đang

giày chết của một gã nông phu nghèo hèn trong xứ sở. Hấn vẫn thường ái ngại lần đi. Cổ hấn ngày càng ngắn lại và gập xuống, chiếc cổ ngắn cũn cỡn không đỡ nổi khuôn mặt phì nộn và tối tăm của hấn. Kìa, hai má thịt núng nính, hấn làm em nhớ đến những con lợn ngu ngốc đi bằng hai chân không còn phân biệt được người hay súc vật trong *Trại súc vật* của George Orwell. Và có lẽ hấn cũng hình dung được điều đó. Có lẽ cái chức năng cảm nhận sót lại trong tủy sống (chứ không phải não bộ) sẽ làm cho hấn nhận ra điều đó. Điều đó chẳng phải cao siêu gì đâu, Vì một con bò hay một con chó cũng lơ mờ nhận biết rằng, cái con người đang đối diện chúng kia đang ác cảm hay yêu thương chúng.

Chúng ta đã mất quá nhiều.

Và dù hấn có lủi nhủi như một con giòi rúc dưới gót giày thì cái bản án ấy vẫn không hề được chỉnh sửa.

Anh có hiểu không?”

5.

Anh đặt trên bàn vợ một cuốn kinh Thiển Môn Nhật Tụng của một thiền sư. Sách được chặn ở đúng trang của bản Kinh diệt trừ phiền não, Dạy con người phải biết thực hành quán chiếu.

“Quán chiếu? Anh muốn tôi phải trở thành như đức Phật? Và anh mang cội lòng vô chấp quay lại quở trách tôi là một con đàn bà chất đầy sân si, một kẻ ôm đầy những hận thù nhỏ nhen?”

Cuối cùng, điều đầu tiên trong kinh Duy Ma Cật nói rằng muốn độ chúng sinh thì phải diệt trừ phiền não. Nhưng tôi nào phải là kẻ tham vọng độ chúng sinh? Tôi chỉ là một người muốn sống với cuộc đời tôi, với những ý nghĩ do tôi làm chủ như một người làm chủ ngôi nhà mình, có quyền chăm chút hay đốt cháy ngôi nhà mình. Và đến tro tàn đi nữa thì không thể không mang một ý nghĩa nào.

Tôi không chấp nhận được ý nghĩ anh đã buông bỏ lập trường, buông bỏ một phần con người của mình trong mười lăm năm qua. Anh đã nhận ra mình sai lầm vì căm thù hấn và tìm mọi cách vót vát, cải tạo những ấu trĩ nội tâm trong quãng đời còn lại? Hoặc là anh quá dễ dàng mũi lòng (Ai lại có thể chỉ mũi lòng vì mấy cọng tóc bạc trên đầu kẻ thù không đội trời chung!). Và hấn sẽ sung sướng đón nhận sự ân hận của anh. Hấn từ một tội đồ thành một vị thánh có quyền xá tội cho anh, tha tội cho cái kẻ lẽ ra được quyền xét đoán và trừng phạt hấn.”- chị nghĩ.

Hôm ấy anh về, khướt rượu. Anh nói với tôi rằng, chúng ta phải bỏ những hiềm thù trong quá khứ. Hấn đã gặp anh trong cuộc nhậu hôm nay. Hấn đã uống rượu với anh và anh hiểu hơn về bi kịch gia đình hấn. Vợ chồng hấn cũng đã lục đục, li dị sau loạt bài báo bôi nhọ danh dự anh. Vợ hấn đã bỏ ra đi khi đang có mang bốn tháng trong bụng. Cô ấy không chấp nhận sống chung với trạng thái căng thẳng của người chồng bản tính- Cô ấy nhìn thấy ở hấn là cái ổ bùng phát những điều tiếng xấu về sau. Và ra đi, đó là cách để tránh cho đứa con trai trong bụng ảnh hưởng bởi cái môi trường tính cách hiềm thù nhỏ nhen mà người cha nó sẽ mang lại.

Đứa con trai cô ấy sinh ra đã không nhìn hấn là cha.

Vậy đó. Hấn cũng phải trả giá.

Nếu thằng bé không bỏ chúng ta ra đi thì con chúng ta có thể cũng bằng tuổi con trai hấn, à không, con trai của vợ hấn. Anh sẽ rất đau khổ nếu giọt máu của mình không nhìn nhận mình. Hấn là một kẻ bất hạnh. Hôm nay tóc hấn còn bạc hơn hôm trước. Em biết không, bạc trắng cả đầu. Hấn đã không cắt đầu lên để nhìn thẳng vào mắt những người tử tế chỉ vì những việc ngòi bút hấn đã vấy mực lên danh dự chúng ta và bao người khác. Và như thế đã đủ. Chúng ta không nên nuôi thêm hận thù.

Hắn cần được sống thanh thản để nghĩ về tuổi trẻ, về ngày hôm qua, chỉ ít là thế.

Tôi ngồi lặng người trong giây phút. Tôi hiểu đây không phải là một sự tĩnh lặng tâm thức để quán chiếu tránh cơn phiền giận như trong lời kinh mà là một cảm xúc thương hại nhất thời dành cho kẻ đã làm hại mình và đang bị kết án bởi luật nhân quả

Anh bật khóc và lay mạnh vào vai tôi: “Ngày mai anh sẽ xé tất cả các bản thảo còn lại. Anh đã thấy chữ nghĩa nó khiến con người ta điên loạn đến thế nào. Tất cả chỉ là một trò ngu ngốc và vô nghĩa. Em có hiểu không?”

Nhưng tôi biết rằng, anh sẽ không xé những bản thảo còn lại. Ngày mai có thể như mọi ngày, anh quên cơn say đêm nay và lại ngồi vào bàn viết ra những chữ, những câu và những trang viết đầy rối ren về cái đời sống này, cõi thiên hạ rối loạn này.

Và biết đâu, tối mai, trước khi đi ngủ với hắn, anh sẽ lại đặt lên bàn tôi một câu không phải của đức Phật mà là của Đức Jesus: “Hãy yêu thương kẻ thù người như chính mình người!” hay đại loại: “Phải biết thứ tha cho kẻ khác không chỉ bảy lần mà bảy mươi lần bảy” để dạy cho tôi thêm một bài học tha thứ?

*

Anh vẫn đó. Nhưng dường như tối đang tuột mất anh. Anh đang không còn là anh. Anh đang trôi về một phía khác, phía mà những ý nghĩ của tôi bấy lâu đông cứng, không kịp tan chảy để hòa vào một nhịp tuôn chảy trên một chiếc rãnh xước chặt hẹp của đời sống. Cho đến bây giờ hắn vẫn không chịu buông tha cho chúng tôi.

6.

Anh bước vào quán rượu và hắn đã ngồi sẵn ở đó. Dưới ánh đèn xanh mờ. Không gian vắng lặng. Hắn đã chọn một nơi vắng vẻ cho cuộc gặp này. Bây giờ thì hắn cúi đầu sau cái bắt tay hờ hững với anh. Anh thấy tay hắn lạnh ngắt như một kẻ sắp thoát linh hồn. Hắn gọi ly Chivas còn anh thì một lon bia. Hắn bắt đầu câu chuyện bằng một câu bông đùa về thời tiết khiến anh thấy buồn cười. Bởi vì anh chưa bao giờ nghĩ rằng hai thằng đàn ông nên bắt đầu một câu chuyện dàn hòa bằng đề tài thời tiết vu vơ. “Trời hôm nay nóng quá ông ạ. Tôi chạy từ nhà ra đây cũng mất nửa tiếng. Nghe mồ hôi chảy trong sống lưng!” - hắn nói. Anh cười khẩy. Rồi chậm chạp cho một hạt đậu phụng vừa tách vỏ vào miệng, bật nắp lon bia và ngửa cổ uống. Hắn cũng nâng ly Chivas. Giữa anh và hắn là một quãng lặng kéo dài chừng năm phút. Anh thấy mồ hôi bắt đầu nhẩy trên trán của hắn. Nhưng, là một kẻ bộc trực và bộc lộ, hắn không khỏi bật ra khỏi miệng một câu hỏi bằng cái giọng hơi rụt rè: “Vì sao... ông đến đây nhậu với tui?”. Anh lại cười nhếch mép và nhìn lên đầu tóc của hắn: “Tóc ông đã bạc nhiều!”. “Chỉ vì điều đó?” - hắn hỏi. “Ừ!” - anh nói và uống. “Chẳng lẽ ông không tự thấy tóc ông cũng bạc nhiều sao?” - hắn hỏi ngược lại. Anh cười: “Nhưng tôi lại nghĩ tóc ông chẳng bao giờ bạc. Tôi đã sai lầm!”. “Sao vậy? Tôi cũng là người mà?” - hắn nói. “Nhưng những kẻ như ông thì thường trẻ mãi...”. Anh nhấn mạnh cụm từ “những kẻ như ông”, mang một ngụ ý hắn học đủ để hắn ngấm hiểu. Sau đó, anh lại nghĩ, sao mình lại đồn sự hắn học lên những lời nói, trong khi chính mình đã tỏ ra xót thương và muốn dàn hòa?

Rõ ràng anh đã nghĩ rằng đến đây nghĩa là với một mục đích tìm kế hoãn binh, không nên gây thêm căng thẳng. Hắn cúi đầu và có vẻ hiểu cảm xúc của anh lúc này. Hắn uống hết chỗ rượu trong ly và gọi thêm một ly nữa. Lúc này quán có một vài bàn kín khách. Người vào quán cũng nhả nhặn, ít ai to tiếng, cũng không bàn nào quá im lặng căng thẳng.

Đến lon bia thứ ba thì anh đã trò chuyện với hần khá nhiều. Đến độ, đôi lúc anh lại sực nhớ rằng chẳng hiểu sao mình lại tâm sự với cái kẻ mình không đội trời chung suốt mười lăm năm trời quá nhiều chuyện như vậy. Chuyện đứa con trai hần không nhìn mặt cha, chuyện vợ hần bỏ đi khi một vài tờ báo đăng tin anh sắp lôi hần ra tòa vì vấn đề chữ nghĩa, chuyện hần mất hình ảnh trong đầu vợ chỉ vì dùng ngòi bút sấm soi hết đời tư người này đến kẻ khác, thường xuyên đánh đấm những kẻ thực tài cùng thời để kiếm những đồng tiền vật vãnh và... Hần nói với anh: “Tôi tưởng mình đã được rất nhiều nhưng hóa ra lại mất quá nhiều. Nhưng ở chỗ bạn bè (nếu ông còn coi tôi là bạn vì thương tóc tôi bạc) thì tôi xin nói thật, tôi có cách làm thông tin của tôi, tôi có quan niệm làm chữ nghĩa của tôi, tôi chẳng bao giờ bị lụy bởi những điều mình viết ra rồi sau đó phải gồng mình lên sống theo những huyễn tưởng trong mớ chữ nghĩa đó. Ông hãy nghĩ kỹ lại xem, nếu coi chữ nghĩa là thứ bình đẳng thì chắc gì mười tám cuốn Tiểu thuyết của ông có sức thuyết phục hơn mấy vốc chữ kiếm ăn sòng phẳng của tôi?”. Anh thấy dường như hần chơi sốc mình, nên cười nhạt: “Lẽ ra lúc này ông nên biết rằng, sự kém cỏi trong hành xử ngòi bút của ông cũng gây cho tôi sự mất mát thế nào. Tôi và ông đã mất một người bạn suốt mười lăm năm trôi chỉ vì mấy cái vốc chữ bắn thủ xuất phát từ sự ganh tị và nhỏ nhen đặt điều của ông. Mà nếu hôm xưa ông không gỡ những bài vở trên mạng, không ngưng lại chuyên để bôi xấu tôi trên tờ báo và tôi mạnh dạn thuê luật sư kéo nhau ra tòa thật thì không biết hôm nay tóc của ông bạc có làm cho tôi may mắn nghĩ lại không?”, “Lúc đó tôi biết ông sẽ thua kiện vì không có một điều luật nào cấm đoán tôi viết những điều đó, không ai chứng minh được tôi sai, không ai đo được mức độ danh dự ông bị mất khi đọc những bài viết đó cho nên tôi sẽ không sao cả. Tôi có lí lẽ của tôi. Chỉ thiệt hại là danh dự của ông bị phơi bày cho cả dư luận biết. Cái thứ danh dự hão

huyền và rôm đời. Và nếu cần tôi sẽ gởi thêm những bức ảnh dạo tôi với ông đi bia ôm lên báo để mọi người cùng biết”. “Ông chưa xóa những tấm ảnh đó à?” - anh hỏi với giọng hơi mất bình tĩnh. “Tôi là người làm tư liệu đời tư rất tốt. Tôi nhớ có lần ông say xỉn bí tỉ. Tôi với ông mỗi thằng một em và ở cùng phòng. Sau một đêm ở nhà thổ X, ông đã thức dậy rất sớm và gọi cho tôi bảo rằng nhớ xóa những bức ảnh mà tôi đã dùng điện thoại chụp lại lúc cả bốn đứa đang sung sướng khoái lạc. Ô hô! Đâu dễ gì chụp được những bức ảnh như vậy. Tôi nghe giọng ông đầy hốt hoảng lo sợ. Tôi chỉ OK mà không xóa. Đến nay tôi vẫn còn giữ làm kỷ niệm một thời...”. “Hả? Kỷ niệm cái con khỉ gì? Rồi ông tính làm gì với nó?”. “Tôi định lúc nào đó sẽ xóa. Nhưng chưa phải lúc này. Ông thấy đó, tóc tôi cũng bạc rồi. Những trò vui này không còn kéo dài bao lâu nữa...”. “Tôi nói trước với ông, nếu công chúng biết những bức ảnh đó...”. “Ấy, ông an tâm đi. Chẳng ai biết đâu. Tôi hiểu chỗ riêng tư mà. Tôi biết ông là người của công chúng mà!”

Hắn đứng dậy lấy những ngón tay ngắn cùn cấn nâng ly rượu rồi lục khục bước về phía quầy. Một lúc sau lại trở về, cúi xuống trên khuôn mặt lo âu đờ đẫn như cá mắc quai của anh với một giọng ngà ngà: “Đừng lo ông bạn. Chỗ thân tình tôi nói với ông rằng, tóc ông cũng bạc rồi, ông lại là nhà văn có nhiều bạn đọc, thời của ông đang lên nếu chẳng may vướng vào những scandal tình ái nhố nhăng này thì thật tệ hại. Mình đâu còn trẻ nữa. ông phải nhớ là tôi bao nhiêu năm làm nghề chữ nghĩa, qua bao mất mát của bản thân, tôi rất ý thức chuyện danh dự con người... Cảm ơn ông đã thương mái tóc bạc của tôi. Mái tóc bạc là danh dự của tôi. Là chỗ bạn bè lâu ngày gặp lại, tôi biết ơn ông!”

Giọng nói lè nhè của hắn bắt đầu khiến anh buồn nôn trước sự đểu giả. Quá nhiều năm anh không rượu chè bạn bè, quá nhiều năm anh gắn với căn phòng riêng của mình và làm việc cật lực. Cũng quá nhiều năm

anh mới thật sự nghe lại những tiếng lẻ nhè “ở chỗ bạn bè” từ miệng lưỡi hẳn.

Hắn thực sự muốn gì đây? Hắn gọi anh đến đây để chỉ cảm ơn vì những giọt nước mắt anh thương xót mái tóc bạc hay khoe một mũi tên tẩm độc tinh vi hơn, mới sáng chế ra sẽ sẵn sàng bắn vào danh dự của anh, hạnh phúc gia đình anh bất cứ lúc nào? Hắn hiện thân là một tay khủng bố có hạng với sự nghiệp của anh. Anh phải cầu xin hắn, mềm mỏng với hắn ư? Có nên như thế không? Hay là nện cho hắn một trận toe mồm rồi ngày mai, tất cả sẽ một lần nữa tiêu ma trước mắt anh. Anh sẽ lại vò đầu bứt tóc vì những bức ảnh năm xưa ở nhà thổ X. Và những em gái ấy sẽ xuất hiện sau đó, gào thét xác nhận rằng đích xác hẳn, hẳn, hai thằng này từng chơi tụi tôi suốt một đêm với đầy đủ tư thế, đầy đủ trò dã man nhất trần gian, đưa chúng tôi lên tận chín tầng trời, rằng chúng tôi còn nhớ giữa những trận chơi là những màn bia bọt, đọc thơ và hát hò, phóng đăng. Thằng bụng phệ mặt búng kia. à đúng rồi, chính y là người đã từng nhét vào nịt ngực tôi mấy tờ bạc màu xanh và không quên đọc một bài thơ tình sướt mướt về thân phận đàn bà. Còn kia, anh văn sĩ đã từng thổ thề vào tai chúng tôi những lời đường mật đạo đức, khuyên nhủ chúng tôi tìm thấy đường ngay nẻo chính, chính anh ta đã bật khóc trù trù như một đứa con nít sau khi quất chúng tôi, và thật tội nghiệp, vì khóc nhiều quá mà quên cả tiền boa! Ô hô, hẳn sẽ phá lên cười khi cái kỷ niệm chó chết khốn nạn đó được lật về trên mặt báo chính thức và trên các trang mạng buôn chuyện, làm mỗi cho thiên hạ rồi hơi nháy vào phanh thây đàm tiếu. Liệu khi điều đó xảy ra, anh và vợ anh có còn sức đề kháng để vượt qua mọi phiên toái điều tiếng nữa hay không? Nền móng danh tiếng anh sẽ đổ sập. Kéo theo đó là ngôi nhà hôn nhân. Sau đó nữa là những dự định cho công việc sáng tạo của một nhà văn phải bỏ dở. Công chúng sẽ quay lưng với trang viết của anh. Các nhà xuất bản sẽ

tránh né tên tuổi anh. Họ sẽ không còn tin được một thằng nhà văn viết ra những trang đẹp như thế mà lại là một kẻ vô đạo. Anh sẽ nói gì với họ? Anh sẽ bỏ tiền mua những trang quảng cáo rồi thuê bọn phóng viên ngồi quây quần mà tuyên ngôn để năn nỉ chúng sàng lọc, lên tiếng cứu vớt sinh mệnh của mình, một thứ sinh mệnh phù phiếm và nhẹ hẫng lửng lơ...

Anh phải làm gì với hắn? Rõ ràng hắn không cần tiền để có thể bán đi bí mật ấy. Rõ ràng anh không thể mở giọng thở than và van xin hắn hãy tha cho anh hãy vì “chỗ bạn bè” mà bỏ qua những gì căng thẳng không đáng có trước đây. Rằng tôi đã rất đau đớn khi thấy mày bạc tóc mày có biết không? Rằng...

Rằng bây giờ hắn dừng lại trước mặt anh và ngược lên nhìn anh bằng một đôi mắt lừ lừ đắc thắng, mũi hắn thở ra đầy mùi Chivas và tay hắn vuốt vuốt cravate của anh như chỉ cần một chút bất cẩn, có thể dùng bàn tay những ngón ngắn bậm bạp ấy để siết một cái thật mạnh và anh sẽ rớt như một con kì nhông dính bầy. Nhưng không, bây giờ hắn nói anh hãy tính tiền “sô” này, hôm sau đi nhậu, có nhuận bút, hắn sẽ tính.

Anh thở phào nhẹ nhõm và bước ra đường. Anh dìu hắn lên taxi và đập cửa.

Trời đổ mưa. Hình như hắn còn với tay lên cửa taxi chào anh bằng một nụ cười sung sướng mãn nguyện và đều giả.

Đường phố ướt và màu đèn nhòe nhoẹt loang ra như một đám lửa lạnh.

7.

a. người chồng

Bạn có giật mình không khi một hôm bước ngang qua kẻ thù và phát hiện ra mái đầu của hắn đã tro màu bạc trắng.

Năm năm.

Mười năm.

Hay mười lăm năm.

Mỗi sợi tóc bạc như ánh sáng của một lưỡi gươm vung ra soi chiếu vào trong vùng tối đáy mắt khiến bạn bật khóc.

Hạnh phúc và thỏa mãn khi trời đã thay mặt bạn trừng phạt hẳn bằng cái án thời gian?

Đau đớn khi nhận ra bán án mà bạn tuyên phạt hẳn bao nhiêu năm nay đã đến lúc mãn hạn?

Thời gian đang trêu ngươi bạn bằng một sự lập lờ, một cảm giác mất mát muộn phiền xen lẫn phấn hứng.

Bạn sẽ nói gì với hẳn? Rằng tóc mi đang bạc kia? Và lúc ấy hẳn cũng lại sẽ nhìn lên mái tóc bạn và mỉm cười. Kẻ thù bao giờ cũng mang một nụ cười nham hiểm và đầy bóng tối.

Bạn chẳng bao giờ hiểu những ẩn ngữ trong nụ cười ấy cũng như không bao giờ hiểu vì sao mình lại bật khóc như lúc này.

b. người vợ

Tôi muốn kể một câu chuyện.

Rằng hẳn đã trở lại trong căn nhà của tôi. Hẳn đã cướp mất linh hồn của anh ấy. Hẳn đã giăng khổ đời sống quen thuộc này bằng cách lật đổ những suy nghĩ của anh ấy. Anh ấy trở nên lệ thuộc bởi hẳn. Anh ấy tuân theo lệnh hẳn như một con chó săn vâng mệnh chủ. Anh ấy tin lời hẳn như tín đồ bị thần phục trước những tín điều của vị giáo chủ.

Anh ấy bị đẩy đi quá xa vì những thương xót. Những trang viết đẹp đã không còn. Bởi vì hận thù đã không còn. Khi đứng trên bờ vực hận thù người ta tìm kiếm suy tư và khát khao những điều thiện hảo. Và khi từ già nó, trong cõi lòng hoang trống ngụy trang bằng hoa lá tuyệt diệu nhân bản kia, cuộc sống không còn hơi thở, sự va đập và những giằng xé làm

nên chất liệu đời sống. Trang viết của anh nhạt nhẽo vì những cuộc giết chóc và mưu phản vô nghĩa lý.

Anh trở thành một kẻ vô đạo đức trước trang viết vì đơn giản, chẳng còn có thể sáng tạo ra điều gì mới mẻ. Anh lấy tinh thần hòa bình để bắt đầu xây dựng những trang viết ca ngợi hận thù và giết chóc. Anh tái hiện cảnh những người đàn bà điên loạn tìm đến và thảm sát kẻ thù bằng cách lột da đầu sau đó chôn vùi mớ tóc nhậm nhịt ấy xuống những cống nước. Anh viết về cái chết thảm của người đàn ông quá khổ khi bị kẻ thù băm vằm và nhồi nhét những súc thịt tươi vào trong ngăn đá tủ lạnh.

Và anh say khướt khi đêm về. Say như một cách tự si vả mình. Anh đã có một đời sống khác sau buổi ra mắt cuốn tiểu thuyết cuối cùng được độc giả đón nhận, sau cái lần nhận ra mái tóc bạc trên đầu kẻ thù. Anh thất bại như một vị tướng già xung phong trận mạc và giết chính quân sĩ của mình để giải tỏa cơn khát máu.

Còn hẳn, hẳn đang nổi lên như một nhân vật có sức mạnh chi phối anh. Hẳn có thể đặt vấn đề phỏng vấn anh bất cứ lúc nào, anh luôn sẵn sàng trả lời từ những chuyện lá cải như bảy bước đưa nàng lên đỉnh cực khoái cho đến kiểu đề tài đạo đức học, như thế nào là lòng bao dung hay nhà văn thì yêu thế nào... Và dường như anh đang bị dẫn dắt, phải phát ngôn theo cách của hẳn. Anh đang nói bằng chỉ đạo của hẳn. Anh bỏ ngoài tai tất cả những câu hỏi của tôi. Anh trở nên bất cần tôi như phải khỏi cuộc đời mình một sinh vật đầy ắp hận thù mà anh phải chung sống bấy lâu, một người phụ nữ nhỏ nhen mà anh phải chịu đựng từng ngày từng giờ.

Tôi đã mất dần anh trong ý nghĩ.

Vì tôi không còn tìm thấy anh của ngày hôm qua, của nỗi đau đớn lần mất mát mà chúng tôi chung chia. Tôi không còn thấy anh kiêu hãnh trong

trầm lặng, mà thương trong đớn đau. Một nỗi đớn đau lấp lánh và kiên định.

Anh thuộc về chữ nghĩa và những huyền tưởng mà nó mang lại. Anh đã trở về thế giới của đám đông và đàn đúm. Thế giới của một cộng đồng mong manh và dị biệt mà tôi chỉ có thể đứng rất xa để trông vào, mãi mãi chẳng thể nào thấu hiểu, chẳng thể nào đủ năng lực sẻ chia hay can dự. Nỗi đau của tôi, đứa con của tôi và cả hồ sơ tuyên án dành cho hấn chất đầy trong cung lòng tôi, anh đã trả lại cho tôi, bỏ rơi tôi, chỉ một mình tôi cưu mang chúng. Tôi chẳng còn hay biết chính mình là kẻ có quyền phán xử hay là kẻ bị phán xử, là nạn nhân quằn quại đau đớn, là tội nhân đáng bị nguyên rủa hay chính là một quan tòa ngạo nghễ ôm mãi bản án không thể thực thi. Đơn giản, tôi đã mất đi một bệ đỡ, một đồng minh đặc lực là anh.

8.

“Có bao giờ ông nghĩ rằng, lúc nào đó, sẽ viết về mình như một kẻ chiến bại?” - hấn hỏi anh rồi búng mẩu tàn thuốc vào giữa bồn hoa. “Trong chuyện gì?” - anh hỏi hấn. “Trong trò chơi này. Trò chơi mà cả tôi với ông đều mất mười lăm năm để chơi. Một quãng thời gian khá dài...”. “Nếu mà muốn. Miễn là...”. “Ông yên tâm, chuyện ông đang lo nghĩ sẽ không xảy ra. Với điều kiện ông phải cho phép tôi là một kẻ chiến thắng. Một kẻ chiến thắng vì vừa là nhân chứng, vừa nắm giữ những bí mật của ông!”. Anh lại nhìn lên mái tóc của hấn. Lúc này, rùng tóc bạc đã trở thành những lưỡi kiếm sáng chỉ về phía anh. Những lưỡi kiếm sắc bén và lạnh lùng như có thể phóng ra và xuyên thấu anh bất cứ lúc nào. Hấn vuốt lại mái tóc, những sợi tóc bạc như những mũi nhọn cong sẵn sàng xuyên vào anh rất ngọt. Và khuôn mặt phì nộn của hấn nhếch lên một nụ cười đều giả: “Ông đừng thương hại tôi chỉ vì mái tóc bạc. Và

cũng đừng hân hoan vì điều đó. Hãy nhìn lại chính ông đi. Hãy nhìn lại và hiểu rằng, đã đến lúc sinh mệnh của mình đang nằm trong tay kẻ khác. Điều đó còn nguy hiểm và đáng thương hơn gấp vạn lần ánh sáng kiêu hãnh của thời gian tỏa ra dăm ba sợi tóc bạc!”

Anh đứng lên và đi về phía hành lang. Hôm nay, khi tạm biệt vợ để đến gặp hấn, anh đã hôn nàng thật nhiều. Anh nói rằng, đây là lần cuối cùng anh gặp hấn. Anh đã thề với nàng như vậy, Trên đường đến quán nhậu, anh đã ghé qua một tiệm bán dao găm và chọn một con sao bén nhất.

Bây giờ anh đi về phía hành lang.

Còn hấn thì ngồi nhìn bóng anh như một vệt đen nhọn nhót dài in xuống nền gạch đậm kẻ ô thẳng tắp. Bước chân anh bỗng chậm lại. Và anh quay lưng như thể đã quên nói với hấn một điều gì đó. Anh bước dần về phía hấn. Hấn thận trọng mở cặp. Anh bước đến gần hơn và bóng đen của anh choàng ngập trên người hấn. Anh thấy rõ bóng đen của mình liếm lấy từng phần của cơ thể hấn. Hấn ngồi với chiếc cặp da mở trống. Không có gì bên trong. Màu chiều bên ngoài sậm lại, đỏ gắt.

Còn bên trong, bóng đen của anh đã nhuộm hết chỗ hấn ngồi. Màu đen phủ kín ánh mắt hấn. Màu đen phủ lên vùng tóc thụ động và mất kiểm soát của hấn. Nhưng khi anh tiến lại gần thì cảm giác tay chân mình vướng víu vì những bện tóc đang buộc dần những khớp tay. Từ trong vùng đen, dáng người phì nộn của hấn co rút lại thành một khối tròn như bụng con bạch tuộc và từ trên mái tóc của hấn, những sợi bạc đã bung mạnh, phóng ra không gian, quấn chặt lấy tất cả tay chân anh, quấn chặt cổ anh. Những sợi tóc bạc lạnh toát bắt đầu cuốn siết, bao bọc lấy anh như cách một con nhện đang bung những chùm tơ bủa kín, siết chết một con ruồi. Anh vẫy vùng. Giãy giụa. Trong lúc hấn vẫn ngồi

thu mình trên ghế. Vẻ mặt bình thản. Những mớ tóc càng lúc càng siết cứng anh, anh tê liệt, luội đi. Lưỡi dao găm sắc bén rơi xuống nền nhà.

Anh la thất thanh khi những sợi tóc bạc bắt đầu lần tìm những lỗ mắt, mũi, miệng, hậu môn để rúc vào bên trong cơ thể mình, hút ruỗng từng phần nội tạng mình.

9.

Những sợi tóc bạc của hắn sẽ còn vươn ra mãi và rúc sâu vào chữ nghĩa của anh khi viết đến những dòng, những chữ cuối của truyện này.

Trò chơi ở biển

1.

Đến phút cuối thì Lynh nhấn vào máy Chương rằng, cô bận việc đột xuất, không đi được. Khi ấy, Chương, Laura và Kiên đang kéo vali đến cửa tàu. Hai phút nữa tàu chạy. Chương thở dài, rồi gọi lại một tin nhắn: “Không sắp xếp được à? Hay là em đi chuyển tàu sau nhé? Thiếu em, đi mất vui!”. Khi anh thu dọn đồ đạc trên phòng toa giường nằm xong, thì điện thoại lại đổ tin nhắn: “Cha em mất!”. Anh nhón lên giường Kiên, nói khẽ: “Kiên, cha Lynh mất rồi!”. “Vậy à?”- Kiên hỏi lại. “Ừ, nó vừa nhấn cho tao!”. “Biết sao được!”- Kiên nhún vai, rồi tiếp tục nựng Laura. Bàn tay Kiên lùa vào trong chăn của cô. Laura bắt đầu cười rúc rích vì nhột.

Chương quyết định tắt điện thoại di động để hoàn toàn cắt đứt mọi mối liên lạc. Sau một đêm ngủ chẳng mộng mị, Chương thức giấc nghe loa báo chuyển tàu đã đến thành phố biển. Laura nói, cô mất ngủ suốt đêm vì bàn tay mạnh động của Kiên. Còn Kiên thì hài hước bảo rằng, anh chưa từng thấy ai có hơi ấm và mùi hương hấp dẫn đàn ông như Laura. “Có lẽ ngày trước em sinh ra trong một lò than!”, “Ồ, anh lại đùa - Laura nói tiếng Việt không rành lắm, giọng lơ lớ - Anh cứ làm như em là một con quái vật rơi vào lửa chẳng biết chết là gì!”

Năm giờ sáng. Tiếng súc miệng róc róc, rọc rọc trong toa vệ sinh. Mùi kem đánh răng thảo dược và mùi khai ẩm trộn lẫn, thoang thoang. Kiên cần nhẩn về chuyện bao năm rồi ngành đường sắt vẫn không thể

khá lên chút nào về khoản vệ sinh. Mặc dù anh đã đánh răng trên tàu, rất tích cực. Anh nghe rằng phà một cái vào mặt Laura. “Ừ, anh mất vệ sinh quá đi!”.

Họ lọc cục đẩy những cái vali qua sân ga. Lúc đó trời tù mù sớm. Đèn cao áp dọc con đường rộng trước mặt vừa tắt. Trời hừng phía biển. Và gió rất nhẹ. Mùa đông không vô vập mà thấm sâu.

“Ê, lẽ ra tao một em mày một em. Nhưng tình hình này thì hơi căng. Mày đừng nghĩ ngợi nha. Chuyện ông già Lynch mất, tao cũng không tính trước được. Thôi kệ nó đi. Kiếm một em hàng dịch vụ ở khách sạn cho đỡ buồn” - Kiên vất tay lên vai Chương, nói.

“Không sao!”- Chương cười cười và vỗ vỗ vào bụng Kiên.

“Ê, hay là mày thích chơi trò three-some(6)? Đừng tưởng bỏ nha!”

“Mày cứ ở với Laura đi. Tao không can thiệp gì đâu. Tao có cách khác...”- Chương nói, nhưng trong đầu cũng chưa nghĩ ra được cách gì để xài hết những ngày ở phố biển, nếu không có đàn bà.

“Mày sẽ ôm cái gối và tự sướng à? Thế cũng tốt. Để tưởng nhớ một em gái chút khăn tang...”

“Mày quá đáng. Chuyện đó cũng đùa được”

Nhận phòng xong, Chương lẫn ra ngủ thiếp mười lăm phút. Trước khi ngủ, anh thử hình dung xem lúc này Kiên và Laura đang làm gì ở phòng bên. Có lẽ họ sẽ quấn chặt vào nhau điên cuồng. Họ sẽ không đủ kiên nhẫn đợi đến đêm. Laura luôn nồng nhiệt và hấp dẫn. Không phải với tư cách là một giống cái thuần túy. Mà với một tư cách sứ giả nhân chủng hơn. Một Ănglê. Hấp dẫn tính dục đến sau sự tò mò và cuốn hút trong sự hiếu kỳ chủng tộc. Và điều đó rất quan trọng với Kiên, một kẻ ham khám phá những cảm giác mới, những vùng đất mới. Một kẻ xài phụ nữ rất hao.

Họ sẽ mở nhạc Rap. Và oặt nhau ra ngay không kịp chốt cửa. Nếu ông già Linh không chết vào đúng hôm nay, thì có thể mọi thứ xảy ra với Linh và Chương sau khi mới nhận phòng cũng thế. Làm tình một trận để gột bỏ hết mọi suy nghĩ, tẩy trắng trong đầu. Bỏ lại hết những ngày tháng bận rộn và những dự định vướng víu hằng ngày. Rồi nằm ra ngủ một giấc dài đến trưa. Và lên tàu, lao ra biển với những trò chơi đang dọn sẵn.

Nhưng thực tế là cha Linh đã chết. Linh đang ở chỗ đám ma. Và có lẽ, khóc nhiều như bao nhiêu cô gái mất cha khác.

Giờ đây, thực tế là Chương đang một mình một phòng, trước khi ngủ thì cho phép đầu óc tha hồ tưởng tượng, phóng chiếu một lúc.

Biển hắt lên màn cửa như một trò đùa vô thưởng vô phạt. Tấm rèm ren trắng vung vãi đồn dập như từng đợt sóng trên nền trời xanh thẫm của buổi sáng mùa đông. Có thể cảm nhận cái se se ngay khi nằm trong phòng.

2.

Laura mặc bikini hồng cánh sen. Mái tóc vàng gợn sóng nhẹ. Bờ vai hơi ngang. Nhưng lại trắng, khỏe mạnh. Ngực đầy, có vài nốt ruồi bé xíu ở trên hai khối cong nắn nót tuyệt vời vùng đầy sức sống trên đỉnh vú. Ngoài ra, cặp mông tròn, sải chân bước đi trên tàu, như thể khiêu khích. Chương ngồi ngược sáng, nhìn những đợt sóng vỗ vào mạn tàu và tóe lên chỗ Laura. Trong khi đó, Kiên đang nằm chờ đợi vì say sóng và có lẽ phần vì đã mệt sẵn. Chương nói: “Có trò này hay lắm đây, Laura!”. “Trò gì thế?”. “Em có muốn chơi nhiệt tình không đã?”. “Chơi chứ. Ra đây là chơi mà. Bày cho em chơi đi...”. Chương dốc chai Chivas rót vào ly rồi cởi áo phao, nhẹ nhàng thả mình xuống nước. Những con sóng vỗ mạn tàu dập dềnh nhồi anh ra xa. Tay anh vẫn cầm ly Chivas đỏ đưa cao trên

mặt sóng. Ly rượu vẫn không đổ. “Vây nhé - Chương nói và nháy mắt với Laura cách tinh nghịch, rồi lặn xuống. Tay phải cầm ly vẫn đưa cao lên trên mặt sóng. Mớ tóc trên đầu anh vật vờ trên nước. Laura chống cằm, thích thú theo dõi trò chơi của Chương với ly rượu đỏ sóng sánh. Chương như diễn viên đầy bí mật đang diễn một vở kịch hay trước khán đài chỉ một khán giả trung thành và đủ sức thiêu đốt anh bằng ánh nhìn tinh nghịch và chờ đợi, không cần một chút ồn ào tán tụng nào. Anh cứ cầm ly rượu như thế, bơi ra xa dần, xa dần. Bất giác, Laura kiễng chân, “Ohhh...” lên ngạc nhiên khi Chương hít thở sâu rồi cầm ly rượu lặn sâu xuống làn nước xanh trong có thể thấy cả đáy. Laura thấy Chương vừa chìm xuống, vừa nâng ly uống một mình trong lòng biển. Hình ảnh Chương long lanh dưới vùng biển ánh sáng có thể soi thấu đáy san hô. Trò chơi làm cho hình ảnh anh đẹp như một trò nghệ thuật trình diễn tạo hiệu ứng thị giác quá tốt. Laura thấy rõ một ít rượu vàng sóng tan trong nước biển sôi lên những đám tăm li ti. Cô không sao cảm nhận được sự thú vị của cảm giác trò chơi đó. Nhưng hẳn, đây là một sáng kiến đặc biệt lạ lùng.

Trò này chỉ có những đầu óc siêu tường như Chương mới có thể bày đặt ra - Laura nghĩ. Cô vẫn chống tay lên cằm nhìn ra phía có những bọt bong bóng. Một lúc sau, Chương nổi lên. Khuôn mặt ửng đỏ phấn khích: “Thử đi em. Uống rượu trong lòng biển khoái lắm!”. “Vây sao được. Rượu sẽ tan trong nước biển ngay...” - Laura thắc mắc. “Không đâu. Em yên tâm đi. Thử đi. Rượu sẽ còn trong đáy ly. Em uống như thể dốc cạn cả lòng biển vào mình. Không gì tự do bằng. Không gì sung sướng bằng!”

Con tàu vẫn lắc lư neo ở một điểm xa bờ. Thằng bé lái tàu người địa phương tóc hoe vàng nằm thông người như một con rắn, đầu gối lên bụng gối vắt chân qua bánh lái, lưng nó thòng xuống ở khoảng không giữa,

tranh thủ ngủ say trong lúc đại khách “vui vẻ”. Nó vẫn thường đi đưa những tour thế này. Dạng tour chuyên biệt, chỉ dành cho những đại gia muốn ăn vụng với mấy em tình nhân chân dài. Nó quen rồi. Lúc xuống tàu, nó hỏi Chương cách tinh vi: “Vậy là hai anh một chị à?” “Ừ. Thì sao nhóc?”. “Thì chịu chơi chứ sao. Em nghe nói mấy bà Tây này dữ dần lắm!” - nó nói và nháy mắt tinh nghịch. Chương cười: “Mày thì biết gì...”. “Anh biết là em đưa khách đi “bão” bao năm không? Có hôm em còn được mấy chị thưởng...”. Chương nhìn thẳng nhóc gầy quắt, cười khẩy, Dường như nó nhận ra thái độ của anh, nhanh nhẩu bảo: “Đừng coi thường à nha. Mấy chị còn phục em nữa đó...”

Laura đến lay Kiên dậy; “Dậy đi anh, dậy đi. Mới ngày đầu tiên đã say sòng như chết. Ngâm mình xuống biển là hết ngay. Tiêu tan hết.”. Kiên nhăn mặt: “Em xuống với Chương đi. Anh mệt quá. Anh khỏe sẽ xuống sau. Không sao đâu mà. Hai người cứ tự nhiên”

Laura xách chai Chivas cột trên một miếng xốp, vặn chặt nắp, buộc vào dây nối với mũi tàu rồi quăng ra biển, cái chai nổi lên, bập bênh, bập bênh. Chương bơi lại gần chỗ cái chai, rồi rót thêm một ly nữa, lại đưa lên cao, khoát một tay định lại gần chỗ Laura. Cô vừa xuống nước, toàn thân hồng hào và mái tóc vàng gọn sóng được buộc gọn gàng, bắt đầu bết vào vai vì nước biển tung lên. “Em thử cảm giác uống rượu trong lòng biển đi!” - Chương mời gọi. Anh nói, rồi lặn xuống. Anh muốn quan sát Laura từ bên dưới rừng san hô. Cô muốn thấy một cơ thể nóng nần nóng bỏng đang say sưa trong vũ điệu đẹp lộng lẫy của một trò tận hưởng kỳ quái mà anh bày đặt ra. Và kìa, từ trên vùng nhập nhòa ánh sáng, cô gái tóc vàng lặn xuống theo một quỹ đạo chéo. Vòng ngực căng và hai chân xuôi thẳng, sóng ngầm liếm qua những vùng khí tiếp giáp giữa da thịt và mảnh áo cánh sen, thối lên những bong bóng nhỏ. Chương bơi lại gần và nhìn khuôn mặt Laura trong làn nước, đẹp và lung linh,

cuốn hút như một thổi nam châm. Anh ra hiệu cho Laura nâng ly lên miệng và những bong bóng bắt đầu rót ngược lên. Khuôn mặt cô ửng hồng trong làn nước xanh trong màu ve chai. Rồi cả hai cùng nổi lên, sải bơi nhanh về phía chai rượu nổi bập bềnh trên miếng xốp. “Em thấy thế nào? Lạ lùng không?”

“Cũng hay hay. Nhưng chẳng còn vị rượu nguyên chất.”

“Làm sao nguyên chất được trong một môi trường hoàn toàn khác” - Chương nói.

“Kiên say sóng quá, tiếc thật. Lẽ ra Kiên cũng nên thưởng thức rượu trong biển.”

“Ừ, anh ta có lẽ không thích. Kiên sẽ không tin là khi mang chiếc ly này xuống dưới đáy, rượu vẫn còn là rượu. Cậu ấy là người theo tuýp thực nghiệm.”

“Ừ. Em cảm thấy lạ khi lần đầu uống hết ly rượu có vị mặn mà vẫn nồng cay.”

Họ nói chuyện trên tiếng lao xao của sóng. Thi thoảng, Chương lại bơi vòng vòng tìm miếng xốp buộc cái chai bong bềnh nổi. Và rót rượu. Lúc Laura lặn xuống uống rượu thì anh cũng lặn theo. Anh bơi lại giáp với ngực cô và nâng ly lên môi cô. Thi thoảng, những đợt sóng ngầm làm cho anh sập lại, toàn thân anh chạm nhẹ vào thân thể căng tròn hấp dẫn của cô. Anh cố tỏ ra bình tĩnh dù trống ngực đập mạnh như thể đang hòa làm một cùng từng đợt sóng nhẹ hẫng. Anh nâng ly lên. Bờ môi dày và hồng, hình trái tim đang hé mở, đóp lấy ly rượu đang nhạt màu. Chương khẽ cho từng đợt sóng đẩy đưa anh chạm vào người Laura trong cảm giác mê mê và bong bềnh. Cô không lấy điều đó làm khó chịu. Cô đang chơi với trò chơi trải nghiệm cuộc uống rượu lạ lùng trong lòng biển.

Khi không còn có thể cưỡng được sức quyến rũ của Laura dưới đáy biển, cũng là lúc anh ngọt thở và ngoi lên khỏi mặt nước. Laura bơi theo

anh. Cả hai cùng trôi lên và cùng vuốt mặt, hít thở, loay hoay bơi tìm chai rượu. Lúc ấy, Chương có ngó lên tàu xem Kiên đã tỉnh hay chưa. Nhưng vẫn chưa thấy.

Cứ lặn xuống nổi lên như thế, anh nhận ra trong mắt Laura đồ chằng chịt những đường gân máu li ti, Và khuôn mặt cô ngà ngà men. Anh nói: “Thôi, cũng hết rượu rồi. Mình về tàu!”

Laura bơi trước, anh ngụp lặn theo sau. Khoảng đến vài chục sải tay thì mới tới tàu. Anh kéo tay Laura phụ nâng cô lên thì đột nhiên thấy Kiên đang ngồi xếp bằng trên dầm ghế trước. Khuôn mặt lạnh lùng.

“Hey, thiền hử?”

“Lên rồi à?” - Kiên đáp lại bằng một câu hỏi. “Ê, hai người rủ nhau đi đánh lẻ nhé!”

3.

Laura quấn khăn tắm ngang hông và để ngực trần đi xuống bãi biển một mình. Kiên nói, cứ để cô ấy một mình. Kiên nhấp lớp bọt trong chiếc ly bia cao, phía sau lưng là bảng hiệu quán cà phê, điện chói chang nháy dòng chữ “Yacht Club” màu đỏ chói, lòe loẹt,

“Chiều nay mày và cô ấy đã chơi trò gì?” - Kiên nhẹ giọng để tránh cảm giác bị tra hỏi cho người tiếp nhận.

“Thử màn uống rượu dưới đáy biển. Laura uống khá lắm. Và có vẻ hứng thú. Cả hai làm hết một chai Chivas”

“VẬY À? Tao cứ tưởng bọn mày kiếm chỗ...”

“Mày nghĩ vậy thiệt hả Kiên. Tao việc gì phải làm điều đó với Laura?” - Chương nhún vai.

“Mày hiểu lắm rồi. Ý tao là mày và Laura có làm gì thì cũng chẳng sao cả. Tối nay Laura vẫn ngủ với tao. Và tao với mày vẫn bình thường

mà. Chuyện đó với tao không quan trọng. Miễn mày vui, Laura cũng vui. Và tao, dĩ nhiên...”

“Mày nghĩ lạ lùng thật, Kiên ạ?- Chương đẩy ghế đứng nhìn ra màn tối mờ mờ rì rào sóng, anh thấy cái bóng trắng nhấp nhòe ẩn hiện ở phía xa - Mày nghĩ sao về Laura mà nói như vậy?”

“Không sao cả. Cô ấy... Tao chưa từng làm cho cô ấy thỏa mãn. Tao cũng không có cảm giác gì khi làm tình. Cô ấy quá rộng mở. Còn tao quá nhỏ nhoi, Tao lọt thỏm trong những nỗ lực lý trí. Rồi trôi tuột. Chẳng có lấy một xúc cảm nào. Vấn đề là cái của tao nhỏ quá so với cái của cô ấy. Mày hiểu không, gần như là một thử mặc cảm chủng tộc...”

“Chuyện đó không hẳn là mặc cảm chủng tộc. Chỉ là mày có tâm lý vậy thôi, về cơ bản thì chuyện đó không phải vấn đề chính...”

“Có lẽ vậy. Nhưng tao rất vô dụng. Trưa nay tao không say sóng. Tao chỉ muốn nghĩ lại về mọi thứ. Giả như có Lynh đi, tao với mày hoán đổi”.

“Mày coi Lynh và Laura là những thứ gì?”

“Thì Lynh cũng chỉ là Lynh. Phụ nữ thường có những ý nghĩ còn ngây cuồng, thích thử nghiệm hơn cả đàn ông trẻ chúng ta. Mày đến đây còn bày đặt nói chuyện đức hạnh, về cơ bản, họ đều là sinh viên, đều cần tiền và cần bỏ thời gian mua lấy trải nghiệm...”

“Mày không yêu Laura?”

“Tao... Tao không chịu được cái cảm giác bị một con bạch tuộc siết cổ và chủ động rút kiệt mình cho đến khi mình trở nên rỗng không, có vẻ như điều đó lại tạo ra hứng thú khám phá cho Laura. Tao không thích bị đàn bà vọc đến tơi tả”

Hai gã thanh niên ngồi lặng.

Sóng biển rì rào.

Và cô gái vấn khăn tắm màu trắng đã đi chìm trong màn đêm.

Bảng hiệu “Yacht Club” đã tắt đèn. Vài vị khách ngoại quốc trong quán bước ra nói chuyện ồn ào. Phía góc quầy reception, một người đàn ông đang lựa những chiếc bi xanh, đồ gom lại hình tam giác được chắn bởi hai cây cơ mới cứng.

Một trong hai gã thanh niên ngại ngẩn nói:

“Hay là... đêm nay... Tao nghĩ Laura sẽ thỏa mãn hơn”

Và khoảng lặng im vẫn kéo dài. Kẻ kia rít một hơi thuốc thật sâu.

Và một lúc sau, cô gái lần theo bờ cát trở về, đứng nghiêng mình bên rào quán, hai vòng ngực đầy lấm tấm vài giọt nước, không biết là sóng biển vung lên hay là mồ hôi; miếng khăn tắm được quấn trên cơ thể đầy đặn và nồng nàn. Thân cô gái toát ra một mùi thơm lạ, gần như mùi chồn hương, đầy khuyến dụ.

Cô gái đi trước. Và hai chàng thanh niên đi sau. Họ nhìn những mối khăn quấn tạm bợ và trễ nải trên người cô gái. Nửa như muốn che đậy, nửa như kích thích trí tưởng tượng về thứ được che đậy.

Cả ba lặng lẽ đi về khách sạn.

4.

Chương nằm nghiêng, mặt áp sát vào mớ tóc sau lưng Laura. Laura vẫn áp mặt vào tường. Anh bắt đầu đặt tay lên phần eo lưng cô. Da thịt mềm mại và nóng bỏng, tỏa ra một mùi thơm mê hoặc. Trong lúc anh đang châng lâng như sắp sửa bước vào một ma trận thì giọng Laura dừng dừng.

“Kiên bảo anh qua đây sao?”

“Không. Cậu ấy chỉ bệnh và muốn được ở một mình”

Chương nói và vuốt ve phần eo của cô.

“Anh cứ nói thẳng đi, Kiên đã nói gì với anh về tôi?”. Laura nói và gỡ cánh tay Chương ra.

“Tụi anh cũng chẳng nói gì. Thật vậy. Em đừng nghĩ ngợi gì. Chẳng qua là cậu ấy bị trái gió, có dấu hiệu cảm cúm nên sợ lây nhiễm cho em” - Chương nắm chặt tay cô mặc dù cô mềm mại, vượt thoát ra.

“Không. Anh có tin là tôi rất nhạy cảm về cơ thể không? Chúng ta khác về ngôn ngữ, chúng ta có thể vượt qua rào cản đó. Tôi đã học nói tiếng Việt rất tốt. Chúng ta có một dị biệt khác đáng sợ hơn, đó là không hiểu ngôn ngữ và tín hiệu cơ thể của nhau, Điều đó không dễ gì đem lại sự hòa hợp. Anh nghĩ tôi là thứ gì? Kiên nghĩ tôi là thứ gì để có thể đối phòng cho nhau?”

“Không” - Chương vụng về bao biện “Em hiểu sai rồi. Thực tình là anh sợ em một mình bên này thì buồn nên...”

“Anh đem lại sự sung sướng chứ gì? Anh muốn phụ giúp Kiên bù đắp, đem lại sự thỏa mãn xác thịt cho tôi chứ gì?”

“Em luôn chủ động mà?”

“Không. Nhưng chuyện này thì không. Chủ động tự do thân xác không có nghĩa là biến thân xác mình và người khác thành trò chơi để thỏa mãn vui thú nhất thời. Anh hiểu sai rồi, Anh về phòng đi. Tôi đã thử lịch sự mở cửa để anh bước vào và nằm xuống bên tôi , tôi muốn đo lường xem mức độ trải nghiệm của các anh đến đâu ...”

“Em hiểu lầm rồi. Anh chỉ muốn chúng ta vui vẻ mà. Kiên với em cũng thế.,”

“Thực tình thì anh cũng hấp dẫn đấy, có thể anh khỏe mạnh hơn Kiên. Nhưng chúng ta hãy trân trọng thân xác bằng cách trả mọi thứ đúng vị trí của nó. Vị trí mà cái sâu thẳm bên trong chúng ta sắp đặt và gây ra mối rung cảm. Tôi rất thích cảm giác được anh mời Chivas dưới đáy biển. Đó là một trò chơi không tồi. Nhưng bây giờ thì anh vui lòng rút khỏi cái giường này” - giọng cô gái căng thẳng, lạc đi. Cô ngồi dậy đối diện Chương. Ánh mắt rục lên như ánh đuốc dẫn Chương vào một mê lộ

cửa dần vật mà mãi về sau anh không sao thoát ra được. Cô mạnh mẽ đến kéo cửa. Dưới ánh đèn ngủ lơ mờ, trong lớp vải voan lụa mỏng, anh thấy Laura không mặc đồ lót bên trong. Anh lững thững bước theo cô đến cửa. Sự chằng lằng ban đầu đã biến mất chỉ còn lại một nỗi hổ thẹn chất chồng.

“VẬY anh xin lỗi” - Chương nói rụt rè và cúi đầu đi ra như đứa bé không ngoan vừa bị người lớn dạy cho một bài học.

Đêm đó, Kiên phải trở về phòng. Chương nằm nghe những bước chân vội vàng bước ra hành lang khách sạn. Tiếng rấm rức khóc của cô gái. Và tiếng tivi phòng bên mở to hơn bình thường. Anh nhớ lại lời của Kiên, Laura có thói quen khi làm chuyện đó thường mở tivi với volume ồn ào. Cô muốn những tiếng rên la được thoát ra một cách tự do chìm lẫn trong những thanh âm khác của bối cảnh đang xảy ra trên truyền hình. Có khi đó là một chương trình thời trang. Hay cũng có thể là chương trình thời sự giới thiệu những cuộc ngoại giao của các nguyên thủ.

Ngày hôm sau, Chương dậy trễ hơn thường lệ. Chương nhắn tin với Kiên rằng, anh sẽ ở nhà coi tivi và ngủ vì đêm qua không ngủ được. Kiên nhắn lại: “Không sao. Tui đã thu xếp mọi chuyện rất ổn rồi. Laura không thích lang chạ như ý tui với ông bàn bạc đêm qua. Tốt nhất là sáng mai tui tui đi chơi riêng. Còn ông hãy trở về thành phố. Laura đang không muốn thấy mặt hai chúng ta cùng một lúc. Cô ấy sẽ hưởng thụ nốt những ngày ở đây với tui rồi sẽ chia tay.”

Buổi sáng, Chương mở toang cửa khách sạn cho gió biển thổi vào phẩy tung bức rèm trắng. Anh nhìn những đợt sóng trên bức rèm trắng muốt vỗ lên nền trời xanh vuông vắn, đầu óc không nghĩ gì. Và anh ngủ mê lúc nào không hay biết

Giấc ngủ vẫn sạch và phẳng, không có tí tẹo nào chiêm bao.

5.

Chiều hôm sau, một mình Chương cầm chai rượu đầy và ngoắc chiếc tàu du lịch của thằng bé, đi tìm lại chỗ diễn ra trò chơi lặn biển uống rượu hôm qua.

“Sao anh lại một mình? Hai người kia đâu?”

“Hỏi chi nhóc?”

“À, bị loại rồi phải không? Biết mà. Hôm qua chơi lặn biển quá, đuối sức phải không đại ca?”

“...”

“Nhiều người đi với gái ra vùng nước đó. Họ chỉ trở lại với ghề khác. Chỉ có ông anh là đặc biệt nhất, trở lại một mình còn bày đặt mang theo rượu uống một mình. Hahaha...”

Nó nói, rồi quay mũi tàu tiến ra vùng nước chiều hôm trước.

Chương trút hết đồ trên mình. Anh đứng ở mũi tàu rồi lao ùm xuống vạt san hô long lanh phía dưới. Lần này, anh không phải lặn quá sâu. Thậm chí cũng không muốn chơi trò cầm ly rượu thưởng thức trong lòng biển. Anh không muốn nhắm nháp vị nước biển làm cho vị rượu thay đổi. Anh nằm thả lỏng bên một miếng xốp và chai rượu nổi bênh bồng. Buổi chiều mùa đông nắng nhạt. Có thể nghe tiếng gió lướt trên mặt sóng, buồn buồn...

Anh cảm thấy buồn ngủ. Còn phải ngủ rất lâu mới nữa mới có thể kết thúc chuyến đi này. Đơn giản, Chương muốn phải ngủ cho quên hết mọi chuyện rồi mới trở về một mình.

Nhưng anh vẫn tự hỏi rằng, vị XO nồng khi mang xuống dưới đáy biển kia phải chẳng chỉ là một trò chơi đánh lừa của ảo giác?

Saigon, 9.2009

1. Là một môn võ thuật cổ truyền đồng thời là một môn thể thao phổ thông của Thái Lan, Người phương Tây gọi môn này là quyền anh Thái (Thai boxing), tuy nhiên nó khác nhiều so với môn quyền anh của phương Tây là trong thi đấu, võ sĩ được dùng chân đá, song phi, đầu gối và chỏ tay để hạ đối phương.

2. Một trận Muay Thai chuyên nghiệp thì thông thường có 5 hiệp, mỗi hiệp 3 phút và giữa mỗi hiệp có 2 phút nghỉ.

3. Các võ sĩ chuyên nghiệp của Muay Thái khi ra sân khấu thường đeo trên đầu một chiếc vòng vải mongkon là biểu tượng cho môn võ truyền thống này. Sau nghi thức bái tổ trên sàn đấu gọi là Wai Khra, vị đại diện ban tổ chức trận đấu hoặc huấn luyện viên của đấu thủ sẽ tháo gỡ chiếc vòng này ra và trận đấu bắt đầu.

4. Miếng đệm bảo vệ răng miệng mà các võ sĩ thường ngậm để bảo vệ răng.

5. Trước khi vào trận đấu, hai võ sĩ Muay Thai thường quay mặt về hướng quê hương mình để lạy tạ (nghi thức này gọi là Ram Muay) sau đó thì lạy thần linh của võ đài (gọi là Wai Khru).

6. Quan hệ tình dục ba người.

